

Judikatūras krājums

VISPĀRĒJĀS TIESAS SPRIEDUMS (piektā palāta paplašinātā sastāvā)

2018. gada 27. septembrī*

Kopējā ārpolitika un drošības politika – Ierobežojoši pasākumi saistībā ar situāciju Ēģiptē – Līdzekļu iesaldēšana – Pieņemamība – Mērķi – Kritēriji iekļaušanai attiecīgo personu sarakstā – Prasītāju iekļaušanas attiecīgo personu sarakstā pagarināšana – Faktiskais pamats – Iebilde par prettiesiskumu – Juridiskais pamats – Samērīgums – Tiesības uz lietas taisnīgu izskatīšanu – Nevainīguma prezumpcija – Tiesības uz labu pārvaldību – Kļūda tiesību piemērošanā – Acīmredzama kļūda vērtējumā – Tiesības uz īpašumu – Tiesības uz aizstāvību – Tiesības uz efektīvu tiesību aizsardzību tiesā

Lietā T-288/15

Ahmed Abdelaziz Ezz, ar dzīvesvietu Gīzā (Ēģipte),

Abla Mohammed Fawzi Ali Ahmed Salama, ar dzīvesvietu Kairā (Ēģipte),

Khadiga Ahmed Ahmed Kamel Yassin, ar dzīvesvietu Gīzā,

Shahinaz Abdel Azizabdel Wahab Al Naggar, ar dzīvesvietu Gīzā,

ko sākotnēji pārstāvēja *J. Lewis, B. Kennelly, QC, J. Pobjoy, barrister, J. Binns, S. Rowe, solicitors*, un *J.-F. Bellis*, advokāts, vēlāk – *B. Kennelly, J. Pobjoy, S. Rowe* un *H. de Charette*, advokāts,

prasītāji,

pret

Eiropas Savienības Padomi, ko pārstāv *M. Bishop* un *I. Gurov*, pārstāvji,

atbildētāja,

par prasību, kura celta, pamatojoties uz LESD 263. pantu un kurā lūgts atcelt, pirmkārt, Padomes Lēmumu (KĀDP) 2015/486 (2015. gada 20. marts), ar ko groza Lēmumu 2011/172/KĀDP par ierobežojošiem pasākumiem, kas vērsti pret konkrētām personām, vienībām un struktūrām saistībā ar situāciju Ēģiptē (OV 2015, L 77, 16. lpp.), otrkārt, Padomes Lēmumu (KĀDP) 2016/411 (2016. gada 18. marts), ar ko groza Lēmumu 2011/172/KĀDP par ierobežojošiem pasākumiem, kas vērsti pret konkrētām personām, vienībām un struktūrām saistībā ar situāciju Ēģiptē (OV 2016, L 74, 40. lpp.), un, treškārt, Padomes Lēmumu (KĀDP) 2017/496, (2017. gada 21. marts), ar ko groza Lēmumu 2011/172/KĀDP par ierobežojošiem pasākumiem, kas vērsti pret konkrētām personām, vienībām un struktūrām saistībā ar situāciju Ēģiptē (OV 2017, L 76, 22. lpp.), ciktāl šie tiesību akti attiecas uz prasītājiem,

* Tiesvedības valoda – angļu.

VISPĀRĒJĀ TIESA (piektā palāta paplašinātā sastāvā)

šādā sastāvā: priekšsēdētājs D. Gracijs [*D. Gratsias*] (referents), tiesneši I. Labucka, A. Dītrihs [*A. Dittrich*], I. Uljoa Rubio [*I. Ulloa Rubio*] un P. Dž. Švirebs [*P. G. Xuereb*],

sekretārs: L. Gžegorčiks [*L. Grzegorzcyk*], administrators,

nemot vērā tiesvedības rakstveida daļu un 2017. gada 4. jūlija tiesas sēdi,

pasludina šo spriedumu.

Spriedums

I. Tiesvedības priekšvēsture un lietas faktiskie apstākļi

A. Attiecībā uz prasītājiem pieņemtie Padomes akti

- 1 Reaģējot uz politiskajiem notikumiem, kuri no 2011. gada janvāra norisinājās Ēģiptē, Eiropas Savienības Padome, atsaucoties uz LES 29. pantu, 2011. gada 21. martā pieņēma Lēmumu 2011/172/KĀDP par ierobežojošiem pasākumiem, kas vērsti pret konkrētām personām, vienībām un struktūrām saistībā ar situāciju Ēģiptē (OV 2011, L 76, 63. lpp.).
- 2 Lēmuma 2011/172 1. un 2. apsvērumā ir noteikts:
 - “(1) Eiropas Savienība 2011. gada 21. februārī paziņoja par gatavību atbalstīt mierīgu un organizētu pāreju uz civilu un demokrātisku pārvaldi Ēģiptē, kuras pamatā būtu tiesiskums un cilvēktiesību un pamatbrīvību pilnīga ievērošana, kā arī atbalstīt centienus veidot tautsaimniecību, kas sekmē sociālo kohēziju un veicina izaugsmi.
 - (2) Šajā sakarā būtu jāpiemēro ierobežojoši pasākumi attiecībā uz personām, kas identificētas kā atbildīgas par Ēģiptes valsts līdzekļu nelikumīgu piesavināšanos un kuras tādējādi liedz Ēģiptes tautai gūt labumu no ekonomikas un sabiedrības ilgtspējīgas attīstības, kā arī grauj demokrātijas attīstību valstī.”
- 3 Lēmuma 2011/172 1. panta 1. punktā, kurā grozījumi izdarīti ar minētā lēmuma labojumu (OV 2014, L 203, 113. lpp.), ir noteikts:

“Tiek iesaldēti visi līdzekļi un saimnieciskie resursi, kas ir pielikumā uzskaitīto personu un ar tām saistītu fizisku vai juridisku personu, vienību vai struktūru īpašumā, valdījumā, turējumā vai kontrolē, kuras ir identificētas kā atbildīgas par Ēģiptes valsts līdzekļu nelikumīgu piesavināšanos.”
- 4 Lēmuma 2011/172 5. panta otrajā daļā, tās sākotnējā redakcijā, bija paredzēts, ka šo lēmumu piemēro līdz 2012. gada 22. martam. Šā panta trešajā daļā bija paredzēts, ka šo lēmumu pastāvīgi pārskata un attiecīgi atjaunina vai groza, ja Padome uzskata, ka tā mērķi nav sasniegti. Piemērojot šo noteikumu, Padome vairākas reizes pagarināja minēto lēmumu par vienu gadu, secīgi pieņemot 2012. gada 19. marta Lēmumu 2012/159/KĀDP (OV 2012, L 80, 18. lpp.), 2013. gada 21. marta Lēmumu 2013/144/KĀDP (OV 2013, L 82, 54. lpp.), 2014. gada 20. marta Lēmumu 2014/153/KĀDP (OV 2014, L 85, 9. lpp.), 2015. gada 20. marta Lēmumu (KĀDP) 2015/486 (OV 2015, L 77, 16. lpp.), 2016. gada 18. marta Lēmumu (KĀDP) 2016/411 (OV 2016, L 74, 40. lpp.) un 2017. gada 21. marta Lēmumu (KĀDP) 2017/496 (OV 2017, L 76, 22. lpp.).

- 5 Prasītāji, *Ahmed Abdelaziz Ezz, Abla Mohamed Fawzi Ali Ahmed Salama, Khadiga Ahmed Ahmed Kamel Yassin* un *Shahinaz Abdel Aziz Abdel Wahab Al Naggat*, kopš Lēmuma 2011/172 pieņemšanas ir attiecīgi norādīti šā lēmuma pielikumā ietvertā saraksta septītajā, astotajā, devītajā un desmitajā pozīcijā. Informācija personas identificēšanai, kas attiecas uz katru no viņiem un ir iekļauta šajā sarakstā, ir šāda: attiecībā uz pirmo prasītāju – “Bijušais parlamenta deputāts; dzimšanas datums: 12.01.1959; vīrietis”, attiecībā uz otro prasītāju – “*Ahmed Abdelaziz Ezz* kunga laulātā; dzimšanas datums: 31.01.1963; sieviete”, attiecībā uz trešo prasītāju – “*Ahmed Abdelaziz Ezz* kunga laulātā; dzimšanas datums: 25.05.1959; sieviete” un attiecībā uz ceturto prasītāju – “*Ahmed Abdelaziz Ezz* kunga laulātā; dzimšanas datums: 09.10.1969; sieviete”. Lēmumā 2017/496 tika labots otrās prasītājas vārds.
- 6 Prasītāju iekļaušanas pamatojums, kas grozīts ar labojumu Lēmumā 2011/172, ir šāds: “Persona, pret kuru Ēģiptes iestādes ir uzsākušas tiesvedību saistībā ar valsts līdzekļu nelikumīgu izlietošanu saskaņā ar ANO Konvenciju par cīņu pret korupciju”. Šis pamatojums turpmākajos minētā lēmuma pagarinājumos nav ticis mainīts. It īpaši, ar Lēmumu 2017/496 veiktie grozījumi iekļaušanas pamatojumā neattiecas uz prasītājiem, bet citām šajā sarakstā iekļautajām personām.
- 7 Atsaucoties uz LESD 215. panta 2. punktu un Lēmumu 2011/172, Padome 2011. gada 21. martā pieņēma Regulu (ES) Nr. 270/2011 par ierobežojošiem pasākumiem, kas vērsti pret konkrētām personām, vienībām un struktūrām saistībā ar situāciju Ēģiptē (OV 2011, L 76, 4. lpp.). Šajā regulā būtībā ir pārņemti Lēmuma 2011/172 noteikumi, un saraksts, kas iekļauts tās I pielikumā, ir identisks pielikumam, kurš pievienots šim lēmumam. Ar Padomes Īstenošanas regulu (ES) 2017/491 (2017. gada 21. marts), ar ko īsteno Regulu Nr. 270/2011 (OV 2017, L 76, 10. lpp.), tika veikti grozījumi minētās regulas I pielikumā iekļautajā sarakstā, kuri atbilda grozījumiem, kas tika ieviesti ar Lēmumu 2017/496.

B. Tiesvedības, kuras prasītāji uzsākuši Savienības tiesās pirms šīs lietas vai vienlaikus ar to

- 8 Ar prasību, kas iesniegta 2011. gada 20. maijā un reģistrēta Vispārējās tiesas kancelejā ar numuru T-256/11, prasītāji lūdza atcelt Lēmumu 2011/172 un Regulu Nr. 270/2011, ciktāl šie tiesību akti attiecas uz prasītājiem.
- 9 2013. gada 24. maijā prasītāji iesniedza jaunu prasības pieteikumu, kurš reģistrēts Vispārējās tiesas kancelejā ar numuru T-279/13 un kurā viņi lūdza atcelt Lēmumu 2011/172, kas ir grozīts ar Lēmumu 2013/144, un Regulu Nr. 270/2011, kura ir “pagarināta ar Padomes lēmumu, kas [tiem] ir ticis paziņots ar 2013. gada 22. marta vēstuli”, ciktāl šie tiesību akti attiecas uz prasītājiem.
- 10 Prasītāju prasība lietā T-256/11 tika noraidīta ar 2014. gada 27. februāra spriedumu *Ezz u.c./Padome* (T-256/11, EU:T:2014:93). 2014. gada 5. maijā prasītāji iesniedza apelācijas sūdzību par šo spriedumu.
- 11 2014. gada 30. maijā visi četri prasītāji katrs iesniedza atsevišķu prasību par Lēmumu 2014/153, ciktāl šis lēmums attiecas uz viņiem (lietas T-375/14, *Al Naggat*/Padome, T-376/14, *Yassin*/Padome, T-377/14, *Ezz*/Padome un T-378/14, *Salama*/Padome).
- 12 Ar 2015. gada 5. marta spriedumu *Ezz u.c./Padome* (C-220/14 P, EU:C:2015:147) tika noraidīta prasītāju apelācijas sūdzība, kas minēta šā sprieduma 10. punktā.
- 13 2015. gada 29. maijā prasītāji iesniedza lūgumu attiecināt viņu prasības sākotnējos prasījumus lietā T-279/13 arī uz “Padomes Lēmumu (KĀDP) 2015/485 (2015. gada 20. marts), ar ko groza Lēmumu 2011/172/KĀDP par ierobežojošiem pasākumiem, kas vērsti pret konkrētām personām, vienībām un struktūrām saistībā ar situāciju Ēģiptē”.

- 14 Ar 2016. gada 15. februāra rīkojumu *Ezz u.c./Padome* (T-279/13, nav publicēts, EU:T:2016:78), kas pieņemts, atsaucoties uz Vispārējās tiesas Reglamenta 126. pantu, prasītāju prasība attiecīgajā lietā tika noraidīta. Pirmkārt, Vispārējā tiesa *lis pendens* dēļ noraidīja kā acīmredzami nepieņemamus šā sprieduma 13. punktā minētā grozījumu rakstā celtos prasījumus. Vispārējā tiesa uzskatīja, ka šai prasībai un šim grozījumu rakstam ir identiski lietas dalībnieki, pamati un priekšmets un ka pēdējais ir ticis iesniegts pēc minētās prasības celšanas (rīkojums, 2016. gada 15. februāris, *Ezz u.c./Padome*, T-279/13, nav publicēts, EU:T:2016:78, 22.–30. punkts). Otrkārt, tā noraidīja prasības pieteikuma prasījumus kā acīmredzami juridiski nepamatotus (rīkojums, 2016. gada 15. februāris, *Ezz u.c./Padome*, T-279/13, nav publicēts, EU:T:2016:78, 43.–79. punkts).
- 15 Ar Vispārējās tiesas astotās palātas priekšsēdētāja 2016. gada 21. marta rīkojumiem lietas T-375/14, T-376/14, T-377/14 un T-378/14 tika svītrotas no reģistra pēc prasītāju pieprasījuma (rīkojumi, 2016. gada 21. marts, *Al Naggari/Padome*, T-375/14, nav publicēts, EU:T:2016:185; 2016. gada 21. marts, *Yassin/Padome*, T-376/14, nav publicēts, EU:T:2016:186; 2016. gada 21. marts, *Ezz/Padome*, T-377/14, nav publicēts, EU:T:2016:187, un 2016. gada 21. marts, *Salama/Padome*, T-378/14, nav publicēts, EU:T:2016:188).
- 16 Ar prasības pieteikumu, kas Vispārējās tiesas kancelejā iesniegts 2016. gada 26. maijā un reģistrēts Vispārējās tiesas kancelejā ar numuru T-269/16, pirmais prasītājs iesniedza prasības pieteikumu par Lēmumu 2016/411, ciktāl šis lēmums attiecas uz viņu. Ar atsevišķu prasības pieteikumu, kas tajā pašā datumā reģistrēts Vispārējās tiesas kancelejā ar numuru T-269/16, otrā, trešā un ceturtā prasītāja cēla prasību atcelt Lēmumu 2016/411, ciktāl šis lēmums attiecas uz viņām.
- 17 2016. gada 12. septembrī Vispārējā tiesa ar rīkojumu *lis pendens* dēļ noraidīja kā acīmredzami nepieņemamas prasītāju prasības, kas minētas šā sprieduma 16. punktā, ņemot vērā grozījumu rakstu, kuru prasītāji iesniedza šajā prasībā atcelt Lēmumu 2016/411, kas minēts šā sprieduma 22. punktā (rīkojumi, 2016. gada 12. septembris, *Ezz/Padome*, T-268/16, nav publicēts, EU:T:2016:606, 15. punkts, un 2016. gada 12. septembris, *Salama u.c./Padome*, T-269/16, nav publicēts, EU:T:2016:607, 15. punkts).

II. Tiesvedība un lietas dalībnieku prasījumi

- 18 Ar prasības pieteikumu, kas Vispārējās tiesas kancelejā iesniegts 2015. gada 29. maijā, prasītāji cēla šo prasību. Saskaņā ar prasības pieteikuma pirmo lappusi un 1. punktu prasītāji lūdz atcelt “Padomes Lēmumu (KĀDP) 2015/485 (2015. gada 20. marts), ar ko groza Lēmumu 2011/172/KĀDP par ierobežojošiem pasākumiem, kas vērsti pret konkrētām personām, vienībām un struktūrām saistībā ar situāciju Ēģiptē”, ciktāl šis lēmums attiecas uz viņiem. Viņi arī lūdz piespriest Padomei atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.
- 19 2015. gada 24. augusta vēstulē Vispārējās tiesas kancelejai prasītāji norādīja, ka prasības pieteikums bija jāsaprot kā attiecināms uz Lēmumu 2015/486, jo norāde “2015/485” esot bijusi pārrakstīšanās kļūda.
- 20 2016. gada 15. februārī Padome iesniedza iebildumu rakstu. Šajā iebildumu rakstā tās prasījumi Vispārējai tiesai ir šādi:
- prasību noraidīt;
 - piespriest prasītājiem atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.
- 21 Replika un atbilde uz repliku tika iesniegtas attiecīgi 2016. gada 31. martā un 2016. gada 27. maijā.

- 22 2016. gada 25. maijā, atsaucoties uz Reglamenta 86. pantu, prasītāji iesniedza grozījumu rakstu, kurā tie lūdz Vispārējo tiesu:
- atcelt Lēmumu 2016/411, ciktāl šis lēmums attiecas uz viņiem;
 - piespriest Padomei atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.
- 23 2016. gada 30. jūnijā Padome iesniedza apsvērumus par grozījumu rakstu, kuros tā uztur iebildumu raksta prasījumus.
- 24 2016. gada 25. jūlijā prasītāji lūdza noturēt tiesas sēdi.
- 25 Ar 2016. gada 4. oktobra lēmumu lieta tika nodota piektajai palātai.
- 26 2017. gada 31. martā procesa organizatorisko pasākumu ietvaros Vispārējā tiesa uzaicināja lietas dalībniekus tai iesniegt atsevišķus dokumentus.
- 27 Prasītāji un Padome atbildēja uz šiem pieprasījumiem attiecīgi 2017. gada 11. un 21. aprīlī.
- 28 Pēc piektās palātas ierosinājuma Vispārējā tiesa ar 2017. gada 5. aprīļa lēmumu nodeva lietu piektajai palātai paplašinātā sastāvā.
- 29 2017. gada 18. maijā procesa organizatorisko pasākumu ietvaros Vispārējā tiesa, pirmkārt, aicināja lietas dalībniekus tai iesniegt papildu informāciju un, otrkārt, tos iztaujāja par to, kāda ietekme attiecībā uz šo lietu ir tās atsevišķiem iepriekšējiem lēmumiem.
- 30 2017. gada 26. maijā prasītāji iesniedza otro grozījumu rakstu, kurā tie lūdza Vispārējo tiesu atcelt, pirmkārt, Lēmumu 2017/496 un, otrkārt, Īstenošanas regulu 2017/491, ciktāl šie tiesību akti attiecas uz prasītājiem.
- 31 Ar 2017. gada 1. un 8. jūnija vēstulēm lietas dalībnieki atbildēja uz Vispārējās tiesas pieprasījumiem, kas minēti šā sprieduma 29. punktā.
- 32 Ar 2017. gada 8. jūnija procesuālu dokumentu, atsaucoties uz Reglamenta 92.panta 1. punktu, 93. panta 1. punktu un 94. pantu, prasītāji lūdza Vispārējai tiesai veikt pierādījumu savākšanas pasākumu, kura mērķis bija kā liecinieku uzklaut prasītāju juridisko pārstāvi Ēģiptē. 2017. gada 19. jūnijā Padome iesniedza apsvērumus par šo lūgumu veikt pierādījumu savākšanas pasākumu.
- 33 2017. gada 26. jūnijā Padome iesniedza apsvērumus par otro grozījumu rakstu, kuros tā uztur iebildumu raksta prasījumus.
- 34 Tiesas sēde mutvārdu paskaidrojumu uzklautišanai notika 2017. gada 4. jūlijā. Pēc prasītāju lūguma, uzklaut Padomi, sēde bija slēgta. Prasītāji tomēr ir precizējuši, ka šis lūgums neietver konfidencialitātes piemērošanu konkrētai informācijai Vispārējās tiesas galīgā lēmumā. [*konfidenciali*]¹.
- 35 2017. gada 19. septembrī Vispārējā tiesa atsāka mutvārdu procesu un aicināja lietas dalībniekus paust nostāju par 2017. gada 26. jūlija sprieduma Padome/*LTTE* (C-599/14 P, EU:C:2017:583) iespējamo ietekmi šajā lietā. Lietas dalībnieki iesniedza savu atbildi Vispārējai tiesai 2017. gada 4. oktobrī.

1 Konfidencialie dati ir aizsegti.

III. Juridiskais pamatojums

A. Par prasībā ietverto prasījumu pieņemamību

- 36 Padome savā iebildumu rakstā izvirza vairākas iebildes par nepieņemamību attiecībā uz prasības pieteikumā ietvertajiem prasījumiem atcelt “Padomes Lēmumu (KĀDP) 2015/485 (2015. gada 20. marts), ar ko groza Lēmumu 2011/172/KĀDP par ierobežojošiem pasākumiem, kas vērsti pret konkrētām personām, vienībām un struktūrām saistībā ar situāciju Ēģiptē”, ciktāl šis lēmums attiecas uz prasītājiem. Pirmkārt, Padome uzskata, ka šie prasījumi attiecas vai nu uz neeksistējošu tiesību aktu, vai uz aktu, par kuru prasītājiem acīmredzami nav tiesību celt prasību. Otrkārt, tā apgalvo, ka, ciktāl labojums, ko prasītāji minējuši savā 2015. gada 24. augusta vēstulē, ir veikts pēc divu mēnešu termiņa beigām, kas noteikts attiecībā uz prasībām, kuras balstītas uz LESD 263. pantu, prasība par Lēmumu 2015/486 esot iesniegta novēloti. Treškārt, tā apgalvo, ka gadījumā, ja šī prasība tika iesniegta pēc grozījumu raksta lietā T-279/13, kuru prasītāji iesniedza tajā pašā dienā, šī prasība ir jāatzīst par nepieņemamu *lis pendens* dēļ.
- 37 Replikā prasītāji apgalvo, ka norāde “2015/485” ir tikai pārrakstīšanās kļūda un tas esot apstiprināts ar 2016. gada 15. februāra Vispārējās tiesas rīkojumu *Ezz u.c./Padome* (T-279/13, nav publicēts, EU:T:2016:78). Turklāt viņi apstrīd, ka uz minēto rīkojumu attiecas *lis pendens* situācija.
- 38 Šajā ziņā, pirmkārt, attiecībā uz pirmo iebildi par nepieņemamību ir jāatgādina, ka atbilstoši pastāvīgajai judikatūrai no Reglamenta 76. panta izrietošais pienākums prasības pieteikumā ietvert strīda priekšmetu nozīmē, ka šai norādei ir jābūt pietiekami skaidrai un precīzai, lai atbildētājs varētu nodrošināt savu aizstāvību un Vispārējā tiesa varētu vajadzības gadījumā lemt par prasību bez papildu informācijas par prasības pamatojumu (skat. spriedumu, 2013. gada 13. septembris, *Anboubā/Padome*, T-592/11, nav publicēts, EU:T:2013:427, 33. punkts un tajā minētā judikatūra).
- 39 Tomēr apstrīdētā akta identificēšana var netieši izrietēt no prasības pieteikuma satura (šajā nozīmē skat. rīkojumu, 2011. gada 13. aprīlis, *Planet/Komisija*, T-320/09, EU:T:2011:172, 23. punkts un tajā minētā judikatūra). Turklāt Tiesa un Vispārējā tiesa jau ir atzinušas iespēju pārkvalificēt prasījumus, kuros neskaidri vai kļūdaini ir aprakstīti apstrīdētie tiesību akti, ja prasības pieteikuma saturs un faktiskais un juridiskais konteksts ļauj nepārprotami identificēt šos aktus (šajā nozīmē un pēc analogijas skat. spriedumus, 1993. gada 7. jūlijs, Spānija/Komisija, C-217/91, EU:C:1993:293, 14.–16. punkts, un 2013. gada 13. septembris, *Anboubā/Padome*, T-592/11, nav publicēts, EU:T:2013:427, 24. punkts).
- 40 Šajā gadījumā, lai arī, kā norādīts šā sprieduma 18. punktā, prasītāji prasības pieteikuma pirmajā lappusē un 1. punktā ir atsaukušies uz norādi “2015/485”, lai apzīmētu apstrīdēto lēmumu prasības pieteikumā, ir jānorāda, ka tie savukārt ir atsaukušies uz Lēmuma 2015/486 pilno nosaukumu. Turklāt prasītāju citētie noteikumi prasības pieteikumā ir Lēmuma 2015/486 noteikumi, nevis Padomes Lēmuma (KĀDP) 2015/485 (2015. gada 20. marts), ar ko pagarina pilnvaru termiņu Eiropas Savienības īpašajam pārstāvim Kosovā (OV 2015, L 77, 12. lpp.), noteikumi. Turklāt prasītāji prasības pieteikumam ir pievienojuši Lēmuma 2015/486 kopiju, nevis Lēmuma 2015/485 kopiju.
- 41 Tādējādi, kā prasītāji to turklāt apstiprināja savā 2015. gada 24. augusta vēstulē Vispārējās tiesas kancelejai (skat. šā sprieduma 19. punktu), šī prasība ir jāuzskata par lūgumu atcelt Lēmumu 2015/486, ciktāl šis akts uz tiem attiecas, jo norāde “2015/485” prasības pieteikumā bija vienkārša pārrakstīšanās kļūda, kas neietekmē šīs prasības pieņemamību. Tādējādi šī prasība nevar tikt uzskatīta kā vērsta pret neeksistējošu aktu vai aktu pret kuru prasītājiem nav tiesību celt prasību.
- 42 Otrkārt, attiecībā uz otro iebildi par nepieņemamību, pretēji Padomes apgalvotajam, lai izvērtētu, kā šajā gadījumā tiek ievērots termiņš prasības celšanai par Lēmumu 2015/486, ir jāņem vērā prasības pieteikuma iesniegšanas diena, proti, 2015. gada 29. maijs, nevis diena, kad prasītāji iesniedza 2015. gada 24. augusta vēstuli. Tādējādi, kā tas izriet no šā sprieduma 40. un 41. punkta, prasības

pieteikuma un tās pielikumu saturs pats par sevi ļauj bez grūtībām identificēt, ka šis lēmums ir uzskatāms par prasības priekšmetu. Tādējādi, ņemot vērā datumu, proti, 2015. gada 24. martu, kas minēts vēstulē, ar kuru Padome paziņoja minēto lēmumu prasītājiem, prasības pieteikuma iesniegšana 2015. gada 29. maijā atbilst termiņam, kas atvēlēts prasības celšanai par šo lēmumu atbilstoši LESD 263. panta sestās daļas un Reglamenta 60. panta noteikumiem.

- 43 Treškārt, attiecībā uz trešo iebildi par nepieņemamību, kā Padome to turklāt ir atzinusi replikā, Vispārējā tiesa 2016. gada 15. februāra rīkojuma *Ezz u.c./Padome* (T-279/13, nav publicēts, EU:T:2016:78) 22.–30. punktā konstatēja, ka lietā T-279/13 grozījumu raksts, lai pielāgotu prasījumus un prasības pieteikuma pamatus Lēmumam 2015/486, tika iesniegts pēc minētās prasības iesniegšanas, tāpēc šis grozījumu raksts tika noraidīts kā acīmredzami nepieņemams *lis pendens* dēļ. Līdz ar to šā iemesla dēļ prasības pieteikuma prasījumi nav nepieņemami.
- 44 Tādējādi iebildes par nepieņemamību, kas minētas šā sprieduma 36. punktā, ir jānoraida.

B. Par lietas būtību

- 45 Ar šo prasību prasītāji lūdz atcelt Padomes lēmumus, ar kuriem, pieņemot Lēmumu 2015/486, Lēmumu 2016/411 un Lēmumu 2017/496, viņu iekļaušana Lēmuma 2011/172 pielikumā tika pagarināta attiecīgi 2015., 2016. un 2017. gadā (turpmāk tekstā – “apstrīdētie lēmumi”). Savu prasījumu atbalstam viņi ir izvirzījuši piecus pamatus. Pirmajā pamatā viņi izvirza iebildi par prettiesiskumu attiecībā uz Lēmuma 2011/172, kas pagarināts ar Lēmumiem 2015/486, 2016/411 un 2017/496, 1. panta 1. punktu un Regulas Nr. 270/2011 2. panta 1. punktu un būtībā apgalvo, ka nav norādīts atbilstošs juridiskais pamats un ir pārkāpts samērīguma princips. Otrais, trešais, ceturtais un piektais pamats attiecīgi ir balstīti uz to, ka Padome esot pārkāpusi LES 6. pantā, lasot kopā ar LES 2. pantu un 3. panta 5. punktu, un Eiropas Savienības Pamattiesību hartas (turpmāk tekstā – “Harta”) 47. un 48. pantā paredzētās tiesības, ciktāl Padome ir uzskatījusi, ka tiesvedība Ēģiptē attiecībā uz prasītājiem atbilst vispārīgajām cilvēktiesībām; ka neesot izpildīts vispārīgais kritērijs, kas norādīts minētajos Lēmuma 2011/172 un Regulas Nr. 270/2011 noteikumos; ka esot pārkāptas tiesības uz aizstāvību un tiesības uz efektīvu tiesību aizsardzību tiesā un ka esot nepamatoti un nesamērīgi pārkāptas prasītāju tiesības uz īpašumu un reputācijas aizsardzību.
- 46 Vispirms ir jāizvērtē Padomes arguments, ka identiski pamati, vismaz pēc būtības, tiem pamatiem, kas izklāstīti šā sprieduma 45. punktā, jau esot izvērtēti un noraidīti 2014. gada 27. februāra spriedumā *Ezz u.c./Padome* (T-256/11, EU:T:2014:93), un – pēc apelācijas sūdzības par šo spriedumu – arī 2015. gada 5. marta spriedumā *Ezz u.c./Padome* (C-220/14 P, EU:C:2015:147). Padome secina, ka šī prasība ir jānoraida, izdodot rīkojumu, jo tā esot acīmredzami juridiski nepamatota saskaņā ar uz Reglamenta 126. pantu.
- 47 Šajā ziņā, pirmkārt, ir jānorāda, ka saistībā ar pirmo un otro pamatu prasītāji iebilst, ka Padome neesot ņēmusi vērā noteiktu informāciju par politiskām un tiesiskām norisēm, kas notikušas kopš Lēmuma 2011/172 pieņemšanas, un kuras kopumā liecinot par Ēģiptes iestāžu veiktajiem pārkāpumiem attiecībā uz tiesiskumu un pamattiesībām, un it īpaši pārkāpumiem attiecībā uz tiesībām uz lietas taisnīgu izskatīšanu un pirmā prasītāja nevainīguma prezumpcijas ievērošanu saistībā ar notiekošo kriminālprocesu pret viņu. Prasītāji apgalvo, ka viņi ir snieguši Padomei šo informāciju, it īpaši savā 2014. gada 23. decembra vēstulē. Iebilduma rakstā viņi apgalvo, ka ir snieguši Padomei tādu pašu papildu informāciju, pirms viņu iekļaušana sarakstā tika pagarināta 2016. un 2017. gadā.
- 48 Tomēr 2014. gada 27. februāra spriedumā *Ezz u.c./Padome* (T-256/11, EU:T:2014:93) un 2016. gada 15. februāra rīkojumā *Ezz u.c./Padome* (T-279/13, nav publicēts, EU:T:2016:78), lemjot par prasītāju celtajām prasībām, kas minētas šā sprieduma 8. un 9. punktā, šo iebildumu Vispārējā tiesa neskatīja. Turklāt procesa laikā prasītāji atteicās no savas prasības lietās T-375/14 līdz T-378/14.

- 49 Otrkārt, ir jāatgādina, ka Lēmuma 2011/172 2. panta 3. punktā ir noteikts, ka, ja ir iesniegti apsvērumi vai jauni, būtiski pierādījumi, Padome pārskata savu lēmumu un par to informē attiecīgo personu vai struktūru. Turklāt saskaņā ar minētā lēmuma 5. panta trešo daļu šis lēmums ir pastāvīgi jāpārskata un to pagarina, ja Padome uzskata, ka tā mērķi nav sasniegti.
- 50 No visiem šiem noteikumiem izriet, ka Padome, veicot pārskatīšanu pirms Lēmuma 2011/172 pagarināšanas, jebkurā laikā var pārbaudīt, ņemot vērā būtiskus pierādījumus vai apsvērumus, kas tai ir tikuši iesniegti, vai kopš prasītāju sākotnējās iekļaušanas sarakstā vai iepriekšējās pārskatīšanas faktiskā situācija ir mainījusies tā, ka viņu iekļaušana vairs nav pamatota (šajā nozīmē un pēc analogijas skat. spriedumu, 2017. gada 26. jūlijs, Padome/*LTTE*, C-599/14 P, EU:C:2017:583, 46. punkts).
- 51 Šajā gadījumā bez analīzes veikšanas nevar izslēgt, ka pierādījumi, kurus pirms apstrīdēto lēmumu pieņemšanas prasītāji bija darījuši zināmus Padomei, ir bijuši tik būtiski, lai minēto lēmumu kontekstā varētu rasties šaubas par viņu iekļaušanas sarakstā pagarināšanu.
- 52 Turklāt ir taisnība, ka Vispārējās tiesas un Tiesas lēmumos, kas minēti šā sprieduma 46. punktā, jau ir izvērtēti pamati, kas ir līdzīgi trešajam, ceturtajam un piektajam pamatam. Līdz ar to šajos pēdējos pamatos prasītājiem nav tiesību apšaubīt viņu sākotnējās iekļaušanas sarakstā vai viņu iekļaušanas sarakstā pagarināšanas ar Lēmumu 2013/144 likumību, uzdodot Vispārējai tiesai jautājumus, par kuriem jau ir lēmusi Eiropas Savienības tiesa, jo šāda apstrīdēšana nav saderīga ar *res judicata* spēku, kas attiecas ne tikai uz šo lēmumu rezolutīvo daļu, bet arī uz motīvu daļu, ar kuru tai tiek nodrošināts nepieciešamais pamatojums (šajā nozīmē skat. spriedumus, 2006. gada 1. jūnijs, *P & O European Ferries (Vizcaya)* un *Diputación Foral de Vizcaya*/Komisija, C-442/03 P un C-471/03 P, EU:C:2006:356, 39.–41. punkts; 2008. gada 15. maijs, Spānija/Padome, C-442/04, EU:C:2008:276, 25. punkts, un 2014. gada 5. septembris, *Éditions Odile Jacob*/Komisija, T-471/11, EU:T:2014:739, 117. punkts). Turklāt pret apstrīdētajiem lēmumiem vērsti iebildumi vai argumenti, kas balstīti uz tiem pašiem faktiskajiem un tiesību elementiem kā tie, kurus Savienības tiesa jau ir izskatījusi prasītāju celtās iepriekšējās prasībās, var tikt noraidīti kā acīmredzami nepamatoti (šajā nozīmē un pēc analogijas skat. rīkojumu, 2016. gada 15. februāris, *Ezz u.c./Padome*, T-279/13, nav publicēts, EU:T:2016:78, 41. punkts un tajā minētā judikatūra).
- 53 Tomēr, nepārbaudot pēc būtības šajā prasībā izvirzītos faktiskos apstākļus un tiesību argumentus, nav pamata uzskatīt, ka šajā prasībā Savienības tiesa jau būtu izskatījusi minētos pierādījumus (šajā nozīmē skat. rīkojumu, 2016. gada 15. februāris, *Ezz u.c./Padome*, T-279/13, nav publicēts, EU:T:2016:78, 41. punkts).
- 54 Līdz ar to Vispārējā tiesa nevar noraidīt šo prasību kā acīmredzami juridiski nepamatotu, neizvērtējot argumentāciju, ar kuru prasītāji ir pamatojuši šo prasību.
- 55 Vispirms ir jāanalizē pirmais un otrais pamats, kuri ir balstīti uz šā sprieduma 47. punktā izklāstīto iebildumu.

1. Par pirmo un otro pamatu, ar kuriem, pirmkārt, tiek izvirzīta iebilde par Lēmuma 2011/172, kas pagarināts ar Lēmumu 2015/486, Lēmumu 2016/411 un Lēmumu 2017/496, 1. panta 1.punkta, un Regulas Nr. 270/2011 2. panta 1. punkta prettiesiskumu un, otrkārt, tiek apgalvots, ka Padome ir pārkāpusi LES 6. pantu saistībā ar LES 2. pantu un 3. panta 5. punktu un Hartas 47 un 48. pantu

a) Ievada apsvērumi

56 Vispirms ir jānosaka, pirmkārt, vai saskaņā ar Lēmumā 2011/172 paredzēto ierobežojošo pasākumu režīmu var prasīt, lai Padome ņemtu vērā tādus apstākļus kā tie, kurus prasītāji ir izvirzījuši, pamatodami šā sprieduma 47. punktā minēto iebildumu, un, otrkārt, kāds bija faktiskais konteksts, kurā prasītāji ir informējuši Padomi par šiem apstākļiem, un kā Padome ir izmantojusi šo informāciju.

1) Juridiskais pamatojums

57 Vispirms jāatgādina, ka LES 2. pants un LES 3. panta 5. punkts uzliek pienākumu Savienības iestādēm veicināt, jo īpaši starptautiskajās attiecībās, vērtības un principus, uz kuriem tā ir balstīta, proti, it īpaši cilvēka cieņas, tiesiskuma un pamattiesību ievērošanu.

58 Līdz ar to, kā Tiesa to ir atgādinājusi, uz šo vērtību un principu, kas ir Savienības pamatā, ievērošanu ir balstīta jebkura Savienības rīcība, tostarp kopējās ārpolitikas un drošības politikas (KĀDP) jomā, kā tas, kopā ņemot, izriet no LES 21. panta 1. punkta pirmās daļas, 2. punkta b) apakšpunkta un 3. punkta un LES 23. panta noteikumiem (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2016. gada 14. jūnijs, Parlaments/Padome, C-263/14, EU:C:2016:435, 47. punkts).

59 It īpaši ir jānorāda, ka LES 21. panta 1. punktā ir noteikts, ka Savienības starptautiskās darbības mērķis ir veicināt visā pasaulē tostarp demokrātiju, tiesiskumu, universālas un nedalāmas cilvēktiesības un starptautisko tiesību ievērošanu.

60 Visbeidzot, jo īpaši attiecībā uz tiesībām uz lietas taisnīgu izskatīšanu un nevainīguma prezumpcijas ievērošanu, kuras pārkāpums šajā lietā tiek apgalvots, ir jānorāda, ka saskaņā ar Eiropas Cilvēktiesību tiesas (turpmāk tekstā – “ECT”) nopriesto tiesībām uz lietas taisnīgu izskatīšanu, kas noteiktas 1950. gada 4. novembrī Romā parakstītās Cilvēktiesību un pamatbrīvību aizsardzības konvencijas (turpmāk tekstā – “ECPAK”) 6. pantā, kuram Savienības tiesību sistēmā atbilst Hartas 47. un 48. pants, ir nozīmīga vieta demokrātiskā sabiedrībā, jo īpaši krimināllietās (ECT, 1989. gada 7. jūlijs, *Soering* pret Apvienoto Karalisti, CE:ECHR:1989:0707JUD 001403888, 113. punkts).

61 Tāpat ir jānorāda, ka neatkarīgas un objektīvas tiesas, kā arī tiesību uz efektīvu pārsūdzību principi ir būtiski tiesiskuma ievērošanas standarti, kas paši par sevi ir pamatvērtības, uz kurām balstās Savienība, kā izriet no LES 2. panta, kā arī no ES līguma un Hartas preambulām (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2016. gada 15. septembris, *Klyuyev*/Padome, T-340/14, EU:T:2016:496, 87. un 88. punkts).

62 Kā ECT to būtībā ir norādījusi, prasības, kas izriet no tiesībām uz lietas taisnīgu izskatīšanu un nevainīguma prezumpcijas ievērošanu, īpaši krimināllietu jomā, ir paredzētas, lai nodrošinātu, ka galīgais lēmums par apsūdzību, kas izvirzīta pret attiecīgo personu, būtu uzticams, un lai izvairītos no tiesiskuma liegšanas vai patvaļas, kas var novest pat pie tiesiskuma nolieguma (šajā nozīmē un pēc analogijas skat. ECT, 2012. gada 17. janvāris, *Othman (Abu Qatada)* pret Apvienoto Karalisti, CE:ECHR:2012:0117JUD 000813909, 260. punkts, un 2016. gada 21. jūnijs, *Al-Dulimi* un *Montana Management Inc.* pret Šveici, CE:ECHR:2016:0621JUD 000580908, 145. un 146. punkts).

- 63 Šajā gadījumā Lēmumā 2011/172 noteiktās shēmas īpašības nevar uzskatīt par attaisnojumu, lai, pieņemot ierobežojošus pasākumus, tiktu piemērots tāds izņēmums no Padomes vispārējā pienākuma ievērot pamattiesības, kuras ir neatņemama Savienības tiesību sistēmas sastāvdaļa (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2017. gada 26. jūlijs, Padome/LTTE, C-599/14 P, EU:C:2017:583, 25. punkts un tajā minētā judikatūra), kas to atbrīvotu no jebkādas pārbaudes par pamattiesību aizsardzību Ēģiptē.
- 64 Šajā ziņā jāatgādina, ka saskaņā ar Lēmuma 2011/172 1. panta 1. punktu tā mērķis ir iesaldēt to personu aktīvus, kuras ir atbildīgas par Ēģiptes valsts līdzekļu nelikumīgu piesavināšanos, un ar tām saistīto personu aktīvus, kuru vārdi ir ietverti minētā lēmuma pielikumā. Tādējādi, kā tas izriet no šā lēmuma 1. apsvēruma, šis lēmums iekļaujas Ēģiptes iestāžu atbalsta politikā, kas ir balstīta tostarp uz mērķiem nostiprināt un atbalstīt demokrātiju, tiesiskumu, cilvēktiesības un starptautisko tiesību principus, kas izklāstīti LES 21. panta 2. punkta b) apakšpunktā (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2014. gada 27. februāris, Ezz u.c./Padome, T-256/11, EU:T:2014:93, 44. punkts). Šis aktīvu iesaldēšanas vienīgais mērķis ir palīdzēt Ēģiptes iestādēm konstatēt valsts līdzekļu nelikumīgu piesavināšanos un saglabāt iespēju šīm iestādēm atgūt šīs piesavināšanās rezultātā gūtos līdzekļus. Tātad tas ir tikai aizsardzības pasākums, kuram nav krimināltiesiska rakstura (šajā nozīmē skat. spriedumus, 2014. gada 27. februāris, Ezz u.c./Padome, T-256/11, EU:T:2014:93, 77., 78. un 206. punkts, un 2016. gada 30. jūnijs, *Al Matri*/Padome, T-545/13, nav publicēts, EU:T:2016:376, 62. un 64. punkts).
- 65 Tādējādi, lai personu iekļautu Lēmumam 2011/172 pievienotajā sarakstā vai pagarinātu šo iekļaušanu sarakstā, Padomei ir jāpārbauda, pirmkārt, ka pierādījumu elementi, kuri ir tās rīcībā, ļauj konstatēt, ka pret šo personu ir uzsāktas viena vai vairākas tiesvedības attiecībā uz iespējamām darbībām par valsts līdzekļu nelikumīgu piesavināšanos un, otrkārt, ka šis vai šie procesi ļauj klasificēt minēto personu atbilstoši kritērijiem, kas noteikti Lēmuma 2011/172 1. panta 1. punktā (šajā nozīmē un pēc analogijas skat. spriedumus, 2016. gada 14. aprīlis, *Ben Ali*/Padome, T-200/14, nav publicēts, EU:T:2016:216, 156. punkts, un 2016. gada 30. jūnijs, *Al Matri*/Padome, T-545/13, nav publicēts, EU:T:2016:376, 65. punkts).
- 66 No iepriekš minētā izriet, ka sadarbības ar Ēģiptes iestādēm ietvaros Padomei principā nav pienākuma izvērtēt to pierādījumu precizitāti un atbilstību, uz kuriem ir balstītas tiesvedības Ēģiptē (šajā nozīmē un pēc analogijas skat. spriedumu, 2016. gada 30. jūnijs, *Al Matri*/Padome, T-545/13, nav publicēts, EU:T:2016:376, 66. punkts un tajā minētā judikatūra), jo par šo novērtējumu ir atbildīgas minētās iestādes. Tiesa šajā ziņā ir nospriedusi, ka Padomei vai Vispārējai tiesai ir nevis jāpārbauda to izmeklēšanu pamatotība, kuras attiecas uz prasītāju, bet ir vienīgi jāpārbauda lēmuma par līdzekļu iesaldēšanu pamatotība, ņemot vērā Ēģiptes iestāžu lūgumu sniegt savstarpēju juridisko palīdzību (spriedums, 2015. gada 5. marts, Ezz u.c./Padome, C-220/14 P, EU:C:2015:147, 77. punkts). Tomēr, ņemot vērā prasītāja apsvērumus, Padome var pieprasīt šīm pašām iestādēm precizēt minēto informāciju, ja šie apsvērumi tai liek apšaubīt to pierādījumu atbilstību, kas tai jau ir iesniegti (šajā nozīmē un pēc analogijas skat. spriedumu, 2016. gada 30. jūnijs, *Al Matri*/Padome, T-545/13, nav publicēts, EU:T:2016:376, 68. punkts un tajā minētā judikatūra).
- 67 Tādējādi pret attiecīgo personu vērsto apsvērumu pamatotība – gadījumā, ja tā tiek apstrīdēta, – ir jāpierāda tieši attiecīgajai Savienības iestādei, un šai personai nav jāpierāda, ka šie apsvērumi ir nepamatoti. Tomēr, ciktāl Padome ir sniegusi pierādījumus par tiesvedībām pret prasītāju, pēdējam ir pienākums sniegt konkrētus pierādījumus, kas ir vismaz būtiski un ticami, lai pamatotu savus apgalvojumus (šajā nozīmē un pēc analogijas skat. spriedumu, 2016. gada 30. jūnijs, *Al Matri*/Padome, T-545/13, nav publicēts, EU:T:2016:376, 72.–75. punkts un tajos minētā judikatūra).
- 68 Līdz ar to, pirmkārt, ciktāl Lēmums 2011/172 ir daļa no Ēģiptes iestāžu atbalsta politikas, kuras pamatā ir demokrātijas, tiesiskuma, cilvēktiesību un starptautisko tiesību principu nostiprināšanas un atbalsta mērķi, pilnībā nevar izslēgt pieņēmumu, ka, ņemot vērā šos mērķus, šis lēmums varētu būt acīmredzami nepiemērots tādēļ, ka ir tikuši pieļauti nopietni un sistemātiski pamattiesību pārkāpumi.

Turklāt šā lēmuma mērķis, kas ir atgādināts šā sprieduma 64. punktā, nav būtisks attiecībā uz šiem mērķiem, ja Ēģiptes iestādes, konstatējot valsts līdzekļu nelikumīgu piesavināšanos, ir liegušas tiesiskumu vai pieļāvušas patvaļu.

- 69 Otrkārt, lai arī, kā tas izriet no šā sprieduma 65. un 66. punkta, Ēģiptē notiekošo tiesvedību esamība principā ir pietiekami pamatots fakts, lai iekļautu personas Lēmumam 2011/172 pievienotajā sarakstā, kā arī to pagarinātu, tas tā nav situācijā, kad Padomei ir pamats uzskatīt, ka šo procedūru rezultātā pieņemtais lēmums nebūs uzticams, jo īpaši tāpēc, ka Padomei principā nav jāizvērtē to elementu precizitāte un atbilstība, uz kuriem šīs tiesvedības ir balstītas.
- 70 Tādēļ saistībā ar ierobežojošu pasākumu sistēmu, kas paredzēta Lēmumā 2011/172, nevar izslēgt, ka Padomei ir pienākums izvērtēt, vai tiesvedības, uz kurām tā balstīta, var tikt uzskatītas par uzticamām, ņemot vērā attiecīgo personu iesniegto informāciju par tiesiskuma un pamattiesību, jo īpaši tiesību uz lietas taisnīgu izskatīšanu, pārkāpumiem, ar nosacījumu, ka pastāv objektīvi, uzticami, konkrēti un konsekventi pierādījumi, kas var radīt pamatotas bažas par šo tiesību ievērošanu.
- 71 Turklāt, neskatoties uz tā preventīvo raksturu, aktīvu iesaldēšanai saskaņā ar Lēmumu 2011/172 ir būtiska negatīva ietekme uz attiecīgo personu brīvībām un tiesībām; tāpēc, lai nodrošinātu taisnīgu līdzsvaru starp šo aktīvu iesaldēšanas mērķiem un šo tiesību un brīvību aizsardzību, ir ļoti svarīgi, lai Padome vajadzības gadījumā Savienības tiesas uzraudzībā varētu pienācīgi novērtēt šādu pārkāpumu risku (šajā nozīmē un pēc analogijas skat. spriedumu, 2013. gada 18. jūlijs, Komisija u.c./Kadi, C-584/10 P, C-593/10 P un C-595/10 P, EU:C:2013:518, 131. un 132. punkts).
- 72 Šo analīzi neatspēko Padomes šajā prasībā izvirzītie fakti.
- 73 Pirmkārt, ir jānorāda, ka Padome šajā tiesvedībā neapstrīd, ka prasītāju apgalvojumu, kas attiecas uz pamattiesību pārkāpumu Ēģiptes politiskajā un tiesiskajā kontekstā, ņemšana vērā varēja būt nozīmīga, veicot atkārtotu pārbaudi pirms apstrīdēto lēmumu pieņemšanas. [*konfidenciāli*]. Tāpat savā 2017. gada 4. oktobra rakstveida atbildē Vispārējai tiesai Padome ir norādījusi, ka, atkārtoti izskatot prasītāju iekļaušanu Lēmumam 2011/172 pievienotajā sarakstā 2016. un 2017. gadā, tā pienācīgi ir ņēmusi vērā prasītāju apgalvojumus par smagiem pamattiesību pārkāpumiem tiesvedībās Ēģiptē.
- 74 Otrkārt, Padomes argumenti, ka tai neesot pienākuma pārbaudīt, vai garantijas, kas ir līdzvērtīgas Savienības tiesībās garantētajām pamattiesībām, tiek nodrošinātas Ēģiptes tiesvedībās, attiecas uz pienākuma izvērtēt pamattiesību ievērošanu Ēģiptes politiskajā un tiesiskajā kontekstā tvērumu, bet neapšaubā šāda pienākuma esamību. [*konfidenciāli*].
- 75 Šādu interpretāciju apstiprina Padomes minētā atsauce uz 2017. gada 7. jūlija sprieduma *Azarov* /Padome (T-215/15, apelācijas tiesvedībā, EU:T:2017:479), 175. punktu, kurā tika prasīts, kā tas izriet no minētā sprieduma 166. punkta, noraidīt šajā lietā izvirzīto prasītāja argumentu, ka Padomei šajā gadījumā pirms apstrīdētā lēmuma pieņemšanas esot bijis jāpārbauda, vai Ukrainas tiesību sistēma ir nodrošinājusi pamattiesību aizsardzību vismaz tādā pašā līmenī kā Savienībā.
- 76 Treškārt, pamatojoties uz 2015. gada 5. marta spriedumu *Ezz* u.c./Padome (C-220/14 P, EU:C:2015:147) un 2014. gada 27. februāra spriedumu *Ezz* u.c./Padome (T-256/11, EU:T:2014:93), lai pēc būtības uzturētu argumentu, ka prasītāju apgalvojumi tikai liek apšaubīt tiesvedības pamatotību, nevis tās esamību, un tādējādi šie apgalvojumi neietekmē viņu aktīvu iesaldēšanas likumību, Padome nav ņēmusi vērā turpmākās izmaiņas šajā judikatūrā, kas tostarp minētas šā sprieduma 66. punktā.
- 77 Šajā ziņā ir jānorāda, ka identiskā kontekstā Padomes Lēmumam 2011/72/KĀDP (2011. gada 31. janvāris) par ierobežojošiem pasākumiem, kas vērsti pret konkrētām personām, vienībām un struktūrām saistībā ar situāciju Tunisijā (OV 2011, L 28, 62. lpp.), Vispārējā tiesa ir nospriedusi, ka no prasītāja iesniegtajiem dokumentiem nav izrietējis, ka Tunisijas tiesu sistēmas neatkarības trūkums attiecībā uz politisko varu, uz ko ir norādījis prasītājs, būtu varējis konkrēti ietekmēt tiesvedības pret

viņu, nedz arī to, ka šī disfunkcija būtu bijusi sistēmiska (spriedums, 2016. gada 30. jūnijs, *Al Matri /Padome*, T-545/13, nav publicēts, EU:T:2016:376, 73. punkts). Tādējādi Vispārējā tiesa jau ir pārbaudījusi, vai Padomei ir pienākums ņemt vērā apsvērumus, kas liek apšaubīt tiesvedību pret prasītāju pamatu, it īpaši, ja tiek apgalvots, ka attiecīgajā tiesu sistēmā ir nopietni trūkumi, kas ietekmē tās sniegtās garantijas pamattiesību jomā.

- 78 Turklāt Padomes argumentācija, kas minēta šā sprieduma 76. punktā, ir grūti saskaņojama ar to, ka [*konfidenciāli*].
- 79 Ceturtkārt un visbeidzot, Vispārējās tiesas analīze apstiprina, ka atbilstoši Padomes apgalvotajam Lēmuma 2011/172 un secīgus lēmumus tā nav pieņēmusi, pamatojoties tikai uz kādas Ēģiptes iestādes lēmumu, bet gan KĀDP mērķu īstenošanas nolūkos un Padomei šajā ziņā uzticēto autonomo pilnvaru ietvaros. Padomei, īstenojot šīs autonomās pilnvaras, ir rūpīgi un objektīvi jāpārbauda visi attiecīgie šīs lietas elementi, kas ietver prasītāju apgalvojumus par pamattiesību pārkāpumiem tiesvedībās, kas ir faktiskais pamats viņu iekļaušanai Lēmuma 2011/172 pielikumā pievienotajā sarakstā.
- 80 Līdz ar to, pārbaudot pirmo un otro pamatu, Vispārējai tiesai, ņemot vērā tiesu kontroles intensitāti, kas saistīta ar katru no šiem pamatiem, ir jālemj par to, vai prasītāju apgalvojumi par tiesiskuma un pamattiesību pārkāpumiem Ēģiptē ir objektīvi, uzticami, precīzi un konsekventi, lai radītu pamatotas bažas, un vai Padome tos ir pietiekami ņēmusi vērā.

2) Fakti

i) Par pierādījumiem attiecībā uz tiesvedībām pret prasītājiem Ēģiptē

- 81 Pirmkārt, ir jāatgādina, ka atbilstoši Vispārējās tiesas iepriekš atzītajam prasītāji sākotnēji tika iekļauti Lēmuma 2011/172 pielikumā pievienotajā sarakstā, pamatojoties uz Ēģiptes iestāžu iesniegtajiem dokumentiem, kuros bija norādīts, pirmkārt, ka pret pirmo prasītāju Ēģiptē ir uzsākts kriminālprocess par darbībām, ko varētu klasificēt kā valsts līdzekļu nelikumīgu piesavināšanos, un, otrkārt, ka uz visiem prasītājiem attiecas rīkojums par aktīvu, kas saistīti ar šo kriminālprocesu, konfiskāciju (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2014. gada 27. februāris, *Ezz u.c./Padome*, T-256/11, EU:T:2014:93, 132.–134. un 137.–140. punkts). No lietas materiāliem izriet, ka šī sākotnējā iekļaušana sarakstā it īpaši balstījās uz informāciju, kas sniegta dokumentos, kuri pievienoti Ēģiptes iestāžu 2011. gada 13. un 24. februāra vēstulēm.
- 82 Otrkārt, no lietas materiāliem izriet, ka šī informācija tika papildināta un aktualizēta ar Ēģiptes iestāžu 2014. gada 13. februāra vēstuli, kurai pievienota aktualizētā tabula par kriminālprocesu pret pirmo prasītāju.
- 83 2014. gada 13. februāra dokumentā ir pieminēti septiņi kriminālprocesi. Divi pirmie kriminālprocesi (2011. gada lietas Nr. 38 un Nr. 107) ir saistīti ar nelikumīgi iegūtu peļņu un trešais kriminālprocess (2011. gada lieta Nr. 291) attiecas uz faktiem par nelikumīgi iegūtu līdzekļu legalizāciju, kas saistīta ar faktiem divās pirmajās tiesvedībās. Ceturtais, piektais, sestais un septītais kriminālprocess (2011. gada lietas Nr. 457 un Nr. 541, kā arī 2013. gada lietas Nr. 156 un Nr. 376) attiecīgi ir par izvairīšanos no nodokļu maksāšanas, dominējoša stāvokļa ļaunprātīgu izmantošanu, atkārtotu izvairīšanos no nodokļu maksāšanas un visbeidzot faktiem par nelikumīgi iegūtu līdzekļu legalizāciju.
- 84 Treškārt, kā tas izriet no Padomes 2017. gada 31. marta atbildes uz Vispārējās tiesas lūgumu procesa organizatorisko pasākumu ietvaros nosūtīt tai visu tās rīcībā esošo informāciju par prasītājiem, dokumenti, ko Ēģiptes iestādes tai bija nosūtījušas saistībā ar Lēmuma 2015/486 pieņemšanu, it īpaši ietvēra Ēģiptes Ģenerālprokurora (turpmāk tekstā – “ĒGP”) biroja 2015. gada 9. februāra memorandu. Prasītāji apgalvo, ka šis dokuments viņiem nekad nav ticis nosūtīts.

- 85 Kā tas ir precizēts ĒĢP 2015. gada 9. februāra memoranda sākumā, tā mērķis ir atbildēt uz Padomes Mašrikas/Magribas jautājumu darba grupas ietvaros izteikto lūgumu sniegt skaidrojumu, ņemot vērā dažu dalībvalstu uzdotos jautājumus. Šis lūgums sniegt skaidrojumu bija saistīts ar juridiskajām procedūrām, kas jāievēro tādos gadījumos kā attiecībā uz personām, kuras norādītas Lēmumam 2011/172 pievienotajā sarakstā, kā arī ar likumā noteikto termiņu, kurā tās bija jāizskata.
- 86 ĒĢP 2015. gada 9. februāra memorandā it īpaši ir redzams, ka pastāv Ēģiptes kriminālprocesā paredzēti tiesiskās aizsardzības līdzekļi, kas attiecīgajām personām ļauj lūgt Ēģiptes Arābu Republikas Kasācijas tiesu (turpmāk tekstā – “Ēģiptes Kasācijas tiesa”), pirmkārt, pārbaudīt pirmās instances notiesājošu spriedumu un, otrkārt, pēc pirmā sprieduma atcelšanas atkārtoti pieņemto notiesājošo spriedumu nodot lietas atkārtotai izskatīšanai. Turklāt ir norādīts, ka šajā pēdējā situācijā Ēģiptes Kasācijas tiesa pieņem šajā strīdā galīgo lēmumu, vai nu noraidot prasību, vai lemjot pēc būtības.
- 87 Pārējā daļā no Padomes 2017. gada 21. aprīļa rakstveida atbildes izriet, ka citi ĒĢP 2015. gada februārī iesniegtie dokumenti tikai aktualizēja jau sniegto informāciju par to, kādā stadijā ir pret pirmo prasītāju vērstie kriminālprocesi, un no šīs aktualizācijas neizriet nekādas izmaiņas šajās tiesvedības salīdzinājumā ar 2014. gada 13. februāra dokumentā norādīto informāciju.
- 88 Ceturtkārt un visbeidzot, no lietas materiāliem izriet, ka pirms prasītāju iekļaušanas sarakstā pagarināšanas 2016. un 2017. gadā Ēģiptes iestādes ir sniegušas aktualizētu informāciju par situāciju tiesvedībās pret pirmo prasītāju. It īpaši no šīs informācijas ir redzams, pirmkārt, ka 2013. gada lietā Nr. 156 pēc tiesvedības pabeigšanas administratīvā kārtā izmeklēšana ir tikusi izbeigta, un, otrkārt, ir tikušas ierosinātas trīs papildu procedūras 2011. gada lietās Nr. 4 un Nr. 5482, kā arī 2015. gada lietā Nr. 244 saistībā ar aizdomām par pārkāpumiem, kas izdarīti sabiedrības *El-Dekheila* finanšu departamentā, ar faktiem par nelikumīgi gūtu peļņu un faktiem par nelikumīgi iegūtu līdzekļu legalizāciju. Turklāt 2017. gada 6. janvārī Padomei tika nosūtīts Ēģiptes Nacionālās komitejas par aktīvu atgūšanu ārzemēs (turpmāk tekstā – “NCRAA”) 2016. gada 5. decembra memorands. Tomēr šā memoranda saturs ir identisks 2015. gada 9. februāra ĒĢP memoranda saturam. Savā 2017. gada 1. jūnija atbildē uz Vispārējās tiesas jautājumiem prasītāji atzina, ka ir iepazinušies ar šo dokumentu 2017. gada 27. janvārī, proti, pirms viņu iekļaušanas sarakstā pagarināšanas ar Lēmumu 2017/496.

ii) Par prasītāju iesniegtajiem pierādījumiem pirms viņu iekļaušanas sarakstā pagarināšanas 2015., 2016. un 2017. gadā

- 89 Vispirms jānorāda, ka 2014. gada 23. decembra vēstulē Padomei, uz kuru prasītāji atsaucas savā iebildumā, kas minēts šā sprieduma 47. punktā, viņi pauda bažas, ka kriminālprocesi pret pirmo prasītāju neesot uzsākti labticīgi un pamatojoties uz pierādījumiem un ka tie esot nepamatoti un politiski motivēti. Viņi pamatoja šīs bažas ar kontekstu, kādā šīs lietas esot uzsāktas, un ar Ēģiptes Kasācijas tiesas analīzi par šiem procesiem, un uzskatīja, ka šīs bažas pastiprina vairāki dokumenti, kuri attiecas uz, pirmkārt, pirmā prasītāja tiesību uz lietas taisnīgu izskatīšanu ievērošanu un, otrkārt, tiesiskuma ievērošanu Ēģiptē pēc tam, kad 2011. gada februārī atkāpās toreizējais Ēģiptes Arābu Republikas prezidents Mohameds Hosni Mubaraks [*Mohammed Hosni Mubarak*].
- 90 Prasītāji savai 2014. gada 23. decembra vēstulei ir pievienojuši dokumentus, kas apstiprinot šīs bažas un kas bija pievienoti prasības pieteikumam. [*konfidenciāli*].
- 91 Pirmkārt, tie ir divi *International Bar Association's Human Rights Institute (IBAHRI)* ziņojumi 2011. gada novembrī un 2014. gada februārī par juridisko profesiju pārstāvju situāciju Ēģiptē. *IBAHRI* 2011. gada ziņojums “Justice at a Crossroads: the Legal profession and the Rule of Law in the New Egypt” tika sagatavots pēc šīs nevalstiskās organizācijas veiktās izmeklēšanas Ēģiptē 2011. gada jūnijā. Tā mērķis ir, pirmkārt, pārbaudīt grūtības, ar kādām advokāti saskārās šajā valstī saistībā ar tiesiskuma un pamattiesību ievērošanu pirms 2011. gada notikumiem un laikposmā tūlīt pēc tiem, un, otrkārt, sniegt ieteikumus, lai nodrošinātu šo principu ievērošanu. *IBAHRI* 2014. gada ziņojuma “Separating

Law and Politics: Challenges to the Independence of Judges and Prosecutors in Egypt”, kura pamatā ir aptauja, kas veikta Ēģiptē laikā no 2013. gada jūnija līdz novembrim, mērķis ir nodrošināt, lai tiek ievēroti *IBAHRI* 2011. gada ziņojuma ieteikumi, un tajā konkrēti ir pievērsta uzmanība šķēršļiem, kas apdraud Ēģiptes tiesu iestāžu neatkarību.

- 92 Otrkārt, prasītāji iesniedza Apvienotajā Karalistē reģistrēta advokātu biroja locekļa D. 2011. gada 27. jūlija ziņojumu un M., advokāta Ženēvā, 2013. gada 4. februāra ziņojumu par vairākiem kriminālprocesiem pret pirmo prasītāju. No šiem ziņojumiem izriet, ka D. un M. kā novērotājus ir pilnvarojuši pirmā prasītāja juridiskie pārstāvji Ēģiptē, lai izvērtētu, kā tiek ievērotas šā pēdējā minētā tiesības uz lietas taisnīgu izskatīšanu pret viņu Ēģiptē uzsāktajos kriminālprocesos.
- 93 D. ziņojums attiecas uz Ēģiptes Arābu Republikas ģenerālprokurora (turpmāk tekstā – “Ēģiptes ģenerālprokurors”) veiktu izmeklēšanu un tiesas sēdēm, kas ir norisinājušās no 2011. gada 7. līdz 12. maijam un no 11. līdz 15. jūnijam pirmajā kriminālprocesā pret prasītāju, kas, kā tas izriet no lietas materiāliem, Ēģiptes iestāžu iesniegtajos dokumentos atbilst 2011. gada procedūrai Nr. 107. Saskaņā ar šo ziņojumu bijušais rūpniecības ministrs, Rūpniecības ministrijas vecākais ierēdnis un pirmais prasītājs tiek apsūdzēti par slepenas vienošanās noslēgšanu, lai ļautu pēdējam minētajam iegūt enerģijas licences diviem viņa grupas uzņēmumiem, pārkāpjot noteikumus, kuri reglamentē publiskā iepirkuma procedūras šādām licencēm tērauda nozarē.
- 94 D. ziņojuma pamatā ir apsūdzības lietas materiāli, kuriem autoram ir bijusi piekļuve, un viņa klātienes novērojumi dažādās tiesas sēdēs, kurās viņš ir piedalījies. Šis ziņojums ietver to pierādījumu aprakstu, kas iekļauti apsūdzības lietas materiālos, kādi tie izriet no 2011. gada 28. februāra akta par lietas nodošanu krimināltiesai, tiesas sēžu protokolus, it īpaši saistībā ar liecinieku uzklauššanu, kā arī apsūdzības savākto pierādījumu kritisku analīzi.
- 95 Savā ziņojumā D. kritizē, pirmkārt, steigu, kādā, viņaprāt, Ēģiptes iestādes ir vākušas pierādījums attiecīgajā lietā, un, otrkārt, apstākļus, kādos ir notikušas tiesas sēdes, kurās viņš piedalījās un kurās pēc viņa domām ir pārkāptas pirmā prasītāja nevainīguma prezumpcija un tiesības uz aizstāvību. Ņemot vērā šos apsvērumus, viņš savā ziņojumā secina, ka “ņemot vērā veidu, kā krimināltiesā vadija tiesas sēdes, rodas šaubas, vai šajā lietā varētu tikt pieņemts pareizs lēmums, [un] ka [sabiedriskās domas] spiediena rezultātā tā uzskata par pienākumu [notiesāt apsūdzētos, atstājot Ēģiptes Kasācijas tiesas ziņā atcelt spriedumu]”.
- 96 M. ziņojums attiecas uz tiesas sēdēm, kas pret pirmo prasītāju notika 2012. gadā divos kriminālprocesos, no kuriem viens saskaņā ar ziņojumu ietver apsūdzību par sabiedrības *El-Dekheila* akciju krāpniecisku iegādi un otrs attiecas uz iespējamu nelikumīgi iegūtu līdzekļu legalizāciju saistībā ar šīm apsūdzībām, kuras saskaņā ar lietas materiāliem Ēģiptes iestāžu iesniegtajos dokumentos atbilst 2011. gada lietām Nr. 38 un Nr. 291.
- 97 M. ziņojumā sniegtais novērtējums, pirmkārt, balstās uz Ēģiptes advokāta A., kurš viņa vārdā apmeklēja tiesas sēdes, sagatavotajiem ziņojumiem, jo M. norādīja, ka viņš iesākumā bija izvēlējies neapmeklēt tiesas sēdes, jo “paaugstinātu risku viņa personīgai drošībai [radīja] demonstrācijas Tiesu pils priekšā” “visā [pirmā prasītāja] procesa laikā”, un, otrkārt, uz viņa personīgiem novērojumiem vienā no tiesas sēdēm 2011. gada lietā Nr. 38.
- 98 M. ziņojuma pirmā daļa ietver tiesu zāles aprakstu pēc viņa paša novērojumiem, un otrajā daļā viņš analizē dažādus aspektus, balstoties uz kuriem viņš A. ziņojumos ir konstatējis iespējamus pamattiesību pārkāpumus, proti, metāla būra klātbūtne apsūdzēto aizturēšanai, sargu klātbūtne tiesas zālē, problēmas ar uzklauššanu, krimināltiesas nepietiekami objektīva attieksme un aizspriedumi, ko esot radījis plašsaziņas līdzekļu atspoguļojums. Ņemot vērā šos apsvērumus, viņš secināja, ka “ņemot vērā starptautiskos pamattiesību standartus, pastāv iespēja, ka ir pārkāptas [pirmā prasītāja] tiesības, it īpaši

tiesības uz lietas taisnīgu izskatīšanu”. Turklāt “gan procesā par nelikumīgi gūtu peļņu, gan arī procesā par nelikumīgi iegūtu līdzekļu legalizāciju pastāv ievērojams risks, [ka tiek pieņemti] [juridiski] vāji notiesājošie spriedumi”.

- 99 Treškārt, prasītāji Padomei ir norādījuši uz Ēģiptes Kasācijas tiesas trim spriedumiem, kuri ir pieņemti attiecīgi 2012. gada 2. decembrī, 2013. gada 12. maijā un 2013. gada 14. decembrī. Šajos spriedumos Ēģiptes Kasācijas tiesa, pirmkārt, atcēla pirmās instances tiesas spriedumus, ar kuriem katrā no attiecīgajām lietām šīs tiesa bija konstatējusi apsūdzēto vainu, it īpaši pirmā prasītāja vainu, un piespriedusi viņiem dažādus sodus, tostarp naudas sodus un brīvības atņemšanu, un, otrkārt, nosūtīja lietas pirmajai instancei jaunai izskatīšanai pēc būtības. Tādējādi, kā tas izriet no Ēģiptes iestāžu dokumenta, kas minēts šā sprieduma 82. punktā, šie trīs spriedumi tika pasludināti kriminālprocesos 2011. gada lietās Nr. 107 (nelikumīgi piešķirtas enerģijas licences), Nr. 291 (nelikumīgi iegūtu līdzekļu legalizācija) un Nr. 38 (uzņēmuma *El-Dekheila* akciju nelikumīga iegūšana).
- 100 Ceturtkārt, prasītāji atsaucās uz Šveices Konfederācijas krimināltiesas (turpmāk tekstā – “Šveices Federālā krimināltiesa”) 2012. gada 12. decembra spriedumu un diviem Lihtenšteinas Lielhercogistes Konstitucionālās tiesas (turpmāk tekstā – “Lihtenšteinas Konstitucionālā tiesa”) 2012. gada 28. augusta un 2013. gada 30. septembra spriedumiem. Šie spriedumi attiecas uz starptautiskām savstarpējās tiesiskās palīdzības procedūrām pēc Ēģiptes iestāžu lūgumiem. Ar pirmo no šiem spriedumiem tika atcelts Šveices iestāžu lēmums viņiem piešķirt piekļuvi lietas materiāliem kriminālprocesā pret Ēģiptes valsts piederīgajiem, tostarp par pārkāpumiem saistībā ar nelikumīgi iegūtu līdzekļu legalizāciju.
- 101 2012. gada 12. decembra spriedumā Šveices Federālā krimināltiesa balstījās uz zināmu daudzumu informācijas, kas bija publiski pieejama starptautisko organizāciju ziņojumos vai presē, lai konstatētu, ka “neatkarīgi no problēmām saistībā ar cilvēktiesību ievērošanu [Ēģiptē], [ši valsts] šobrīd saskaras ar nenoteiktu iekšējo pāreju, ko raksturo iestāžu nestabilitāte un [acīmredzami apšaubāma] [izpildvaras un tiesu iestāžu] savstarpēja neatkarība un respekts. Ņemot vērā šo informāciju, attiecīgā tiesa uzskatīja, ka “pastāv risks, ka [prasītājiem] var rasties tūlītējs un neatgriezenisks kaitējums”.
- 102 Ar diviem Lihtenšteinas Konstitucionālās tiesas 2012. gada 28. augusta un 2013. gada 30. septembra spriedumiem tika atcelti divi tiesas nolēmumi, ar kuriem bija noraidīta pirmā prasītāja īpašumā esošas sabiedrības apelācijas sūdzība par rikojumu iesaldēt viņa aktīvus sakarā ar kriminālprocesu pret pirmo prasītāju Ēģiptē. Šī tiesa uzskatīja, ka informācijas avoti, uz kuriem atsaucās minētā sabiedrība, tostarp arī *IBAHRI* 2011. gada ziņojums un M. ziņojums, bija pietiekami, lai uzskatītu, ka tā “[bija pierādījusi] draudus [pirmā prasītāja] pamattiesību pārkāpumiem [Ēģiptē]”, ņemot vērā, ka bija tikai nepieciešams ticami apgalvot šā apdraudējuma iespējamību.
- 103 No lietas materiāliem izriet, ka prasītāji jau bija iesnieguši attiecīgos dokumentus, izņemot minēto *IBAHRI* 2014. gada ziņojumu, lai it īpaši pamatotu pirmo un otro pamatu viņu prasībās lietās no T-375/14 līdz T-378/14, un Padome, kas iesniedza iebildumu rakstu, kurā tā atbildēja uz minētajiem pamatiem, šajā sakarā ar tiem jau bija iepazinusies.
- 104 Sarakstē ar Padomi pirms prasītāju iekļaušanas sarakstā pagarināšanas 2016. un 2017. gadā prasītāji bija iesnieguši dažus papildu pierādījumus par pamattiesību ievērošanu Ēģiptē.
- 105 Pirmkārt, savai 2016. gada 29. februāra vēstulei Padomei prasītāji pievienoja savu juridisko pārstāvju Ēģiptē vēstuli par dažādām tiesvedībām pret pirmo prasītāju, kuras Ēģiptes iestādes bija minējušas 2016. gada 2. janvāra dokumentos. It īpaši attiecībā uz trim no šiem procesiem (2011. gada lieta Nr. 4, 2012. gada lieta Nr. 274 un 2013. gada lieta Nr. 376) minētie juridiskie pārstāvji apgalvoja, ka viņi nekad nav tikuši informēti par to, ka pastāv “oficiālas” izmeklēšanas, un ka Ēģiptes iestādes esot noraidījušas viņu lūgumu piekļūt lietas materiāliem. Turklāt savās 2016. gada 14. marta vēstulēs prasītāji, balstoties uz Ēģiptes jurista viedokli, kas ir pievienots minētajām vēstulēm, apgalvoja, ka, pirms Ēģiptes iestādes pieņēma rikojumu par līdzekļu iesaldēšanu, neesot ievērotas viņu tiesības tikt uzklausi.

106 Otrkārt, 2017. gada 7. marta vēstulē prasītāji vērsa Padomes uzmanību uz pirmajam prasītājam piemēroto apcietinājumu, kas bija spēkā no šā datuma un ko tie uzskatīja par ECPAK 5. pantā minēto garantiju pārkāpumu.

iii) Par Padomes veikto prasītāju sniegtās informācijas izskatīšanu

107 Pirmkārt, no lietas materiāliem izriet, ka Padome uz prasītāju 2014. gada 23. decembra vēstuli ir atbildējusi savā 2015. gada 24. marta vēstulē. Šajā pēdējā vēstulē nav skaidras norādes uz tiem prasītāju apgalvojumiem, kas liek apšaubīt pamattiesību ievērošanu Ēģiptē, un it īpaši pirmā prasītāja tiesību uz lietas taisnīgu izskatīšanu ievērošanu, nedz uz dokumentiem, kas minēti šā sprieduma 91.–102. punktā, ar kuriem ir pamatoti šie apgalvojumi. Tomēr Padome ir sniegusi šādu atbildi uz prasītāju bažām par kriminālprocesa pret pirmo prasītāju pamatu, kuras tika pamatotas ar minētajiem apgalvojumiem: “Padome nepiekrīt jūsu viedoklim, ka apstākļi, kādos kriminālvajāšana tika uzsākta pret jūsu klientu, liecina, ka tie nav balstīti uz pierādījumiem un ir politiski motivēti.”

108 [konfidenciāli]

109 Turklāt no lietas materiāliem neizriet, ka Padomes veiktais prasītāju apsvērumu un dokumentu novērtējums būtu izraisījis Ēģiptes iestāžu *ad hoc* pārbaudi.

110 Tādējādi no visa iepriekš minētā izriet, ka, veidama atkārtotu pārbaudi par prasītāju iekļaušanu sarakstā pirms Lēmuma 2015/486 pieņemšanas, Padome netieši, bet nepārprotami ir uzskatījusi, ka attiecīgie apsvērumi un dokumenti, neatkarīgi no to atbilstības un ticamības, nevarēja likt apšaubīt Lēmuma 2011/172 pagarināšanu. It īpaši, ņemot vērā ĒĢP 2015. gada 9. februāra memorandu un Padomes paskaidrojumus, ir jākonstatē, ka, Padomes ieskatā, tie nebija pamats, lai rastos šaubas par pamattiesību ievērošanas Ēģiptē novērtējumu, kas bija balstīts uz minēto memorandu, un ka tādēļ tie nebija iemesls papildu pārbaudēm.

111 Kā norādīts Padomes 2016. gada 21. marta un 2017. gada 22. marta pirmajam prasītājam adresētajās vēstulēs, šī nostāja attiecībā uz prasītāju apgalvojumiem par tiesiskuma un pamattiesību pārkāpumiem Ēģiptē nav mainījusies kopš viņu iekļaušanas sarakstā pagarināšanas 2016. un 2017. gadā.

112 Pirmkārt, savā 2016. gada 21. marta vēstulē Padome ir norādījusi, ka prasītāju iebildumi par veidu, kādā Ēģiptes iestādes ir izskatījušas lietas, kas ir vērstas pret pirmo prasītāju, bija jārisina Ēģiptes tiesiskās sistēmas un procedūru ietvaros. Otrkārt, savā 2017. gada 22. marta vēstulē tā apstiprināja, ka esot izvērtējusi pirmā prasītāja apsvērumus par viņa pamattiesību aizsardzības līmeni tiesvedībā Ēģiptē un ir secinājusi, ka bija pamatoti turpināt atbalstīt Ēģiptes iestāžu centienus atgūt Ēģiptes valsts zaudētās summas.

113 Šajā ziņā ir jānorāda, ka ar šā sprieduma 47. punktā minēto iebildumu prasītāji būtībā apgalvo, ka šī nostāja atspoguļo to, ka Padome nav ņēmusi vērā tai sniegto informāciju, kā arī nav veikusi no tās izrietošos pienākumus. Ar pirmo pamatu viņi apgalvo, ka šo kļūdu rezultātā Lēmumi 2015/486, 2016/411 un 2017/496 ir prettiesiski, ciktāl ar tiem kopumā tiek pagarināta Lēmuma 2011/172 ierobežojošo pasākumu shēma. Ar otro pamatu viņi apgalvo, ka apstrīdētie lēmumi, ciktāl tie pagarina viņu iekļaušana sarakstā, neatbilst Padomes pienākumam ievērot pamattiesības saskaņā ar LES 6. pantu saistībā ar LES 2. pantu un 3. panta 5. punktu un Hartas 47. un 48. pantu. Tādēļ Vispārējai tiesai, izvērtējot šos pamatus, ir jālemj par Padomes nostājas pamatotību attiecībā uz pierādījumiem, kurus tai bija iesnieguši prasītāji, turklāt ņemot vērā tās rīcībā esošo informāciju par situāciju Ēģiptē.

b) Par pirmo pamatu, ar ko tiek apgalvots, ka Lēmumi 2015/486, 2016/411 un 2017/496 un Regula Nr. 270/2011 ir prettiesiski

114 Šim pamatam ir divas daļas, ar kuriem attiecīgi tiek apgalvots, ka Lēmumi 2015/486, 2016/411 un 2017/496 ir prettiesiski, ciktāl ar tiem tiek pagarināts Lēmuma 2011/172 1. panta 1. punkts, kā arī tiek apgalvots, ka Regulas Nr. 270/2011 2. panta 1. punkts ir prettiesisks.

1) Par pirmo daļu, ar ko tiek apgalvots, ka Lēmumi 2015/486, 2016/411 un 2017/496 ir prettiesiski, ciktāl ar tiem tiek pagarināts Lēmuma 2011/172 1. panta 1. punkts

115 Prasītāji uzskata, ka, pat pieņemot, ka Lēmuma 2011/172 1. panta 1. punkts varētu būt balstīts uz šā lēmuma 1. apsvērumā minētajiem mērķiem, Lēmuma 2015/486 pieņemšanas datumā situācija bija mainījusies saistībā ar izmaiņām Ēģiptes politiskajā un tiesiskajā kontekstā, ko atspoguļojot pierādījumi, kurus viņi bija nosūtījuši Padomei pirms minētā datuma. Tādējādi viņi apgalvo, ka Lēmums 2015/486 nevar tikt balstīts uz mērķi atbalstīt jaunās Ēģiptes iestādes, pirmkārt, tāpēc, ka šīs iestādes tika atlaistas pēc Lēmuma 2011/172 pieņemšanas, otrkārt, Ēģiptes politiskās situācijas nestabilitātes dēļ, ko raksturo pamattiesību pārkāpumi un tiesiskuma neievērošana, un, treškārt, tāpēc, ka Padome no viņu starpnieka ir saņēmusi informāciju, kas apliecinot, ka Ēģiptes iestādes negarantē taisnīgu, objektīvu un neatkarīgu attieksmi pret pirmo prasītāju. Otrajā grozījumu rakstā viņi turklāt apgalvo, ka informācija, kuru tie ir snieguši, lai pierādītu Lēmuma 2011/172 1. panta 1. punkta juridiskā pamata neesamību, arī pierāda šo noteikumu nesamērīgo raksturu attiecībā uz Padomes izvirzītajiem mērķiem.

116 Padome apstrīd iespēju prasītājiem izvirzīt iebildi par Lēmuma 2011/172 1. panta 1. punkta un Regulas Nr. 270/2011 2. panta 1. punkta prettiesiskumu, kas, pēc Padomes domām, varot tikt izvirzīts uz LESD 263. pantu balstītas prasības pamatā. Turklāt tā vispārīgi apgalvo, ka ar šo pamatu celtos prasītāju argumentus Vispārējā tiesa un Tiesa jau ir noraidījušas. Turklāt tā uzskata, ka, pārbaudot juridiskā pamata piemērotību, iekļaušanas sarakstā kritēriju pārkāpums nav būtisks. Tā arī apgalvo, ka dažādie apstākļi, uz kuriem prasītāji atsaucas šajā pamatā, proti, politiskās pārmaiņas Ēģiptē, pamattiesību stāvoklis šajā valstī un apgalvotais pirmā prasītāja pamattiesību pārkāpums, nav būtiski, lai izvērtētu saistībā ar Lēmumu 2011/172 pieņemto pasākumu likumību.

117 Vispirms ir jānorāda, ka šajā daļā prasītāji ir izvirzījuši divus atšķirīgus iebildumus. Pirmkārt, viņi atsaucas uz Lēmuma 2011/172 1. panta 1. punkta, kas pagarināts ar Lēmumiem 2015/486, 2016/411 un 2017/496, juridiskā pamata neesamību, jo šie noteikumi vairs neatbilstot KĀDP mērķiem. Otrkārt, viņi norāda – netieši – prasības pieteikumā un pirmajā grozījumu rakstā un – skaidri – otrajā grozījumu rakstā, ka Padome esot pārkāpusi samērīguma principu, acīmredzami nepamatoti pagarinādama šos noteikumus, neskatoties uz situācijas attīstību Ēģiptē.

i) Par iebildumu, kas saistīts ar juridiskā pamata trūkumu

118 Vispirms jāatgādina, ka saskaņā ar pastāvīgo judikatūru tiesību akta juridiskā pamata pārbaude ļauj pārbaudīt tiesību akta autora kompetenci un to, vai šā akta pieņemšanas procedūra nav bijusi kļūdaina. Turklāt Savienības tiesību akta juridiskā pamata izvēle ir jāpamato ar objektīviem, tiesā pārbaudāmiem elementiem, kuru vidū ir tiesību akta mērķis un saturs (skat. spriedumu, 2015. gada 5. marts, *Ezz u.c./Padome, C-220/14 P*, EU:C:2015:147, 42. punkts un tajā minētā judikatūra; rīkojumu, 2016. gada 15. februāris, *Ezz u.c./Padome, T-279/13*, nav publicēts, EU:T:2016:78, 47. punkts).

119 Šajā iebildumā prasītāji nepiekrīt, ka šajā lietā tiek piemērota argumentācija, ar kuru Vispārējā tiesa 2016. gada 15. februāra rīkojuma *Ezz u.c./Padome* 47. punktā (T-279/13, nav publicēts, EU:T:2016:78), uzskatīja, ka “sociālās un juridiskās norises”, kuras notikušas kopš to sākotnējās iekļaušanas sarakstā un

- uz kurām tie atsaucās pamatā, kas balstīts arī uz juridiskā pamata neesamību, varēja ietekmēt tikai apstrīdēto lēmumu pamatu pamatotību, un tos nevarēja izvērtēt, pārbaudot šo tiesību aktu juridiskā pamata izvēli.
- 120 Prasītāju ieskatā, no judikatūras izriet, ka tad, ja akta mērķis un saturs ir balstīts uz konkrētu sociālo un juridisko kontekstu, tā juridiskā pamata pārskatīšanai obligāti jāietver šā konteksta pārbaude.
- 121 Tomēr ir jānorāda, ka prasītāju kritizētā Vispārējās tiesas argumentācija šajā lietā ir piemērojama.
- 122 Šajā ziņā ir jāatgādina, ka, atbilstoši Vispārējās tiesas nolemtajam 2014. gada 27. februāra spriedumā *Ezz u.c./Padome* (T-256/11, EU:T:2014:93, 44. punkts) attiecībā uz Lēmumu 2011/172, pietiek, ka ar šo pasākumu tiek īstenoti mērķi, kas saistīti ar LES 21. pantā izklāstītajiem mērķiem, lai šis pasākums ietilptu KĀDP darbības jomā. Turklāt, kā Tiesa to ir nospriedusi, ņemot vērā KĀDP mērķu un uzdevumu plašo darbības jomu, kas izklāstīti gan LES 3. panta 5. punktā un LES 21. pantā, gan arī īpašajos noteikumos, kas attiecas uz KĀDP, konkrēti LES 23. un 24. pantā, minētā akta pamatotības apstrīdēšana, ņemot vērā LES 21. pantā noteiktos mērķus, nepierāda, ka šim pasākumam nav juridiskā pamata (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2015. gada 5. marts, *Ezz u.c./Padome*, C-220/14 P, EU:C:2015:147, 46. punkts).
- 123 Tāda pati argumentācija ir piemērojama Lēmumu 2015/486, 2016/411 un 2017/496 kontekstā, ar ko Lēmums 2011/172 tika vienīgi pagarināts un kas ir daļa no tās pašas politikas, kuras mērķis, kā tas ir norādīts šā pēdējā minētā lēmuma 1. apsvērumā, ir atbalstīt politiskās un ekonomiskās stabilizācijas procesu Ēģiptē, ievērojot tiesiskumu un pamattiesības.
- 124 Pat pieņemot, ka situācija Ēģiptē, attiecībā uz kuru Padome ir pieņēmusi Lēmumu 2011/172, ir mainījusies, tostarp virzienā, kas ir pretrunā demokratizācijas procesam, kā mērķis ir atbalstīt politiku, kurā ietilpst šis lēmums, šis apstāklis nekādā gadījumā nevar ietekmēt šis iestādes kompetenci pagarināt minēto lēmumu, pamatojoties uz LESD 29. pantu. Neraugoties uz šo apstākli, Lēmumos 2015/486, 2016/411 un 2017/496 izvirzītie mērķi un noteikumi, kuriem tā pagarina spēkā esamību, tomēr turpina ietilpt KĀDP darbības jomā, kas ir pietiekami, lai šajā gadījumā tiktu noraidīts prasītāju iebildums (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2016. gada 14. jūnijs, Parlaments/Padome, C-263/14, EU:C:2016:435, 45.–54. punkts).
- 125 Prasītāju minētā judikatūra neļauj apšaubīt šos apsvērumus.
- 126 Pirmkārt, attiecībā uz 2010. gada 8. jūnija spriedumu *Vodafone u.c.* (C-58/08, EU:C:2010:321) pietiek norādīt, ka Tiesa neanalizēja jautājumu par to, vai ES līguma noteikums, kas ietilpst KĀDP, bija atbilstošs juridiskais pamats, bet gan to, vai tas tā bija attiecībā uz EKL 95. panta 1. punktu (tagad LESD 114. panta 1. punkts), kas nozīmē tiesību akta pieņemšanas laikā pastāvējušā vispārējā konteksta un konkrētās jomas īpašo apstākļu pārbaudi, kas tiek saskaņoti ar tiesību aktu, kas pieņemts uz šā pamata (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2010. gada 8. jūnijs, *Vodafone u.c.*, C-58/08, EU:C:2010:321, 32.–35. un 39.–47. punkts). Līdz ar to Tiesas argumentācija minētajā spriedumā nav piemērojama šajā lietā.
- 127 Otrkārt, runājot par 2007. gada 11. jūlija sprieduma *Sison/Padome* (T-47/03, nav publicēts, EU:T:2007:207) 191.–193. punktu, šie punkti attiecas uz Vispārējās tiesas veikto tāda pamata izvērtēšanu, kas balstīts uz pamatojuma neesamību, nevis uz pamatu, kas balstīts uz juridiskā pamata neesamību. Tāpēc tie nav būtiski.
- 128 Treškārt, attiecībā uz 2015. gada 22. aprīļa sprieduma *Tomana u.c./Padome* un Komisija (T-190/12, EU:T:2015:222) 110. punktu ir jānorāda, ka šis punkts ir jālasa Vispārējās tiesas argumentācijas kontekstā, kurā tas iekļaujas. Ar šo argumentāciju Vispārējā tiesa nav mēģinājusi pārskatīt Padomes veikto novērtējumu par situācijas attīstību Zimbabvē un par nepieciešamību saglabāt ierobežojošos

pasākumus, kas pieņemti, ņemot vērā šos notikumus, bet tikai pārbaudīt, vai ar šiem pasākumiem Padome bija centusies sasniegt KĀDP mērķus (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2015. gada 22. aprīlis, *Tomana* u.c./Padome un Komisija, T-190/12, EU:T:2015:222, 93.–111. punkts).

129 Tādējādi iebildums, kas balstīts uz juridiskā pamata neesamību, ir jānoraida.

ii) Par iebildumu, kas attiecas uz samērīguma principa pārkāpumu

130 Vispirms ir jāatgādina, ka Padomei ir plaša rīcības brīvība pieņemt tiesību aktus KĀDP ietvaros, kas ir joma, kurā tai ir jāizdara politiska, ekonomiska un sociāla rakstura izvēle un jāveic sarežģīti vērtējumi (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2013. gada 28. novembris, *Padome/Manufacturing Support & Procurement Kala Naft*, C-348/12 P, EU:C:2013:776, 120. punkts un tajā minētā judikatūra). Tāpat judikatūrā ir atzīts, ka Padomei ir plaša rīcības brīvība, definējot vispārējos kritērijus, pēc kā nosaka to personu loku, uz kurām var attiekties ierobežojoši pasākumi, ņemot vērā mērķus, uz kuriem balstīti šie pasākumi (šajā nozīmē skat. spriedumus, 2015. gada 21. aprīlis, *Anboub*a/Padome, C-605/13 P, EU:C:2015:248, 41. punkts, un 2016. gada 30. jūnijs, *Al Matri*/Padome, T-545/13, nav publicēts, EU:T:2016:376, 48. punkts). Tādēļ tāda pati rīcības brīvība ir jāatzīst arī attiecībā uz šo kritēriju piemērošanas pagarināšanu.

131 Tādējādi Vispārējās tiesas kompetencē šīs lietas kontekstā nav lemt par to, cik pamatots ir Padomes atbalsts politiskās stabilizācijas procesam Ēģiptē, kas minēts Lēmuma 2011/172, kurā ietilpst šis pēdējais lēmums un turpmākie lēmumi, 1. apsvērumā.

132 Tāpat Vispārējai tiesai nav jāaizstāj Padomes vērtējums attiecībā uz ģeogrāfisko un politisko kontekstu, kurā Lēmums 2011/172 iekļaujas, un par nepieciešamību šo lēmumu pagarināt, ņemot vērā šo kontekstu. Tai ir tikai jāpārbauda, vai Padome, izvērtējot šo nepieciešamību, nav acīmredzami nepareizi novērtējusi to, cik svarīgi un nopietni ir prasītāju izvirzītie faktori saistībā ar Ēģiptes politisko un tiesisko kontekstu, ņemot vērā citu tai pieejamo informāciju un šā lēmuma mērķus.

133 Prasītāju izvirzītie dažādie argumenti šā pamata atbalstam ir jāizvērtē, ņemot vērā šos apsvērumus.

– Par pirmo argumentu, kas balstīts uz Padomes atbalstīto “jaunās Ēģiptes iestāžu” atlaišanu

134 Vispirms – prasītāju arguments, ka Lēmumu 2011/172 vairs neesot iespējams uzskatīt par daļu no “atbalsta politikas jaunajām Ēģiptes iestādēm” atbilstoši 2014. gada 27. februāra sprieduma *Ezz* u.c./Padome (T-256/11, EU:T:2014:93) 44. punktam, jo šīs iestādes ir atlaistas, ir balstīts uz kļūdainiem pieņēmumiem.

135 Pirmkārt, attiecībā uz Lēmuma 2011/172 mērķi, kas ir atgādināts šā sprieduma 64. punktā, šajā sakarā noteiktie ierobežojoši pasākumi, lai saglabātu to efektivitāti, principā ir jāatstāj spēkā līdz tiesvedības procesa beigām Ēģiptē. Tāpēc šo pasākumu pagarināšana nevar būt atkarīga no valdības izmaiņām, kas ir notikušas politiskajā pārejas procesā pēc M. H. Mubaraka atkāpšanās no amata 2011. gada februārī.

136 Otrkārt, no 2014. gada 27. februāra sprieduma *Ezz* u.c./Padome (T-256/11, EU:T:2014:93) 44. punkta izriet, ka ar formulējumu “atbalsta politika jaunajām Ēģiptes iestādēm” Vispārējā tiesa ir sapratusi “atbalsta politiku mierīgai un organizētai pārejai uz civilu un demokrātisku pārvaldi Ēģiptē, kuras pamatā būtu tiesiskums un cilvēktiesību un pamatbrīvību pilnīga ievērošana”, kas ir minēta Lēmuma 2011/172 1. apsvērumā. Ir taisnība, kā tas izriet no *IBAHRI* 2014. gada ziņojuma, ka 2012. gada jūnijā Ēģiptē demokrātiskas pārejas procesā ievēlētais Republikas prezidents Mohameds Morsi 2013. gada jūnijā atkāpās no amata. Tomēr pretēji prasītāju apgalvojumam minētā apsvēruma noteikumi neliecina, ka atbalsta politika šim procesam aprobežojās ar atbalstu valdībai, kuru viņš bija izveidojis un kura bija pirmā civilā valdība, kas tika izveidota vēlēšanu procesa rezultātā pēc

M. H. Mubaraka atkāpšanās 2011. gadā. Jebkurā gadījumā atbilstoši šā sprieduma 131. punktā minētajam Vispārējai tiesai nav jālemj par to, vai šī atbalsta politika ir saglabājusi savu nozīmi pēc M. Morsi atkāpšanās no amata.

137 Šie apsvērumi šajā gadījumā nevar tikt apšaubīti [*konfidenciāli*]. Pietiek atgādināt, ka atbilstoši šā sprieduma 135. punktā norādītajam šie pasākumi principā ir jā saglabā līdz tiesvedības izbeigšanai šajā valstī, lai saglabātu to lietderīgo ietekmi.

138 Tādējādi arguments, kas balstīts uz Ēģiptes “jauno iestāžu” atcelšanu, ir jānoraida.

– *Par otro argumentu, kas balstīts uz riskiem, ko izraisa Ēģiptes politiskā konteksta nestabilitāte un apgalvotie tiesiskuma un pamattiesību pārkāpumi*

139 Vispirms ir jānorāda, ka atbilstoši prasītāju apgalvotajam viņu sniegtie pierādījumi, it īpaši tie, kas izriet no *IBAHRI* ziņojumiem, liecina par būtisku politisko un institucionālo nestabilitāti Ēģiptē pēc M. H. Mubaraka atkāpšanās 2011. gada 11. februārī, kas, kā tas izriet no prasītāju 2017. gada 1. jūnija atbildes uz Vispārējās tiesas jautājumiem, turpinājās līdz jaunas konstitūcijas pieņemšanai 2014. gada janvārī un A. F. El-Sissi ievēlēšanas par Republikas prezidentu pēc dažiem mēnešiem. No šiem dokumentiem arī izriet, ka šā perioda politisko kontekstu raksturo ievērojama spriedze starp iestādēm un politiskajiem oponentiem, izraisot civiliedzīvotāju upurus.

140 Attiecībā uz tiesu kontekstu attiecīgie dokumenti liecina, ka šā sprieduma 139. punktā minētais politiskais saspīlējums tostarp ir izraisījis represīvu kriminālpolitiku, kas ir vērsta pret politiskajiem oponentiem, un nepietiekamu pamattiesību aizsardzības līmeni. Ir arī atsaucē par atkārtotu izpildvaras iejaukšanos vai mēģinājumiem iejaukties tiesu iestāžu prerogatīvās, vismaz M. Morsi pilnvaru laikā. Tāpat šie dokumenti atspoguļo kriminālprocesa intensīvo atspoguļojumu plašsaziņas līdzekļos, konkrēti attiecībā uz bijušajiem līderiem un viņu radniekiem, tostarp pret M. H. Mubaraku un pirmo prasītāju, un sabiedriskās domas spiedienu, kas vēlas, lai tiktu konstatēta šo personu atbildība, un pauž bažas, ka šo procesu apdraudēs trūkumi tiesu sistēmā.

141 Tie paši dokumenti arī ietver pārskatu par Ēģiptes tiesu sistēmas darbību attiecīgajā laika periodā. Tādējādi šie dokumenti attiecas uz šīs sistēmas raksturojumu, kas, pēc autoru domām, vājinot Ēģiptes tiesu iestāžu spēju aizsargāt pamattiesības, kuras principā tiek īstenotas, piemērojot tām noteikto tiesisko regulējumu. Šajos raksturojumos it īpaši tiek norādīts uz izpildvaras pilnvarām iecelt prokurorus un ietekmēt tiesnešu karjeru, kā arī uz nepilnībām attiecībā uz tiesnešu pieņemšanu darbā un apmācību tādos jautājumos kā, piemēram, starptautiskās tiesības pamattiesību jomā. Šīs pazīmes arī ietver materiālos apstākļus, kādos ir notikušas tiesas sēdes kriminālprocesā, kuras ir aprakstītas D. un M. ziņojumos, un saskaņā ar šiem ziņojumiem daži no šiem apstākļiem nešķiet raksturīgi tikai konkrētajām aprakstītajām tiesas sēdēm; pēc autoru domām, tas norādot, ka ne visas garantijas, kas izriet no tiesībām uz lietas taisnīgu izskatīšanu, tiek nodrošinātas.

142 Turklāt no minētajiem dokumentiem arī izriet, ka, pirmkārt, 2012. gada 12. decembra spriedumā Šveices Federālā krimināltiesa ir balstījusies uz elementiem, kas saistīti ar politisko nestabilitāti Ēģiptē 2012. gadā, kā arī pierādījumiem par izpildvaras iejaukšanos tiesu lietās, kas konstatēti, pamatojoties uz dažādiem publiskiem avotiem, un ka, otrkārt, savos 2012. gada 28. augusta un 2013. gada 30. septembra spriedumos Lihtenšteinas Konstitucionālā tiesa ir uzskatījusi, ka *IBAHRI* 2011. gada ziņojuma elementi par Ēģiptes tiesu sistēmu, kā arī M. ziņojuma elementi ir liecinājuši par pirmā prasītāja pamattiesību pārkāpumu risku Ēģiptē.

143 Tomēr, pat pieņemot, ka visus faktus, uz kuriem attiecas minētie dokumenti, var uzskatīt par pierādītiem, tas tomēr nekādā gadījumā nevar pierādīt, ka Lēmuma 2011/172 pagarināšana ar Lēmumu 2015/486 bija acīmredzami pretēja mērķiem, kas izklāstīti šā pēdējā minētā lēmuma 1. apsvērumā.

- 144 Pirmām kārtām, šie apstākļi neļauj secināt, ka politiskā un institucionālā nestabilitāte, kas laikposmā no 2011. līdz 2014. gadam raksturo Ēģiptes politisko kontekstu, būtu mazinājusi Ēģiptes tiesu sistēmas spēju garantēt tiesiskuma un pamattiesību ievērošanu, un ka ar Lēmumu 2011/172 pieņemtā aktīvu iesaldēšana politika, kas vērsta uz šo principu ievērošanu, būtu kļuvusi acīmredzami nepiemērota.
- 145 Protams, no attiecīgajiem dokumentiem izriet, ka jo īpaši politiskā un institucionālā nestabilitāte Ēģiptē 2012. gadā varēja radīt nenoteiktību saistībā ar izpildvaras iejaukšanās risku izskatāmajās lietās tādā mērā, lai no kādas Eiropas [valsts] tiesas viedokļa tas būtu pamats atcelt juridiskās palīdzības pasākumu.
- 146 Tomēr šī nestabilitāte nevarēja būt pietiekams pamats Padomei pārtraukt Lēmuma 2011/172 pagarināšanu, turklāt ņemot vērā tās rīcībā esošos pierādījumus Lēmuma 2015/486 pieņemšanas dienā. Pirmkārt, [konfidenciāli]. Otrkārt, neviens no prasītāju sniegtajiem pierādījumiem neliecina, ka šī nestabilitāte būtu ietekmējusi kriminālprocesu Ēģiptē pret personām, kas minētas Lēmumā 2011/172. Visbeidzot, pieņemot Lēmumus 2015/486, 2016/411 un 2017/496, Padomes rīcībā bija aktualizēta informācija par attiecīgajiem kriminālprocesi (skat. šā sprieduma 87. un 88. punktu) pret personām, kas minētas Lēmuma 2011/172 pielikumā, no kuras neizrietēja, ka tiesvedība būtu tikusi ietekmēta, jo procesi noritēja savā ierastajā gaitā, vai pat dažos gadījumos pierādījumu trūkumu dēļ lietas tika izbeigtas, vai arī Ēģiptes Kasācijas tiesa bija atcēlusi šīm personām uzliktos sodus.
- 147 Turklāt tāds pats secinājums ir jāizdara par apgalvotajiem pamattiesību pārkāpumiem, kas esot notikuši Ēģiptē attiecīgajā laikposmā saistībā ar sadursmēm starp iestādēm un protestētājiem, it īpaši politiskajiem oponentiem, un represīvu kriminālpolitiku pret šiem pēdējiem. No prasītāju sniegtās informācijas faktiski neizriet, ka šie pārkāpumi, pat pieņemot, ka tie ir patiesi, būtu varējuši ietekmēt kriminālprocesu pret tiem, kuri tiek uzskatīti par atbildīgiem par valsts līdzekļu nelikumīgu piesavināšanos un attiecībā uz kuriem tika pieņemts Lēmums 2011/172. Runājot par elementiem, kas saistīti ar šiem kriminālprocesi, ir jānorāda, ka, lai gan tie liek domāt, ka dažu tiesvedību gaita varētu būt tikusi pakļauta sabiedriskās domas spiedienam, no tā nevar secināt risku, ka visās šajās lietās, kopā ņemot, sistemātiski būtu pārkāptas tiesības uz lietas taisnīgu izskatīšanu un nevainīguma prezumpcijas ievērošanu.
- 148 Šos apsvērumus nevar atspēkot ar informāciju par tiesu sistēmas darbību, kas it īpaši izriet no *IBAHRI*, D. un M. ziņojumiem. Protams, šajos ziņojumos ir atsauces uz nepilnībām tiesu iestāžu neatkarības aizsardzībā saistībā ar Ēģiptes tiesisko regulējumu un praktiskām problēmām, kas varētu vājināt pamattiesību praktisko īstenošanu šajā sistēmā. Tomēr tajos nav norādīts, ka šie apstākļi sistemātiski apdraudētu Ēģiptes tiesu iestāžu spēju garantēt tiesiskuma un pamattiesību ievērošanu tādos kriminālprocešos kā tie, uz kuriem Padome ir balstījies Lēmumā 2011/172.
- 149 Šos apsvērumus arī nevar atspēkot ar Šveices Federālās krimināltiesas 2012. gada 12. decembra spriedumu un Lihtenšteinas Konstitucionālās tiesas 2012. gada 28. augusta un 2013. gada 30. septembra spriedumiem, uz kuriem atsaucas prasītāji. Pat pieņemot, ka tiesu pasākumi, kurus šīs tiesas ir atcēlušas, būtu pielīdzināmi pasākumiem, kas pieņemti Lēmuma 2011/172 ietvaros, katrā ziņā no šiem spriedumiem izriet, ka tie tika pieņemti, ņemot vērā faktiskos un juridiskos apstākļus, kas atšķiras no tiem, kuri ir būtiski attiecībā uz šo pamatu. Pirmkārt, ir jānorāda, ka šajos spriedumos attiecīgās tiesas ir lēmušas vienīgi par faktiem, kurus varēja ņemt vērā attiecīgi 2012. un 2013. gadā, nevis par vēlākiem faktiem. Otrkārt, atceltie pasākumi neveidoja pasākumu sistēmu, bet tie bija individuāli pasākumi, un, lai šos pasākumus izbeigtu, nebija nepieciešams pierādīt, kā tas ir šajā gadījumā, ka pastāv risks attiecībā uz sistemātiskiem pamattiesību pārkāpumiem Ēģiptes tiesu sistēmas kontekstā.
- 150 Visbeidzot, papildu dokumenti attiecībā uz vispārējo tiesiskuma un pamattiesību situāciju, kurus prasītāji iesniedza 2016. un 2017. gadā, nav pamats, lai analīze attiecībā uz Lēmumu 2016/411 un Lēmumu 2017/496 būtu atšķirīga.

- 151 Pirmkārt, izteikumi, kas Savienības vārdā tika sniegti laikposmā no 2011. līdz 2016. gadam un uz ko prasītāji atsauca pirmajā grozījumu rakstā, neskar tiesvedības, uz kurām Padome ir balstījusies, pieņemot Lēmumu 2011/172. Turklāt tas, ka Savienības iestādes pauž bažas par Ēģiptē izdarītajiem pamattiesību vai tiesiskuma pārkāpumiem vai lūdz Ēģiptes iestādēm atturēties no šādiem pārkāpumiem vai mēģinājumiem, tostarp tiesu kontekstā, pats par sevi neizslēdz iespēju Padomei sniegt palīdzību šīm pašām iestādēm konkrētos tiesas procesos. It īpaši ir jānorāda, ka saistībā ar politiku, kuras mērķis ir ievērot tiesiskumu un pamattiesības Ēģiptē, palīdzība Ēģiptes iestādēm cīņā pret valsts līdzekļu nelikumīgu piesavināšanos nav pretrunā šo iestāžu paustajām bažām vai lūgumiem ievērot šos principus, bet, tieši pretēji, tos papildina.
- 152 Otrkārt, attiecībā uz Starptautiskās juristu komisijas 2016. gada septembra ziņojumu “Egypt’s judiciary: A Tool of Repression, Lack of Effective Guarantee of Independence and Accountability” lietas materiālos nav neviena pierādījuma, kas liecinātu, ka prasītāji būtu paziņojuši šo ziņojumu Padomei pirms Lēmuma 2017/496 pieņemšanas. Tādēļ Padomei nevar pārnest, ka tā nav ņemusi vērā šajā ziņojumā ietvertos elementus, lai noteiktu, vai Lēmuma 2011/172 pagarināšana bija atbilstoša tās politikas mērķiem, kurā tas iekļaujas. Ir taisnība, ka šie pierādījumi ir salīdzināmi ar tiem, kas ietverti *IBAHRI* ziņojumos par Ēģiptes tiesu sistēmas darbību, tostarp par laikposmu pēc šiem pēdējiem ziņojumiem. Tomēr šie pierādījumi neattiecas uz kriminālprocesu, uz kuru Padome balstījās, un nenorāda, ka minētās tiesu sistēmas spēja nodrošināt pamattiesību ievērošanu tiktu sistemātiski apdraudēta šajos procesos.
- 153 Otrām kārtām, prasītāju iesniegtā informācija nepierāda, ka Padome būtu pieļāvusi acīmredzamu kļūdu vērtējumā, uzskatīdama, ka tās rīcībā bija pietiekami daudz elementu, lai, neveicot papildu pārbaudes, novērtētu, ka ir pamatoti turpināt ar Lēmumu 2011/172 uzsākto sadarbību ar Ēģiptes iestādēm.
- 154 Prasītāji nav pierādījuši, ka, netieši, bet obligāti veidama šādu novērtējumu, Padome būtu acīmredzami kļūdaini izvērtējusi dažādus elementus, kas ir būtiski šādas sadarbības turpināšanai, jo īpaši ņemot vērā, pirmkārt, šīs sadarbības mērķi, un, otrkārt, politikas, kurā tā iekļaujas, mērķus, proti, sniegt atbalstu politiskās un ekonomiskās stabilizācijas procesam Ēģiptē, ievērojot tiesiskumu un pamattiesības.
- 155 Šajā ziņā, ciktāl Lēmumā 2011/172 paredzētās ierobežojošo pasākumu shēmas vienīgais mērķis ir palīdzēt Ēģiptes iestādēm konstatēt jebkādu valsts līdzekļu nelikumīgu piesavināšanos un saglabāt iespēju šīm iestādēm atgūt līdzekļus, kas iegūti šīs nelikumīgās piesavināšanās ceļā, nevar izslēgt, ka šīs shēmas pagarināšana joprojām ir būtiska, tostarp pat tad, ja ir notikušas negatīvas politiskas un tiesiskas norises attiecībā uz demokrātijas, tiesiskuma vai pamattiesību ievērošanu. Tādējādi Padomei bija jāvērtē, vai, ņemot vērā tās rīcībā esošos pierādījumus, tā varēja pamatoti uzskatīt, ka pat šādā kontekstā palīdzības turpināšana Ēģiptes iestādēm cīņā pret valsts līdzekļu nelikumīgu piesavināšanos bija piemērots līdzeklis, lai šajā valstī veicinātu politiskās stabilitātes un tiesiskuma ievērošanas mērķus.
- 156 Tādējādi, pirmkārt, kā tas ir konstatēts šā sprieduma 144.–152. punktā, prasītāju sniegtā informācija pati par sevi neļauj secināt, ka minētās politiskās un tiesiskās pārmaiņas pilnībā apdraudētu Ēģiptes tiesu iestāžu spēju nodrošināt tiesiskuma un pamattiesību ievērošanu tiesvedībās, uz kurām ir balstīts Lēmums 2011/172.
- 157 Otrkārt, Padome varēja ņemt vērā Ēģiptes tiesiskā regulējuma piedāvātās garantijas. Šādi, no *IBAHRI* ziņojumiem izriet, ka, pirmām kārtām, Ēģipte ir Starptautiskā pakta par pilsoniskajām un politiskajām tiesībām līgumslēdzēja puse, kā arī piedalās reģionālos starptautisko tiesību instrumentos, kas attiecas uz pamattiesību aizsardzību, un ka, otrām kārtām, tiesu varas neatkarība ir garantēta Ēģiptes konstitūcijā, un šajā jomā panākumi ir gūti ar 2014. gada februārī pieņemto jauno konstitūciju. Turklāt no šā sprieduma 86. punktā minētā ĒĢP 2015. gada 9. februāra memoranda norādēm par tiesiskās aizsardzības līdzekļiem, kas Ēģiptes kriminālprocesā ir piedāvāti Lēmumā 2011/172 norādītajām personām, izrietēja, ka šīs procedūras bija daļa no tiesiskajā regulējumā attiecīgajām personām piedāvātajām garantijām uz efektīvu tiesību aizsardzību tiesā. Turklāt, kā tas ir norādīts šā

sprieduma 146. punktā, no aktualizētās informācijas par attiecīgajiem kriminālprocesiem, ko arī bija iesniegušas Ēģiptes iestādes Lēmumu 2015/486, 2016/411 un 2017/496 pieņemšanas ietvaros, izrietēja, ka dažu Lēmuma 2011/172 pielikumā minēto personu spriedumi ir tikuši atcelti.

- 158 Šajā ziņā, it īpaši attiecībā uz ĒGP 2015. gada 9. februāra memorandu, prasītāji nevar apgalvot, ka šis pamats ir nepieņemams, ciktāl tajā tiek prasīts atcelt Lēmumu 2015/486, jo ir skaidrs, ka Padome varēja balstīties uz šā memoranda saturu, pieņemdamā šo lēmumu. Turklāt, kā tas tika konstatēts šā sprieduma 88. punktā, šā memoranda saturs tika pārņemts NCRAA 2016. gada 5. decembra memorandā, kas prasītājiem tika paziņots pirms Lēmuma 2017/496 pieņemšanas. Turklāt savā 2017. gada 21. aprīļa rakstveida atbildē procesa organizatorisko pasākumu ietvaros Padome šos memorandus ir pievienojusi lietas materiāliem. Prasītāji tāpat varēja savā 2017. gada 1. jūnija rakstveida atbildē uz Vispārējās tiesas jautājumiem un tiesas sēdē iesniegt savus apsvērumus par šo dokumentu saturu.
- 159 Visbeidzot, kā tas ir norādīts šā sprieduma 151. punktā, tas, ka Padome sniedz palīdzību Ēģiptes iestādēm cīņā pret valsts līdzekļu nelikumīgu piesavināšanos, nav pretrunā Savienības iestāžu paustajām bažām un jautājumiem par iespējamajiem pamattiesību un tiesiskuma pārkāpumiem Ēģiptē.
- 160 Līdz ar to Padome nav pieļāvusi acīmredzamu kļūdu vērtējumā, uzskatīdama, ka tās rīcībā ir pietiekami daudz informācijas attiecībā uz Ēģiptes politisko un tiesisko kontekstu, lai turpinātu sadarbību ar Ēģiptes iestādēm, kas uzsākta saskaņā ar Lēmumu 2011/172, un ka prasītāju iesniegtā informācija nav pamats pirms šā lēmuma pagarināšanas veikt papildu pārbaudes.

– Par trešo argumentu, kas balstīts uz risku, ka pirmā prasītāja tiesības uz lietas taisnīgu izskatīšanu netiekot ievērotas pret viņu vērstajā kriminālprocesā Ēģiptē

- 161 Attiecībā uz šo argumentu ir jānorāda, ka, pat pieņemot, ka prasītāju sniegtā informācija norāda uz risku, ka Ēģiptes iestādes negarantē pirmajam prasītājam viņa tiesību uz lietas taisnīgu izskatīšanu ievērošanu, šis apstāklis attiecīgajā gadījumā var ietekmēt tikai prasītāju iekļaušanas Lēmuma 2011/172 pielikumā ietvertajā sarakstā pagarināšanas likumību. Tomēr ar to nevar ietekmēt līdzekļu iesaldēšanas shēmas, kas paredzēta šā lēmuma 1. panta 1. punktā, pagarināšanas likumību.
- 162 Lēmuma 2011/172 1. panta 1. punktā izklāstītie kritēriji vispārīgi un abstrakti nosaka to personu iekļaušanu sarakstā, kuras ir atbildīgas par Ēģiptes valsts līdzekļu nelikumīgu piesavināšanos, kā arī tām pietuvinātās personas. Šie kritēriji nenozīmē, ka pastāv saikne starp šo personu iekļaušanu sarakstā un konkrētiem kriminālprocesiem pret pirmo prasītāju.
- 163 Turklāt pirmā prasītāja tiesību uz lietas taisnīgu izskatīšanu pārkāpuma risks pats par sevi nevar būt norāde uz sistemātiskiem šo tiesību pārkāpumiem, kas varētu ietekmēt visu Lēmuma 2011/172 pielikumā norādīto personu tiesības.
- 164 Līdz ar to šis arguments nav būtisks, ciktāl ar to tiek pamatota iebilde par Lēmuma 2011/172, kas pagarināts ar Lēmumu 2015/486, 1. panta 1. punkta prettiesiskumu. Šis arguments var būt nozīmīgs tikai saistībā ar otro pamatu, kurā tiek apgalvots, ka ar apstrīdētajiem lēmumiem tiek pārkāpts pienākums ievērot pamattiesības. Tādēļ šis arguments ir jāpārbauda šādā kontekstā.
- 165 Līdz ar to no visa iepriekšminētā izriet, ka prasītāji nav pierādījuši Lēmuma 2011/172 1. panta 1. punkta pagarināšanas ar Lēmumiem 2015/486, 2016/411 un 2017/496 acīmredzami neatbilstošo raksturu saistībā ar situāciju Ēģiptē un līdz ar to samērīguma principa pārkāpumu. Šā pamata pirmā daļa ir jānoraida kopumā, un nav nepieciešams izvērtēt iebildi par nepieņemamību, ko Padome ir izvirzījusi iebildumu rakstā pret iebildi par prettiesiskumu, uz kuru balstīta minētā daļa (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2014. gada 27. februāris, Ezz u.c./Padome, T-256/11, EU:T:2014:93, 54. punkts un tajā minētā judikatūra).

2) *Par otro daļu, ar ko tiek apgalvots, ka Regulas Nr. 270/2011 2. panta 1. punktam nav juridiskā pamata*

166 Prasītāji apgalvo, ka Regulai Nr. 270/2011 nav juridiskā pamata, kas, viņuprāt, nevar būt nedz LES 215. panta 3. punkts, jo neesot spēkā esoša lēmuma, nedz arī tā paša panta 2. punkts, jo neesot saiknes starp viņiem un trešās valsts valdību.

167 Šajā ziņā pietiek norādīt, pirmkārt, kā tas izriet no šā sprieduma 118.–165. punkta, ka šī iebilde par prettiesiskumu, ciktāl tā attiecas uz Lēmuma 2011/172 1. panta 1. punktu, kas pagarināts ar Lēmumiem 2015/486, 2016/411 un 2017/496, ir jānoraida un, otrkārt, ka Vispārējā tiesa prasītāju prasībās lietās T-256/11 un T-279/13 jau ir nospriedusi, ka Regula Nr. 270/2011 bija likumīgi balstīta uz LESD 215. panta 2. punktu, jo šis noteikums ļauj pieņemt ierobežojošus pasākumus pret jebkuru personu ar nosacījumu, ka tie ir paredzēti KĀDP ietvaros pieņemtā lēmumā (spriedums, 2014. gada 27. februāris, *Ezz u.c./Padome*, T-256/11, EU:T:2014:93, 30.–33. punkts, un rikožums, 2016. gada 15. februāris, *Ezz u.c./Padome*, T-279/13, nav publicēts, EU:T:2016:78, 49. punkts). Tādējādi šī iebilde par prettiesiskumu nav pamatota un, tā kā nav jāpārbauda tās pieņemamība, tā ir jānoraida.

168 Tādējādi šī daļa un līdz ar to arī pirmais pamats kopumā ir jānoraida.

c) Par otro pamatu, ar ko tiek apgalvots, ka Padome ir pārkāpusi LES 6. pantu saistībā ar LES 2. un 3. pantu un Hartas 47. un 48. pantu

169 Otrais pamats sastāv no divām daļām.

170 Pirmajā daļā prasītāji apgalvo, ka saskaņā ar LES 6. pantu saistībā ar LES 2. pantu un 3. panta 5. punktu Padomei ir pienākums veicināt pamattiesības. Viņi apgalvo, ka Padome, pirmkārt, nav pārliecinājusies, ka viņu pamattiesības ir ievērotas, un, otrkārt, ka tā ir balstījies uz neatspēkojamu pieņēmumu, ka Ēģiptes iestādes ir ievērojušas šīs tiesības, pretēji judikatūras prasībām (spriedumi, 2011. gada 21. decembris, *N. S. u.c.*, C-411/10 un C-493/10, EU:C:2011:865, 105. un 106. punkts, un 2014. gada 16. oktobris, *LTTE/Padome*, T-208/11 un T-508/11, EU:T:2014:885, 139. punkts). Tomēr viņi uzskata, ka viņu tiesības uz lietas taisnīgu izskatīšanu un nevainīguma prezumpciju, kas ir noteiktas Hartas 47. un 48. pantā, ir tikušas pārkāptas pret viņiem uzsāktajās tiesvedībās Ēģiptē. Savā 2017. gada 4. oktobra atbildē uz Vispārējās tiesas jautājumu par 2017. gada 26. jūlija sprieduma Padome/*LTTE* (C-599/14 P, EU:C:2017:583) ietekmi uz šo lietu viņi apgalvoja, ka minētais spriedums apstiprina viņu nostāju.

171 Turklāt, kā norādīts šā sprieduma 164. punktā, uz šo pamatu attiecas arī arguments, kuru prasītāji ir izvirzījuši pirmā pamata pirmajā daļā un kurā tiek apgalvots, ka Lēmuma 2011/172 mērķi, kas minēti tā 1. apsvērumā, ir pretrunā viņu iekļaušanas sarakstā pagarināšanai, ņemot vērā risku, uz kuru norāda informācija, ko viņi ir iesnieguši Padomei un no kuras izrietot, ka Ēģiptes iestādes negarantēs pirmajam prasītājam viņa tiesību uz lietas taisnīgu izskatīšanu ievērošanu. Šis arguments, kas balstīts uz citādu pamatojumu nekā prasītāju argumentācija attiecībā uz šā pamata pirmo daļu, ir jāuzskata par šā pamata otro daļu.

172 Padome iebilst, ka prasītāji šajā pamatā cenšas uzlikt tai pienākumu ņemt vērā apgalvojumus par pirmā prasītāja pamattiesību pārkāpumiem pret viņu uzsāktajā kriminālprocesā.

173 Vispirms ir jānorāda, ka atšķirībā no pirmā pamata pirmās daļas lietas dalībnieku strīds šajā pamatā nav saistīts ar to, vai apstāklis, ka Padome nav veikusi pārbaudes par tiesiskuma un pamattiesību ievērošanu Ēģiptē, kopumā ir ietekmējis ierobežojošo pasākumu shēmas, kas pieņemta ar Lēmumu 2011/172, pagarināšanas likumību. Tas attiecas uz jautājumu, vai apstāklis, ka Padome it kā nav ņēmusi vērā

pieļautos pārkāpumus attiecībā uz pirmā prasītāja tiesībām uz lietas taisnīgu izskatīšanu pret viņu uzsāktajos kriminālprocesos, ir ietekmējis aktīvu iesaldēšanas individuālo lēmumu likumību attiecībā uz, pirmkārt, pirmo prasītāju un, otrkārt, otro, trešo un ceturto prasītāju.

174 Turklāt vispirms ir arī jānorāda, ka prasītāji vismaz prasības pieteikumā neapgalvo, ka būtu pārkāptas otrās, trešās un ceturtais prasītājas tiesības uz lietas taisnīgu izskatīšanu un nevainīguma prezumpcija pret viņām uzsāktajās tiesvedībās. Tomēr šis pēdējās ir norādītas Lēmuma 2011/172 pielikumā, pamatojoties uz to, ka pret viņām ir uzsāktas tiesvedības saistībā ar kriminālprocesu pret pirmo prasītāju. Tādējādi ir jāsecina, ka prasītāji uzskata, ka pirmā prasītāja iekļaušanas sarakstā spēkā neesamība, kas radusies no viņa pamattiesību pārkāpumiem, izraisa arī otrās, trešās un ceturtais prasītājas iekļaušanas sarakstā spēkā neesamību.

175 Vispirms ir jāanalizē otrā daļa.

1) Par otro daļu, ar ko tiek apgalvots, ka prasītāju iekļaušanas sarakstā pagarināšana ir pretrunā Lēmuma 2011/172 1. apsvērumā noteiktajiem mērķiem

176 Ir jāatgādina, kā tas ir norādīts šā sprieduma 68. punktā, ka Lēmuma 2011/172 mērķim, proti, palīdzēt Ēģiptes iestādēm konstatēt jebkādu valsts līdzekļu nelikumīgu piesavināšanos un saglabāt iespēju šīm iestādēm atgūt ieņēmumus, kas gūti šādas nelikumīgas piesavināšanās ceļā, nav nekādas nozīmes attiecībā uz šā lēmuma 1. apsvērumā minētajiem mērķiem veicināt demokrātiju, tiesiskumu un cilvēktiesības, uz kuriem attiecas šī aktīvu iesaldēšana, ja ar minēto konstatējumu un līdzekļu atgūšanu ir liegts tiesiskums vai pat pieļauta patvaļa.

177 Pretējā gadījumā šāda aktīvu iesaldēšana acīmredzami nespētu veicināt nedz Ēģiptes iestāžu cīņu pret valsts līdzekļu nelikumīgu piesavināšanos, nedz *a fortiori* demokrātijas, tiesiskuma un cilvēktiesību politikas, kurā Lēmums 2011/172 iekļaujas, veicināšanas mērķus, un līdz ar to tā būtu acīmredzami nesamērīga attiecībā uz šiem mērķiem.

178 Tomēr šajā daļā prasītāji apgalvo, ka informācija, ko viņi bija iesnieguši Padomei, pierāda, ka Padomei būtu vajadzējis paredzēt, ka Ēģiptes iestādes pirmajam prasītājam nenodrošinās taisnīgu, neatkarīgu un objektīvu attieksmi pret viņu uzsāktajos kriminālprocesos. Līdz ar to, lai šo argumentu pieņemtu, prasītāju iesniegtajā informācijā ir jābūt skaidri norādītiem pietiekami nopietniem tiesību uz lietas taisnīgu izskatīšanu un pirmā prasītāja nevainīguma prezumpcijas pārkāpumiem, lai Padome varētu secināt, ka pirmais prasītājs attiecīgajā kriminālprocesā cietis neatgriezenisku kaitējumu un tā rezultātā pastāv liela iespēja, ka tiek liegts tiesiskums. Tādējādi šiem elementiem ir jābūt pietiekami pārliecinošiem, lai, pamatojoties tikai uz to pārbaudi, pārliecinātu Padomi, ka tā vairs nevar pagarināt prasītājiem piederošo aktīvu iesaldēšanu, ja vien tā nepieņem lēmumu, kas ir acīmredzami nepiemērots tā mērķiem.

179 Šajā ziņā, ciktāl šī daļa attiecas uz Lēmuma 2011/172 pagarināšanu 2015. gadā, ir jāatgādina, ka pirms Lēmuma 2015/486 pieņemšanas prasītāji iesniedza Padomei šā sprieduma 92.–98. punktā minētos D. un M. ziņojumus, kuri tieši skar jautājumu par pirmā prasītāja tiesību uz lietas taisnīgu izskatīšanu un nevainīguma prezumpcijas pārkāpumiem konkrētos kriminālprocesos. Papildus jāatgādina, kā tas izriet no šā sprieduma 99. un 103. punkta, ka Padome minētajā datumā arī varēja iepazīties ar Ēģiptes Kasācijas tiesas spriedumu pamatojumu minētajos kriminālprocesos, jo šiem pamatojumiem varēja būt nozīme, vērtējot prasītāju apgalvojumus par minētajiem pārkāpumiem. Visbeidzot, šā sprieduma 140.–142. punktā minētā informācija par Ēģiptes tiesu sistēmu varēja kalpot kā konteksts, novērtējot, cik izteikts ir risks, ka šādi pārkāpumi varētu ietekmēt pret pirmo prasītāju vērsto kriminālprocesu iznākumu.

- 180 Vispirms ir jānorāda, ka D. un M. ziņojumos ir ietverts noteikts daudzums faktu, kas vedina domāt, ka šajos ziņojumos aplūkotajās kriminālprocesa stadijās netika ievērotas dažādas tiesības uz lietas taisnīgu izskatīšanu veidojošās garantijas, un abos ir secināts, ka pastāv juridiskas nestabilitātes risks attiecībā uz lēmumiem, kuros ir lemts par apsūdzību pret pirmo prasītāju pamatotību.
- 181 Pirmkārt, attiecīgajos ziņojumos ir ietverts noteikts skaits apsvērumu, kas liecina, ka apstākļi, kādos notika tajos izklāstītās tiesas sēdes, nebija pilnībā piemēroti, lai īstenotu apsūdzēto, tostarp pirmā prasītāja, tiesības uz aizstāvību, ņemot vērā, pirmām kārtām, advokātu un vēl jo vairāk pirmā prasītāja grūtības sekot tiesas sēdei un tajā piedalīties normālos apstākļos, otrām kārtām, pirmā prasītāja advokāta grūtības sazināties ar aizstāvamo, un, trešām kārtām, krimināltiesas piemērotos ierobežojumus apsūdzētajiem un viņu pārstāvjiem iesniegt pierādījumus un uzaicināt aizstāvības lieciniekus, kā arī lietderīgi apstrīdēt apsūdzības sagatavotos pierādījumus un lieciniekus, kā arī iespējas pašiem apsūdzētajiem izteikties.
- 182 Otrkārt, attiecīgajos ziņojumos, konkrēti D. ziņojumā, būtībā ir norādīts, ka pirmā prasītāja bažas par objektivitātes trūkumu esot objektīvi pamatotas. Pirmām kārtām, saskaņā ar D. ziņojumu prokurora veiktās izmeklēšanas īpaši īsais termiņš un fakts, ka nenotika vēršanās pret citiem Ēģiptes rūpniekiem, kuri bija guvuši labumu no bezmaksas enerģijas licencēm, liecinot par aizspriedumainu attieksmi pret šo personu, kas tādējādi apdraudot minētās izmeklēšanas. Tāpat šā ziņojuma autors uzskata, ka līdzīga neobjektīva tiesas attieksme mutvārdu sēdēs ir izpaudusies kā krimināltiesas nevienlīdzīga attieksme, no vienas puses, pret dažādām apsūdzības liecībām, tostarp pat naidīgām darbībām, ko izraisīja apsūdzības liecinieku uzstāšanās, un, no otras puses, pret aizstāvības advokātu un apsūdzēto uzstāšanos. Otrām kārtām, M. ziņojumā ir konstatēts krimināltiesas objektivitātes trūkums gan attiecībā uz to, cik tuvu telpā prokuroram ir atradies tiesas sastāvs, gan arī tās priekšsēdētāja uzstāšanās, kas esot liecinājusi par vēlmi atbalstīt apsūdzību.
- 183 Treškārt, no ziņojumiem izriet, ka, D. un M. ieskatā, neesot izpildīti nosacījumi, lai nodrošinātu pirmā prasītāja nevainīguma prezumpcijas ievērošanu. D. norādīja, pirmām kārtām, uz nepietiekamu pierādījumu vākšanu apsūdzības izmeklēšanas laikā, kas, viņaprāt, esot bijusi sasteigta, un, otrām kārtām, uz priekšrocībām, ko krimināltiesā esot piešķirusi apsūdzībai, vadīdama tiesas sēdi tā, ka viņam esot radies iespaids, ka krimināltiesā ir baidījusies, “ka tik tai nepārmet naidīgu attieksmi pret pilsoņiem”. M. uzskatīja, ka, pirmām kārtām, fiziskas izolācijas pasākumi, kas tika veikti pret apsūdzētajiem tiesas sēdes laikā, un, otrām kārtām, tiesas sēdes atspoguļojums plašsaziņas līdzekļos, ko viņš uzskatīja par spiediena izdarīšanu, ir varējis mazināt šā principa ievērošanu.
- 184 Ceturtkārt un visbeidzot, D. savā ziņojumā ir paudis bažas par tiesu iestāžu neatkarību šajā lietā, pamatodamies uz tiem pašiem pierādījumiem, kas lika viņam apšaubīt to objektivitāti. Viņš it īpaši uzsvēra varbūtējo ietekmi, kādu, viņaprāt, bailes no sabiedriskā domas esot atstājušas uz tiesas vērtējumu par pirmā prasītāju vainu.
- 185 Turklāt no diviem Ēģiptes Kasācijas tiesas spriedumiem izriet, ka kriminālprocesā 2011. gada lietās Nr. 38 un Nr. 291 šī tiesa ir norādījusi, ka nav ņemti vērā, pirmkārt, prasītāju iebildumi, un, otrkārt, viņu lūgumi apturēt tiesvedību. Turklāt ir jānorāda, ka attiecīgajos trīs kriminālprocesos (2011. gada lietas Nr. 38, Nr. 107 un Nr. 291) tiek apgalvots, ka pirmās instances tiesa tostarp neesot pierādījusi, ka apsūdzēto vaina ir balstījusies uz konkrētiem pierādījumiem, un 2011. gada lietā Nr. 291 tā esot prezumējusi pirmā prasītāja vainu attiecībā uz divās citās lietās minētām valsts līdzekļu nelikumīgas piesavināšanās epizodēm, un [šīs vainas pierādīšana] ir bijis obligātais priekšnoteikums, lai konstatētu viņa vainu noziedzīgos nodarījumos saistībā ar nelikumīgi iegūtu līdzekļu legalizāciju, kas bija tiesvedības priekšmets.
- 186 Visbeidzot ir jānorāda, ka *IBAHRI* ziņojumos ir identificētas dažas Ēģiptes tiesu sistēmai raksturīgas iezīmes disfunkcijas, kas varētu ietekmēt tiesu iestāžu neatkarību (skatīt šā sprieduma 140. un 141. punktu).

- 187 Ņemot vērā iepriekš minēto, ir jānorāda, ka, neskatoties uz to, cik attiecīgajos dokumentos ietvertā informācija ir atbilstoša, lai vērtētu pirmā prasītāja tiesību uz lietas taisnīgu izskatīšanu un nevainīguma prezumpcijas ievērošanu pārkāpumu, tā nekādā gadījumā pati par sevi nevarēja būt pamats, lai Padome secinātu, ka minēto tiesību smagi pārkāpumi ir neatgriezeniski ietekmējuši pret šo personu vērsto kriminālprocesu uzticamību, kā rezultātā Padomei būtu pilnībā jāizbeidz prasītāju iekļaušana sarakstā. Ņemot vērā visu informāciju, kas Padomei bija pieejama Lēmuma 2015/486 pieņemšanas brīdī, nebija neiespējams tieši pretējs pieņēmums, proti, ka šo tiesvedību rezultātā pieņemtajā galīgajā lēmumā šādi pārkāpumi netiek pieļauti.
- 188 Šajā ziņā Lēmuma 2015/486 pieņemšanas datumā no Ēģiptes iestāžu sniegtās informācijas par situāciju kriminālprocesos pret pirmo prasītāju (skat. šā sprieduma 82., 83. un 87. punktu) izrietēja, ka pēc tam, kad Ēģiptes Kasācijas tiesa bija atcēlusi pirmās instances spriedumus, lietas tika nosūtītas tiesai jaunai izskatīšanai pēc būtības un iztiesāšana turpinājās. Turklāt tika precizēts, ka 2011. gada lietā Nr. 107 bija pieprasīts veikt ekspertīzi un ka 2011. gada lietā Nr. 291 tiesvedība bija apturēta, gaidot, kad tiks pasludināts spriedums 2011. gada lietās Nr. 38 un Nr. 107.
- 189 Tādējādi, balstīdamās uz šo informāciju, Padome varēja pamatoti uzskatīt, ka pēc Ēģiptes Kasācijas tiesas nolēmuma nosūtīt lietu jaunai izskatīšanai attiecīgā Ēģiptes tiesa varēs atkārtoti lemt par lietu pēc būtības apstākļos, kas atšķirsies no tiem, kuri ir apgalvoti D. un M. ziņojumos un ir pretrunā pirmā prasītāja tiesībām uz lietas taisnīgu izskatīšanu, un līdz ar to šie [jaunie] apstākļi varēs novērst risku, ka pieņemtie lēmumi ir neuzticami.
- 190 It īpaši šī informācija liecina, ka, iztiesājot attiecīgās lietas, tika ņemti vērā daži no apsvērumiem, uz kuriem balstījās Ēģiptes Kasācijas tiesas lēmums atcelt spriedumu. Tādējādi nevar izslēgt, ka 2011. gada lietā Nr. 107 pieprasītās ekspertīzes mērķis ir pievērsties šīs tiesas konstatējumam, ka apsūdzēto noziedzīgais nodoms nav pierādīts. Tāpat arī tiesvedības apturēšana 2011. gada lietā Nr. 291, šķiet, ir atbilde uz šīs pašas tiesas konstatējumu, ka, lai šajā lietā varētu lemt, pirmās instances tiesa ir prezumējusi pirmā prasītāja vainu attiecībā uz valsts līdzekļu nelikumīgu piesavināšanos, uz ko attiecas 2011. gada lietas Nr. 38 un Nr. 107.
- 191 Turklāt Lēmuma 2015/486 pieņemšanas datumā prasītāji nebija iesnieguši nekādu informāciju, kas liecinātu, ka pirmā prasītāja tiesības uz lietas taisnīgu izskatīšanu un nevainīguma prezumpcijas ievērošanu tika pārkāptas saistībā ar 2011. gada lietu Nr. 38, Nr. 107 un Nr. 291 nosūtīšanu [jaunai izskatīšanai] pirmās instances tiesai pēc Ēģiptes Kasācijas tiesas lēmumiem.
- 192 Jebkurā gadījumā Padome no ĒĢP 2015. gada 9. februāra memoranda varēja secināt, ka pirmajam prasītājam būs iespēja Ēģiptes Kasācijas tiesā iesniegt jaunu sūdzību par gaidāmo pirmās instances tiesas lēmumu, un gadījumā, ja Kasācijas tiesa šo sūdzību pieņems, tā vajadzības gadījumā pieņems galīgo lēmumu pēc būtības. Vispārējā tiesā prasītāji neapstrīdēja šīs informācijas pareizību.
- 193 Līdz ar to ir jāsecina, ka Lēmuma 2015/486 pieņemšanas datumā Padomes rīcībā esošā informācija neļāva secināt, ka pirmais prasītājs varētu tikt notiesāts, pieļaujot viņa tiesību uz lietas taisnīgu izskatīšanu un nevainīguma prezumpcijas pārkāpumu, un ka šie pārkāpumi varētu radīt prasītājiem neatgriezenisku kaitējumu. Lēmums pagarināt prasītāju iekļaušanu Lēmuma 2011/172 pielikumā ietvertajā sarakstā līdz ar to nebija acīmredzami nepiemērots attiecībā uz mērķiem, pirmkārt, iesaldēt viņu aktīvus, un, otrkārt, īstenot atbalsta politiku Ēģiptes iestādēm, kurā ietilpa minētā aktīvu iesaldēšana.
- 194 Pierādījumi, kurus prasītāji iesniedza pirms Lēmuma 2016/411 un Lēmuma 2017/496 pieņemšanas, nebija tādi, uz kā pamata 2016. un 2017. gadā Padomei būtu bijis jāmaina savu nostāju jautājumā, vai ir jāpagarina viņu iekļaušana sarakstā.

- 195 Pirmām kārtām, pirmajā grozījumā rakstā prasītāji atsaucas uz trim elementiem, proti, pirmkārt, uz viņu juridisko pārstāvju Ēģiptē 2016. gada 10. marta juridisko atzinumu, no kura izriet, ka Ēģiptes tiesas 2011. gada 23. februāra lēmums, ar kuru tika apstiprināts Ēģiptes ģenerālprokurora 2011. gada 21. februārī izdotais rīkojums par viņu līdzekļu iesaldēšanu, esot pieņemts, pārkāpjot viņu tiesības uz lietas taisnīgu izskatīšanu, otrkārt, uz pirmajam prasītājam piemēroto dažādo cietumsodu kopējo ilgumu, kas esot necilvēcīgs un pazemojošs Hartas 4. panta un ECPAK 3. panta izpratnē, un, treškārt, uz to, ka savā 2016. gada 2. februāra vēstulē Ēģiptes iestādes ir atsaukušās uz vairākām izmeklēšanām, par kurām pirmais prasītājs un viņa juridiskie pārstāvji Ēģiptē neesot bijuši informēti, kā tas norādīts minēto pārstāvju 2016. gada 28. februāra dokumentā.
- 196 Attiecībā uz pirmo elementu, proti, prasītāju juridisko pārstāvju Ēģiptē 2016. gada 10. marta juridisko atzinumu, nav strīda par to, ka prasītāji to pievienoja 2016. gada 14. marta vēstulei, kuru katrs no tiem ir nosūtījis Padomei.
- 197 Šajā ziņā vispirms ir jānorāda, kā tas izriet no Ēģiptes iestāžu 2016. gada 14. marta vēstules, ka tiesas nolēmumi, ar kuriem tiek apstiprināti Ēģiptes ģenerālprokurora izdotie rīkojumi par līdzekļu iesaldēšanu, var tikt apstrīdēti trīs mēnešu laikā. Prasītāji šo informāciju nav apstrīdējuši. Tomēr viņu juridisko pārstāvju Ēģiptē juridiskajā atzinumā, uz kuru atsaucas prasītāji, nav pieminēta sūdzība, kas būtu vēsta pret Ēģiptes tiesas 2011. gada 23. februāra lēmumu, vai atsauce uz spriedumu, kas šādas sūdzības rezultātā būtu pieņemts. Tāpēc, pat pieņemot, ka šajā juridiskajā atzinumā ietvertie apgalvojumi ir pietiekami pārlicinoši, nekas neliecina par to, ka Ēģiptes tiesībās paredzētā tiesiskā aizsardzība attiecībā uz tādiem lēmumiem kā 2011. gada 23. februāra lēmums nav bijusi efektīva.
- 198 Turklāt prasītāji neapstrīd, ka 2011. gada 21. februāra rīkojuma par līdzekļu iesaldēšanu, kas ir apstiprināts ar 2011. gada 23. februāra tiesas lēmumu, pamatā ir kriminālprocess 2011. gada lietā Nr. 38 par nodarījumiem, ko Ēģiptes ģenerālprokurors ir kvalificējis kā valsts līdzekļu nelikumīgu piesavināšanos, un nepieciešamība aizsardzības nolūkā novērst iespējamo nelikumīgi piesavināto līdzekļu aizplūšanu. Līdz ar to neatkarīgi no jautājuma par minēto faktu krimināltiesiskās kvalifikācijas pamatotību, kas šajā pamatā nav izvirzīts, 2016. gada 10. marta juridiskajā atzinumā apgalvotie pārkāpumi nekādā gadījumā nevar būt tādi, kas liktu apšaubīt minētā rīkojuma pamatojumu un tā piemērošanu visu prasītāju aktīviem. Turklāt netiek apstrīdēts, kā tas arī izriet no tās pašas Ēģiptes iestāžu vēstules, ka pēc ceturtās prasītājas lūguma Ēģiptes ģenerālprokurors izslēdza no 2011. gada 21. februāra rīkojuma par līdzekļu iesaldēšanu darbības jomas dažus no aktīviem, kas viņai bija piederējuši pirms laulībām. Līdz ar to šķiet, ka lēmums par 2011. gada 23. februāra rīkojuma par līdzekļu iesaldēšanu apstiprināšanu neietekmē iespēju, jo īpaši attiecībā uz otro, trešo un ceturto prasītāju, lūgt izslēgt kādu no viņu īpašumiem no minētā rīkojuma darbības jomas un tādējādi nodrošināt, ka šā rīkojuma negatīvā ietekme uz viņu tiesībām uz īpašumu ir ierobežota ar to, kas ir nepieciešams minētā rīkojuma mērķu izpildei. Līdz ar to Padomei bija tiesības uzskatīt, ka šis rīkojums, uz kuru tā balstījās, lai iekļautu šīs personas sarakstā, bija uzticams, neskatoties uz apgalvojumiem, kas ietverti 2016. gada 10. marta juridiskajā atzinumā.
- 199 Visbeidzot, kā tas izriet no Ēģiptes iestāžu 2016. gada 14. marta vēstules, netiek apstrīdēts, ka attiecībā uz visiem prasītājiem 2011. gada lietās Nr. 107 un Nr. 291 bija pieņemti divi citi rīkojumi par aktīvu iesaldēšanu un ka šīs vēstules datumā šie rīkojumi joprojām bija spēkā. Tāpēc, pat pieņemot, ka apgalvojumi, kas ietverti 2016. gada 10. marta juridiskajā atzinumā, varētu apšaubīt Padomes iespēju pamatoties uz 2011. gada 21. februāra rīkojumu attiecībā uz otrās, trešās un ceturtās prasītājas iekļaušanu sarakstā, tie nekādā gadījumā nevarēja uzlikt par pienākumu nepagarināt šo iekļaušanu sarakstā, jo tā varēja būt balstīta uz pārējiem minētajiem rīkojumiem.
- 200 Attiecībā uz otro elementu, proti, pirmajam prasītājam piespriesto cietumsodu kopējo ilgumu, pieņemot, ka šis elements ir būtisks, izvērtējot pirmā prasītāja tiesību uz lietas taisnīgu izskatīšanu un nevainīguma prezumpcijas pārkāpumus, no lietas materiāliem neizriet, ka tas būtu ticis iesniegts Padomei pirms Lēmuma 2016/411 pieņemšanas. Jebkurā gadījumā pietiek norādīt, ka no ECT 2013. gada 9. jūlija sprieduma *Vinter* u.c. pret Apvienoto Karalisti

(CE:ECHR:2013:0709JUD 006606909), ko prasītāji citē, pamatojot savus apgalvojumus, neizriet, ka tāds brīvības atņemšanas soda ilgums, kurš izriet no pirmajam prasītājam kumulatīvi piemērotiem sodiem, pats par sevi neatkarīgi no šo sodu izpildes nosacījumiem būtu uzskatāms par necilvēcīgas un pazemojošas izturēšanās aizlieguma pārkāpumu. Turklāt kopējais brīvības atņemšanas ilgums 54 gadi, uz kuru atsaucas prasītāji, tika aprēķināts, pamatojoties uz pirmās instances tiesas spriedumiem kriminālprocesos 2011. gada lietās Nr. 38, Nr. 107 un Nr. 291. Tomēr Ēģiptes Kasācijas tiesa šos lēmumus atcēla, un nav pamata uzskatīt, ka minētajā tiesvedībā pirmajam prasītājam atkārtoti tiks piemērots cietumsods ar līdzīgu kumulatīvo ilgumu. Tādējādi apgalvotais pārkāpums jebkurā gadījumā ir tikai hipotētisks.

- 201 Attiecībā uz trešo elementu, proti, izmeklēšanām, par kurām pirmais prasītājs un viņa juridiskie pārstāvji neesot bijuši informēti, ir jānorāda, ka šis pierādījums attiecas uz izmeklēšanām trīs lietās saistībā ar nelikumīgi iegūtu līdzekļu legalizāciju (2013. gada lietā Nr. 376), nelikumīgi gūtu peļņu (2011. gada lietā Nr. 4) un, vēlreiz, ar nelikumīgi iegūtu līdzekļu legalizāciju (2012. gada lietā Nr. 274, kas vēlāk kļuva par 2015. gada lietu Nr. 244). Tomēr atšķirībā no kriminālprocesiem 2011. gada lietās Nr. 38, Nr. 107 un Nr. 291 nekas no Ēģiptes iestāžu 2016. gada 2. janvāra vēstulē minētās atsaucēs uz šīm lietām neļauj konstatēt saikni starp šīm izmeklēšanām un valsts līdzekļu nelikumīgu piesavināšanos Lēmuma 2011/172 1. panta 1. punkta izpratnē. Līdz ar to Padomei nekādā gadījumā nebija iespējams balstīties uz šīm izmeklēšanām, lai iekļautu prasītājus sarakstā (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2013. gada 28. maijs, *Al Matri*/Padome, T-200/11, nav publicēts, EU:T:2013:275, 48. un 73. punkts), tādējādi apgalvotie pārkāpumi, kas izdarīti saistībā ar šīm izmeklēšanām, nekādā gadījumā nav varējuši ietekmēt prasītāju iekļaušanas sarakstā pagarināšanu.
- 202 Otrām kārtām, otrajā grozījumu rakstā prasītāji turklāt atsaucas uz pirmā prasītāja apcietināšanu 2017. gada 7. martā, ar ko, viņuprāt, tiek pārkāpti attiecīgie Ēģiptes konstitūcijas un Ēģiptes kriminālprocesa 143. panta noteikumi, kā arī ECPAK 5. pantā nostiprinātās garantijas pret patvaļīgu apcietināšanu.
- 203 Saskaņā ar prasītāju sniegto informāciju 2011. gada lietā Nr. 107 pirmajam prasītājam pirmstiesas apcietinājums sākotnēji tika piemērots uz 30 mēnešiem līdz brīdim, kad šis kriminālprocess tika izbeigts ar krimināltiesas 2013. gada 5. augusta lēmumu, jo bija beidzies Ēģiptes Kriminālprocesa likuma 143. pantā paredzētais maksimālais 18 mēnešu termiņš. Prasītāji uzskata, ka minētās personas paturēšana apcietinājumā pēc 2017. gada 7. marta tiesas sēdes šajā pašā lietā ir pretrunā šiem noteikumiem un tai nav nekāda pamatojuma. Šā apgalvojuma pamatošanai viņi ir iesnieguši 2014. gada 18. janvāra Ēģiptes konstitūcijas 54. panta un Kriminālprocesa likuma 143. panta kopiju, Ēģiptes juristu atzinumus par šā noteikuma piemērošanu, lūgumu nekavējoties atbrīvot pirmo prasītāju, ko viņa juridiskie pārstāvji Ēģiptē bija iesnieguši 2017. gada 8. aprīlī, kā arī ECT judikatūru attiecībā uz ECPAK 5. pantu.
- 204 Tomēr ir jānorāda, ka savā 2017. gada 7. marta vēstulē Padomei pirmais prasītājs tikai norādīja, ka pirmstiesas apcietinājums viņam esot piemērots, kā to norāda viņa juridiskie pārstāvji Ēģiptē, pārkāpjot viņa tiesības uz lietas taisnīgu izskatīšanu, ka viņš atrodies apcietinājumā jau ilgāk par trim gadiem un ka Ēģiptes Kasācijas tiesa ir atcēlusi viņa notiesājošo spriedumu. Tomēr šajā vēstulē pirmais prasītājs nav minējis pierādījumus, kurus prasītāji ir iesnieguši Vispārējā tiesā, lai pamatotu savus apgalvojumus par Ēģiptes valsts tiesību normu un patvaļīgas apcietināšanas aizlieguma pārkāpumiem, tostarp iesniedzot attiecīgo Ēģiptes valsts tiesību normu kopijas. Turklāt no lietas materiāliem neizriet, ka pirms Lēmuma 2017/496 pieņemšanas pirmais prasītājs būtu iesniedzis Padomei konkrētus pierādījumus, lai pamatotu savu apgalvojumu, ka pēc 2017. gada 7. marta tiesas sēdes viņš tiešām ir paturēts apcietinājumā.

- 205 Jāatgādina arī, ka Savienības pasākuma likumība ir jāvērtē, pamatojoties uz faktiskajiem un tiesiskajiem apstākļiem, kādi pastāvēja šā lēmuma pieņemšanas brīdī (skat. spriedumus, 2015. gada 3. septembris, *Inuit Tapiriit Kanatami u.c./Komisija*, C-398/13 P, EU:C:2015:535, 22. punkts un tajā minētā judikatūra, un 2015. gada 4. septembris, *NIOC u.c./Padome*, T-577/12, nav publicēts, EU:T:2015:596, 112. punkts un tajā minētā judikatūra).
- 206 Līdz ar to prasītāju iekļaušanas sarakstā pagarināšanas 2017. gadā likumību nevar izvērtēt, ņemot vērā šā sprieduma 202. un 203. punktā izklāstītos pierādījumus, kurus tie pirmoreiz iesniedza otrajā grozījumu rakstā. Jebkurā gadījumā šos pierādījumus nevar lietderīgi izmantot, lai pierādītu, ka Padome ir pieļāvusi kļūdu, novērtējot informāciju, kuru prasītāji tai bija iesnieguši pirms Lēmuma 2017/496 pieņemšanas.
- 207 Šādos apstākļos, pat pieņemot, ka pirmā prasītāja turēšana pirmstiesas apcietinājumā ir būtiska, lai novērtētu viņa tiesību uz lietas taisnīgu izskatīšanu un nevainīguma prezumpcijas pārkāpumus, Lēmuma 2017/496 pieņemšanas datumā Padomei sniegtā informācija nekādā gadījumā neļāva izdarīt skaidru secinājumu par to, vai ir nopietni pārkāptas pirmā prasītāja pamattiesības vai arī šāda iespējamība ir tik liela, ka viņa iekļaušanas sarakstā pagarināšana acīmredzami būtu pretrunā Lēmuma 2011/172 mērķiem.
- 208 Pirmkārt, šī informācija neļāva pietiekami pārlicinoši pārlicināties par pirmā prasītāja faktisko turēšanu pirmstiesas apcietinājumā un tā faktisko apjomu. Otrkārt, apstākļi, kādos pirmais prasītājs iepriekš bija turēts apcietinājumā uz laiku, kas ilgāks par trim gadiem, un tas, ka piesprieštie cietumsodi tika atcelti, pats par sevi nenorāda uz šīs aizturēšanas nelikumīgo vai patvaļīgo raksturu. Līdz ar to šī informācija nevarēja likt Padomei pārtraukt pirmā prasītāja iekļaušanu sarakstā.
- 209 Tādēļ otrā pamata otrā daļa ir jānoraida.

2) Par pirmo daļu, ar ko tiek apgalvots, ka Padome nav nodrošinājusi, ka prasītāju pamattiesības tiek ievērotas, un ir piemērojusi neapstrīdamu prezumpciju, ka Ēģiptes iestādes ir ievērojušas šīs pamattiesības

- 210 Prasītāji būtībā apgalvo, ka, ņemot vērā ES līguma noteikumus un Savienības tiesību principus, kas reglamentē Padomes pienākumus attiecībā uz pamattiesību ievērošanu, un prasītāju iesniegto informāciju, Padome nevarēja, kaitējot prasītājiem, piemērot neapstrīdamu prezumpciju attiecībā uz pirmā prasītāja tiesību uz lietas taisnīgu izskatīšanu un nevainīguma prezumpcijas ievērošanu un līdz ar to atteikties no pārbaudes veikšanas. Prasītāji uzskata, ka, pagarinot viņu iekļaušanu sarakstā, it īpaši pamatojoties uz kriminālprocesiem pret šo personu, bez izmeklēšanas veikšanas, Padome ir apstiprinājusi minētajās tiesvedībās pret šo personu pieļauto tiesību pārkāpumu.
- 211 Šajā sakarā jāatgādina, ka, pieņemot ierobežojošus pasākumus, kas attiecīgajām personām ir individuāli piemērojami, Padomei ir pienākums ievērot labas pārvaldības principu, kas tai uzliek pienākumu, ņemot vērā šo personu iesniegtos apsvērumus un tiem pievienotos iespējamajos attaisnojošos pierādījumus, rūpīgi un objektīvi izvērtēt tai sniegtos pierādījumu elementus (šajā nozīmē un pēc analogijas skat. spriedumu, 2013. gada 18. jūlijs, *Komisija u.c./Kadi*, C-584/10 P, C-593/10 P un C-595/10 P, EU:C:2013:518, 114., 115. un 119. punkts).
- 212 Līdz ar to Hartas 47. pantā garantētā tiesu kontroles efektivitāte principā uzliek par pienākumu īstenot pilnīgu kontroli par to pamatojumu likumību, uz ko ir balstīts lēmums iekļaut kādu personu to personu sarakstā, uz kurām attiecas ierobežojoši pasākumi. Savienības tiesai jo īpaši ir jānodrošina, lai šis lēmums, kas skar šo personu individuāli, būtu balstīts uz pietiekami pamatotu faktu kopumu (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2016. gada 30. jūnijs, *Al Matri/Padome*, T-545/13, nav publicēts, EU:T:2016:376, 49. punkts un tajā minētā judikatūra).

- 213 It īpaši, kā Vispārējā tiesa to ir konstatējusi šā sprieduma 69. punktā, Lēmuma 2011/172 ierobežojošo pasākumu kontekstā fakts, ka Ēģiptē pret attiecīgo personu norit tiesvedības, nevar kalpot par pietiekamu faktisko pamatu, ja ir iemesls uzskatīt, ka lēmums, kas tiks pieņemts šo tiesvedību rezultātā, nebūs uzticams, proti, tas tostarp būs pretrunā prasībām, kas izriet no tiesībām uz lietas taisnīgu izskatīšanu un nevainīguma prezumpcijas ievērošanu.
- 214 Tādēļ saskaņā ar iepriekš izklāstītajiem vispārīgajiem principiem Vispārējai tiesai principā ir pienākums īstenot pilnīgu kontroli, pārbaudot, vai Padome ir izpildījusi savu rūpīgas un objektīvas pārbaudes pienākumu, pārliedzinoties, ka pret pirmo prasītāju vērstos kriminālprocesus tā ir varējusi uzskatīt par uzticamiem. Konkrēti šī kontrole nozīmē pārbaudīt, vai Padome pamatoti ir nospriedusi, ka tai ir pietiekami pierādījumi, lai uzskatītu, ka tā tas ir bijis, neskatoties uz prasītāju apgalvojumiem par pretējo.
- 215 Protams, Padomei nevar uzlikt par pienākumu pieprasīt Ēģiptes iestādēm papildu informāciju, ja nav konkrētu pierādījumu, ar ko šos apgalvojumus pamatot. Tomēr tai nav rīcības brīvības lemt, vai no prasītāju iesniegtajiem pierādījumiem tai izriet pienākums šādi rīkoties (šajā nozīmē un pēc analogijas skat. spriedumu, 2016. gada 30. jūnijs, *Al Matri*/Padome, T-545/13, nav publicēts, EU:T:2016:376, 68.–73. punkts).
- 216 Šajā lietā Vispārējā tiesa šā sprieduma 110.–112. punktā ir konstatējusi, ka, ņemot vērā Padomes rīcībā esošos dokumentus un tās sniegtos paskaidrojumus, tā uzskatīja, ka ar prasītāju sniegtajiem pierādījumiem, neatkarīgi no to atbilstības un ticamības, nevar tikt apšaubīts tās novērtējums par Ēģiptes tiesvedības garantētajām pamattiesībām, tostarp balstoties uz ĒĢP 2015. gada 9. februāra memorandu, kas ir apstiprināts ar *NCRAA* 2016. gada 5. decembra memorandu. Turklāt [konfidenciāli].
- 217 Šajā ziņā ir jāsecina, ka, ņemot vērā prasītāju sniegtos pierādījumus un informāciju, kas Padomei bija pieejama apstrīdēto lēmumu pieņemšanas datumā, Padomei nebija pienākuma veikt papildu pārbaudes.
- 218 Protams, kā izriet no ĒĢP 2015. gada 9. februāra memoranda satura apraksta, kas minēts šā sprieduma 85. un 86. punktā, šajā memorandā un identiska satura *NCRAA* 2016. gada 5. decembra memorandā ir tikai izklāstīts tiesiskais regulējums, kas attiecas uz kriminālprocesiem pret personām, kuras minētas Lēmumam 2011/172 pievienotajā sarakstā, un ir sniegtas vispārējas garantijas par to, ka Ēģiptes tiesu iestādes ievēro tiesības uz lietas taisnīgu izskatīšanu un nevainīguma prezumpciju. Tomēr tajā nav konkrētas atbildes uz prasītāju apgalvojumiem par minēto tiesību pārkāpumiem kriminālprocesā pret pirmo prasītāju un par pierādījumiem, ar kuriem ir pamatoti šie apgalvojumi, kas it īpaši izriet no D. un M. ziņojumiem.
- 219 Tomēr, kā tas ir norādīts šā sprieduma 188. punktā, Lēmuma 2015/486 pieņemšanas dienā Padomes rīcībā bija noteikts daudzums informācijas par turpmākajiem posmiem tajos kriminālprocesos, uz kuriem attiecās apgalvotie pamattiesību pārkāpumi.
- 220 Pirmkārt, vismaz kopš 2014. gada Padome bija informēta, ka Ēģiptes Kasācijas tiesa ir atcēlusi notiesājušos spriedumus, kurus pret pirmo prasītāju bija pieņēmusi pirmās instances tiesa. Tādēļ Padomei bija tiesības uzskatīt, ka pirmā prasītāja tiesību uz lietas taisnīgu izskatīšanu un nevainīguma prezumpcijas pārkāpumi, kas, kā tostarp izriet no D. un M. ziņojumiem, bija par iemeslu minētajiem notiesājošajiem spriedumiem, vairs nevarēja ietekmēt attiecīgo kriminālprocesu uzticamību pat gadījumā, ja šie pārkāpumi tiktu pierādīti.
- 221 Attiecīgajos Ēģiptes Kasācijas tiesas spriedumos, ar kuriem, kā tas ir norādīts šā sprieduma 103. punktā, Padomei jau ir bijusi iespēja iepazīties prasītāju prasībās lietās no T-375/14 līdz T-378/14, šī analīze ir apstiprināta. No šo spriedumu pamatojuma izriet, ka pirmās instances tiesas nolēmumi netika atcelti procesuālu pārkāpumu dēļ vien, bet gan tādēļ, ka bija pieļautas kļūdas tiesību piemērošanā, kas ir

- ietekmējušas šo nolēmumu pamatojumu kopumā un jo īpaši attiecas uz šā sprieduma 185. punktā minētajiem trūkumiem saistībā ar apsūdzēto iebildumu nepietiekamo ņemšanu vērā un viņu vainas pierādīšanu. Līdz ar to var secināt, pēc lietas nosūtīšanas pirmās instances tiesai ir pienākums pēc būtības no jauna pārbaudīt apsūdzēto atbildību un, ja nepieciešams, no tās izrietošās sankcijas.
- 222 Turklāt no šiem spriedumiem Padome varēja pamatoti secināt, ka tiesiskā aizsardzība, kas atbilstoši Ēģiptes krimināltiesībām tiek nodrošināta līdz ar sūdzības iesniegšanu Ēģiptes Kasācijas tiesā, ir bijusi efektīva attiecībā uz pirmo prasītāju un ir nodrošinājusi konkrētas garantijas attiecībā uz viņa tiesību uz lietas taisnīgu izskatīšanu un nevainīguma prezumpcijas aizsardzību. Šo analīzi pastiprina fakts, ka kriminālprocesos 2011. gada lietās Nr. 38 un Nr. 291 ar šīs tiesas attiecīgajiem spriedumiem tika uzdots lietas nodot citam iztiesāšanas sastāvam un ka saistībā ar 2011. gada kriminālprocesu Nr. 107 lieta ir nosūtīta citai tiesai.
- 223 Otrkārt, kā tas ir norādīts šā sprieduma 190. punktā, no 2011. gada lietā Nr. 107 pieprasītā ekspertu atzinuma un tiesvedības apturēšanas 2011. gada lietā Nr. 291 līdz galīgā lēmuma pasludināšanai 2011. gada lietās Nr. 38 un Nr. 107 – fakti, ko prasītāji nav apstrīdējuši, – var secināt, ka pirmās instances tiesa ir ņēmusi vērā Ēģiptes Kasācijas tiesas apsvērumus, kā rezultātā tika atcelti pirmo prasītāju notiesājošie spriedumi.
- 224 Treškārt, ĒGP 2015. gada 9. februāra memorandā minētā iespēja krimināllietās iesniegt otru apelācijas sūdzību Ēģiptes Kasācijas tiesā, kā rezultātā gadījumā, ja šī tiesa šo sūdzību skatīs, tā pieņems galīgo nolēmumu pēc būtības, ir viens no elementiem, ar kuru tiek novērsts risks pārkāpt prasītāja pamattiesības un kurš, lai arī pats par sevi nav izšķirošs, šajā lietā tomēr ir nozīmīgs.
- 225 Kā konstatēts šā sprieduma 222. punktā, tā kā Ēģiptes Kasācijas tiesas spriedumos ietvertie pamatojumi liecina, ka pastāv efektīva tiesiskā aizsardzība, Padome varēja pamatoti pieņemt, ka gadījumā, ja pirmajam prasītājam nāktos iesniegt otru apelācijas sūdzību par pirmās instances tiesas nolēmumiem, kuri ir pieņemti, atkārtoti izskatot attiecīgos kriminālprocesus, šāda veida tiesiskā aizsardzība viņam tiktu piešķirta no jauna.
- 226 Ceturtkārt un visbeidzot, no šā sprieduma 191. punkta izriet, ka Lēmuma 2015/486 pieņemšanas dienā prasītāji nebija iesnieguši nekādus pierādījumus, kas varētu radīt pamatotas bažas par risku, ka pēc tam, kad Ēģiptes Kasācijas tiesa bija nosūtījusi attiecīgās lietas pirmās instances tiesai, šī tiesa nav ņēmusi vērā pirmā prasītāja tiesības uz lietas taisnīgu izskatīšanu un nevainīguma prezumpcijas ievērošanu.
- 227 Šādos apstākļos jānorāda, ka attiecībā uz visu informāciju, kas Padomei bija pieejama minētajā datumā, tai bija tiesības pamatoti uzskatīt, ka tai ir pietiekami daudz pierādījumu, lai konstatētu, pirmkārt, ka apgalvotie pirmā prasītāja pamattiesību pārkāpumi, pieņemot, ka tie ir konstatēti, vairs nevarēja ietekmēt attiecīgo kriminālprocesu norisi un, otrkārt, ka nebija pamata bažām, ka šādu kriminālprocesu iznākumu varētu ietekmēt kādi vēlāk notikuši pārkāpumi. Līdz ar to Padome, pamatojoties uz šiem elementiem, varēja pamatoti uzskatīt, ka minētie kriminālprocesi ir uzticami, un nebija vajadzības šajā ziņā pieprasīt papildu pārbaudes no Ēģiptes iestādēm.
- 228 Attiecībā uz prasītāju iesniegtajiem pierādījumiem par Lēmumu 2016/411 un 2017/496 pieņemšanu no viņu pierādījumu analīzes šā sprieduma 195.–208. punktā ir jāsecina, ka ar tiem šo vērtējumu nevar apšaubīt.
- 229 Pirmkārt, no šā sprieduma 197.–201. punkta izriet, ka prasītāji nav pierādījuši, ka apgalvotie pamattiesību pārkāpumi, ar kuriem viņi apstrīd viņu iekļaušanas sarakstā pagarināšanu 2016. gadā, varētu būt ietekmējuši kriminālprocesu uzticamību, uz kuru Padome balstījās, lai pamatotu šo pagarināšanu.

- 230 Otrkārt, no šā sprieduma 204.–208. punkta izriet, ka pierādījumi, kurus prasītāji iesniedza Padomei pirms Lēmuma 2017/496 pieņemšanas un kuri bija nepietiekami pamatoti, paši par sevi nebija tādi, kas radītu pamatotas bažas par risku, ka pirmā prasītāja pamattiesības ir pārkāptas viņa apgalvotā pirmstiesas apcietinājuma dēļ, un ka Padomei nevar pārvest, ka tā nav ņēmusi vērā tādas pierādījumus, kurus prasītāji – nolūkā pierādīt šāda pārkāpuma esamību – pirmoreiz bija iesnieguši [tikai] Vispārējā tiesā. Tas, vai šādi pierādījumi rada nepieciešamību iegūt papildu informāciju no Ēģiptes iestādēm, lai varētu lemt par prasītāju iekļaušanas sarakstā pagarināšanu, ir jāvērtē Padomei.
- 231 Šos apsvērumus nevar apšaubīt ar Šveices Federālās krimināltiesas 2012. gada 12. decembra spriedumu un diviem Lihtenšteinas Konstitucionālās tiesas 2012. gada 28. augusta un 2013. gada 30. septembra spriedumiem, ar kuriem prasītāji ir pamatojuši savus apgalvojumus. Protams, kā tas ir norādīts šā sprieduma 101. un 102. punktā, ar šiem lēmumiem tiesiskās palīdzības pasākumi attiecībā uz Ēģiptes iestādēm tika atcelti nevis tādēļ, ka būtu pārkāptas attiecīgo personu tiesības uz lietas taisnīgu izskatīšanu, bet gan tādēļ, ka pastāvēja risks, ka attiecīgajām personām ar šādiem pārkāpumiem varētu tikt nodarīts kaitējums. Turklāt, it īpaši atsaucoties uz diviem pēdējiem minētajiem spriedumiem, tie attiecās uz Ēģiptes iestāžu lūgumu, kas bija balstīts uz kriminālprocesu pret pirmo prasītāju, un attiecīgā tiesa tostarp pieņēma lēmumu, ņemot vērā *IBAHRI* un *M. ziņojumus*, kas bija iesniegti arī Padomei. Tomēr, kā tas norādīts šā sprieduma 149. punktā, pat pieņemot, ka šo tiesu atceltie juridiskās palīdzības pasākumi ir salīdzināmi ar pasākumiem attiecībā uz prasītājiem šajā lietā, minēto tiesu pieņemtie lēmumi balstījās uz faktiskajiem apstākļiem, kas atšķīrās no tiem, kuri bija paziņoti Padomei. Kā konstatēts šā sprieduma 218.–230. punktā, ņemot vērā visu informāciju, kas Padomei bija pieejama apstrīdēto lēmumu pieņemšanas dienā, tai bija tiesības uzskatīt, ka nav pamatota iemesla bažām, ka tiesvedību pret prasītājiem iznākumu varētu ietekmēt viņu tiesību uz lietas taisnīgu izskatīšanu un nevainīguma prezumpcijas pārkāpumi.
- 232 No visa iepriekšminētā izriet, ka, ņemot vērā visu Padomes rīcībā esošo informāciju, tā nav pieļāvusi kļūdu, novērtēdama prasītāju iesniegtos pierādījumus par pamattiesību pārkāpumiem, kas pieļauti pret viņiem tiesvedībās Ēģiptē, un uzskatīdama, ka tie nav papildus jāpārbauda. Tapēc prasītāji kļūdaini apgalvo, ka Padome, kaitējot prasītājiem, esot piemērojusi neapstrīdamu pieņemumu par to, ka Ēģiptes iestādes ir ievērojušas šīs tiesības, un ka tā esot pārkāpusi savu pienākumu nodrošināt šo tiesību ievērošanu, it īpaši attiecībā uz Hartas 47. un 48. pantā paredzētajām tiesībām. Otrā pamata pirmā daļa un līdz ar to viss šis pamats kopumā ir jānoraida.

2. Par trešo pamatu, ar ko tiek apgalvots, ka nav ievēroti vispārīgie Lēmuma 2011/172 1. panta 1. punkta un Regulas Nr. 270/2011 2. panta 1. punkta kritēriji

- 233 Ar trešo pamatu prasītāji apgalvo, ka viņu iekļaušanas sarakstā pagarināšana neatbilst vispārīgajiem Lēmuma 2011/172 1. panta 1. punkta un Regulas Nr. 270/2011 2. panta 1. punkta kritērijiem, jo, pirmkārt, Padome neesot iesniegusi pierādījumus, kas ļautu konstatēt, ka viņi bija atzīti par atbildīgiem attiecībā uz Ēģiptes valsts līdzekļu nelikumīgu piesavināšanos, un, otrkārt, ka tā neesot pierādījusi, ka šīs pagarināšanas pamatojumam, proti, faktam, ka Ēģiptes iestādes pret šīm personām ir uzsākušas tiesvedību saistībā ar valsts līdzekļu nelikumīgu izlietošanu saskaņā ar Apvienoto Nāciju Organizācijas Pretkorupcijas konvenciju (*CNUCC*), būtu pietiekama faktiskā bāze. Šim pamatam būtībā ir četras daļas. Pirmajā daļā prasītāji apgalvo, ka pret pirmo prasītāju nav uzsāktas tiesvedības par valsts līdzekļu nelikumīgu piesavināšanos *CNUCC* izpratnē, jo pret viņu izvirzītos faktus nevarot šādi kvalificēt. Otrajā daļā viņi apgalvo, ka atbilstoši Ēģiptes Kasācijas tiesas spriedumiem, ar kuriem ir atcelti pirmajam prasītājam piespriestie kriminālsodi, pret viņu vērstie kriminālprocesi nav balstīti uz pierādījumiem. Trešajā daļā viņi apgalvo, ka tiesvedības pret pirmo prasītāju ir politiski motivētas. Ceturtajā daļā viņi būtībā apgalvo, ka Ēģiptes iestāžu sniegtie pierādījumi par otrās, trešās un ceturtais prasītājas individuālo situāciju nav pietiekams pamats viņu iekļaušanai sarakstā.

234 Padome savukārt atbild, ka prasītāji tikai atkārtojot argumentus, kurus Tiesa un Vispārējā tiesa nepārprotami ir noraidījušas 2015. gada 5. marta spriedumā *Ezz u.c./Padome* (C-220/14 P, EU:C:2015:147) un 2014. gada 27. februāra spriedumā *Ezz u.c./Padome* (T-256/11, EU:T:2014:93), un ka viņi neievērojot *res judicata* principu. Turklāt savos apsvērumos par pirmo grozījumu rakstu tā apgalvo, ka ir jādod priekšroka valsts līdzekļu nelikumīgas piesavināšanās jēdziena interpretācijai, kas pieņemta saskaņā ar Lēmuma 2011/172 ierobežojošo pasākumu shēmu, nevis atšķirīgai interpretācijai saistībā ar citu ierobežojošo pasākumu shēmu.

a) Ievada apsvērumi

235 Pirmkārt, ir jānorāda, ka, ciktāl apstrīdētie lēmumi attiecas uz Regulas Nr. 270/2011 2. panta 1. punktā izklāstīto kritēriju neievērošanu, šis pamats nav efektīvs. Šie lēmumi attiecas tikai uz prasītāju iekļaušanas Lēmuma 2011/172 pielikumā ietvertajā sarakstā pagarināšanu. Tāpēc šie kritēriji šajā gadījumā nav piemērojami. Tādējādi ir lietderīgi pārbaudīt šo pamatu pēc būtības tikai tādā mērā, ciktāl tas attiecas uz to kritēriju pārkāpumu, kuri ir izklāstīti Lēmuma 2011/172 1. panta 1. punktā un ir pagarināti ar Lēmumiem 2015/486, 2016/411 un 2017/496.

236 Otrkārt, kā tas izriet no šā sprieduma 64. un 65. punktā norādītās judikatūras, prasītāju aktīvu iesaldēšanas rakstura un mērķa dēļ Padomei pirms prasītāju iekļaušanas sarakstā bija jāpārbauda, pirmkārt, ka tās rīcībā esošie pierādījumi ir ļāvuši secināt, ka pret šīm personām ir uzsāktas viena vai vairākas tiesvedības par darbībām, kas varētu būt saistītas ar valsts līdzekļu nelikumīgu piesavināšanos, un, otrkārt, ka viena vai vairākas no šīm tiesvedībām ir ļāvušas viņus kvalificēt saskaņā ar Lēmuma 2011/172 1. panta 1. punkta kritērijiem.

237 Šajā sakarā ir jākonstatē, kā Padome to ir norādījusi, ka Vispārējā tiesa un Tiesa jau ir lēmušas, vai Padomei bija tiesības atsaukties uz tiesvedībām pret prasītājiem, lai viņus sākotnēji iekļautu sarakstā, ņemot vērā Lēmuma 2011/172 1. panta 1. punktā izklāstītos kritērijus.

238 Pirmkārt, 2014. gada 27. februāra spriedumā *Ezz u.c./Padome* (T-256/11, EU:T:2014:93) Vispārējā tiesa uzskatīja, ka Padomei bija tiesības iekļaut prasītāju vārdus Lēmuma 2011/172 pielikumā kaut vai tādēļ vien, ka pret viņiem Ēģiptē bija uzsāktas tiesvedības, kurām bija jebkāda saistība ar izmeklēšanām par valsts līdzekļu nelikumīgu piesavināšanos. Šā lēmuma 1. panta 1. punktā definētie kritēriji ietver gan personas, pret kurām ir uzsākta kriminālvajāšana par viņu visa veida līdzdalību attiecībā uz Ēģiptes valsts līdzekļu nelikumīgu piesavināšanos, gan arī saistītas personas, pret kurām ir uzsāktas tiesvedības, kam ir sakars ar iepriekš minētajām tiesvedībām, tostarp aizsardzības pasākumus, lai saglabātu jebkādas nelikumīgi piesavinātus aktīvus (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2014. gada 27. februāris, *Ezz u.c./Padome*, T-256/11, EU:T:2014:93, 67., 95. un 97. punkts). Turklāt, lemjot par apelācijas sūdzību par šo spriedumu lietā C-220/14 P, Tiesa apstiprināja Vispārējās tiesas argumentāciju (spriedums, 2015. gada 5. marts, *Ezz u.c./Padome*, C-220/14 P, EU:C:2015:147, 71.–73. punkts).

239 Otrkārt, Vispārējā tiesa 2014. gada 27. februāra spriedumā *Ezz u.c./Padome* (T-256/11, EU:T:2014:93, 132.–134. un 137.–140. punkts) norādīja, ka Ēģiptes iestāžu Padomei iesniegtie pierādījumi ir ļāvuši, no vienas puses, uzskatīt, ka darbības, kuras šīs iestādes pārmet prasītājam, tās raksturo kā tādas, kas atbilst jēdzienam par valsts līdzekļu nelikumīgu piesavināšanos un, no otras puses, uzskatīt, ka pret otro, trešo un ceturto prasītāju, uz kurām attiecās Ēģiptes ģenerālprokurora rīkojums par aktīvu iesaldēšanu, ko ir apstiprinājusi krimināltiesa un kas attiecas uz izmeklēšanām par valsts līdzekļu nelikumīgu piesavināšanos, bija uzsāktas tiesvedības, kuras ir saistītas izmeklēšanām par valsts līdzekļu nelikumīgu piesavināšanos. Tiesa savukārt uzskatīja, ka šajā argumentācijā nav pieļauta kļūda (spriedums, 2015. gada 5. marts, *Ezz u.c./Padome*, C-220/14 P, EU:C:2015:147, 75.–84. punkts).

240 Turklāt jākonstatē, ka lietā T-279/13, lemdama par prasību, kas vērsta pret prasītāju iekļaušanas sarakstā pagarināšanu ar Lēmumu 2013/144, Vispārējā tiesa kā acīmredzami nepamatotu noraidīja pamatu, ar ko tiek apgalvots, ka nav izpildīti Lēmuma 2011/172, kurš pagarināts ar

Lēmumu 2013/144, 1. panta 1. punktā noteiktie kritēriji, jo [atbilstoši Vispārējās tiesas spriedumam] šīs prasības pamatojumam iesniegtos iebildumus Vispārējā tiesa jau bija noraidījusi lietā T-256/11 (rikojums, 2016. gada 15. februāris, *Ezz u.c./Padome*, T-279/13, nav publicēts, EU:T:2016:78, 54.–64. punkts).

- 241 No tā izriet, ka saskaņā ar judikatūru attiecībā uz *res judicata* spēku, kas minēta šā sprieduma 52. punktā, prasītāji šā pamata ietvaros nav tiesīgi apstrīdēt viņu sākotnējās iekļaušanas sarakstā vai viņu iekļaušanas sarakstā pagarināšanas ar Lēmumu 2013/144 likumību, uzdodot Vispārējai tiesai jautājumus, par kuriem jau ir pieņemti Vispārējās tiesas un Tiesas lēmumi, kas minēti šā sprieduma 238.–240. punktā.
- 242 Turklāt iebildumi un argumenti, kas izklāstīti šā pamata dažādās daļās un kas balstīti uz tiem pašiem faktiskajiem un tiesību elementiem kā tie, kurus Vispārējā tiesa un Tiesa ir izvērtējusi minētajās nolēmumu motīvu daļās, ir jānoraida kā acīmredzami nepamatoti.
- 243 Tomēr, kā tas ir norādīts šā sprieduma 53. punktā, Vispārējai tiesai ir jāpārbauda, vai prasītāji šajā kontekstā nenorāda jaunus faktiskos un tiesību elementus, kurus tā vēl nav pārbaudījusi, un vai šie pēdējie nevar likt apšaubīt viņu iekļaušanas sarakstā pagarināšanas atbilstību Lēmuma 2011/172 1. panta 1. punkta kritērijiem.
- 244 Treškārt, ir jānorāda, ka saistībā ar prasītāju iekļaušanas sarakstā pagarināšanu Padomei principā tikai ir jāpārbauda, vai pret prasītājiem joprojām turpinās tās pašas tiesvedības. Tā kā viņu sākotnējās iekļaušanas sarakstā laikā Padomei bija pietiekams pamats pārliecināties, ka šo personu atbildība darbībās, ko varētu klasificēt kā valsts līdzekļu nelikumīgu piesavināšanos, minētajās tiesvedībās bija vismaz apgalvota vai arī ka pret tām bija uzsāktas saistītas tiesvedības kā pret saistītām personām, Padomei nav pienākuma pēc savas iniciatīvas veikt šādu pārbaudi ikreiz, kad šāda iekļaušana sarakstā tiek pagarināta. Šāds pienākums var pastāvēt tikai gadījumā, kad ir jauna informācija, kas liek apšaubīt šo personu iesaisti vai minēto faktu raksturojumu.
- 245 Šajā ziņā, kā tas ir norādīts šā sprieduma 66. punktā, Padomei principā nav jāvērtē to pierādījumu precizitāte un atbilstība, uz kuriem balstās tiesvedības Ēģiptē, jo šāds vērtējums ir Ēģiptes iestāžu atbildība. Ņemot vērā prasītāja apsvērumus, Padomei ir tikai jāpieprasa Ēģiptes iestādēm paskaidrojumi par minētajiem pierādījumiem gadījumā, kad tai ir pamatotas bažas par šo iestāžu jau iesniegto pierādījumu pietiekamību.
- 246 Šī pamata dažādās daļas ir jāizvērtē, ņemot vērā šos apsvērumus.

b) Par trešā pamata pirmo daļu, ar ko tiek apgalvots, ka tiesvedības pret pirmo prasītāju ir kvalificētas kļūdaini

- 247 Pamatodami trešā pamata pirmo daļu, prasītāji apgalvo, ka tikai viena lieta, kura attiecas uz pirmo prasītāju, proti, 2011. gada lieta Nr. 38, ir par darbībām, ko Ēģiptes iestādes ir kvalificējušas kā valsts līdzekļu nelikumīgu piesavināšanos. Šajā ziņā viņi apgalvo, ka pret viņu izvirzītos faktus nevar kvalificēt kā valsts līdzekļu nelikumīgu piesavināšanos *CNUCC* izpratnē it īpaši tāpēc, ka, pirmkārt, tie attiecoties uz privāta uzņēmuma darbību un, otrkārt, šim prasītājam pārņemtas darbības viņš neesot veicis kā valsts amatpersona. Pirmajā grozījumu rakstā viņi piebilst, ka no lietām, kuras attiecas uz viņu un kuras ir minētas Ēģiptes iestāžu 2016. gada 2. janvāra vēstulē, tikai četras attiecoties uz tiesvedībām. Turklāt viņi apstrīd valsts līdzekļu nelikumīgas piesavināšanās raksturojumu saskaņā ar Savienības tiesībām un it īpaši saskaņā ar Vispārējās tiesas judikatūru un “vispārējām starptautiskajām tiesībām”. Viņi arī apgalvo, ka Padomei ir jābalstās uz šā jēdziena autonomu definīciju, kas atšķiroties no tās, ko tai ir piešķirušas Ēģiptes iestādes. Otrajā grozījumu rakstā viņi apgalvo, ka atbilstība valsts līdzekļu nelikumīgas piesavināšanās definīcijai Savienības tiesībās ir jāizvērtē, ņemot vērā trīs nosacījumus, tostarp līdzekļu vai īpašumu, ko tur valsts iestāde vai kas atrodas tās kontrolē,

nelikumīgu izmantošanu nolūkiem, kuri ir pretrunā tās mērķim; kaitējumu, kas ir nodarīts šim uzņēmumam un ir finansiāli novērtējams, un noteikumu, ka varbūtējās nelikumīgās piesavināšanās ir apdraudējušas tiesiskuma ievērošanu Ēģiptē. Minētie nosacījumi šajā gadījumā neesot izpildīti attiecībā uz 2011. gada lietu Nr. 38. Visbeidzot prasītāji uzskata, ka 2011. gada lietas Nr. 107, Nr. 291 un Nr. 639 neattiecas uz valsts līdzekļu nelikumīgas piesavināšanās epizodēm. Viņi uzskata, ka pirmā no šīm lietām attiecas tikai uz prettiesiska līguma noslēgšanu, lai iegūtu enerģijas licences, otrā – uz apsūdzībām par nelikumīgi iegūtu līdzekļu legalizāciju un trešā – uz apsūdzībām, kas saistītas ar kļūdām, aprēķinot nodokli, kurš jāmaksā sabiedrībai *El-Dekheila*.

- 248 Vispirms jānorāda, ka dokumentos, kurus Ēģiptes iestādes sākotnēji iesniedza Padomei un kuri ir pievienoti prasības pieteikumam, ciktāl tas attiecas uz pirmo prasītāju, ir minēta tikai viena krimināllietā pret viņu, proti, 2011. gada lieta Nr. 38. Savukārt, kā norādīts šā sprieduma 83. punktā, aktualizētā informācija, ko Ēģiptes iestādes sniedza 2014. un 2015. gadā, attiecās uz septiņiem kriminālprocesiem (2011. gada lietas Nr. 38, Nr. 107, Nr. 291, Nr. 457, Nr. 541 un 2013. gada lietas Nr. 156 un Nr. 376). Visbeidzot, kā tas ir norādīts šā sprieduma 88. punktā, Ēģiptes iestāžu pirms Lēmuma 2016/411 un Lēmuma 2017/496 pieņemšanas sniegtajā informācijā ir minētas trīs citas tiesvedības, kas pret pirmo prasītāju uzsāktas 2011. gada lietās Nr. 4 un Nr. 5482, kā arī 2015. gada lietā Nr. 244.
- 249 Vispirms arī jānorāda, ka sarakstē ar Padomi pirms prasītāju iekļaušanas sarakstā pagarināšanas 2015., 2016. un 2017. gadā viņi būtībā atsaucās uz iebildumiem un argumentiem, kas šajā prasībā ir iesniegti, pamatojot šo trešā pamata daļu. 2015. gada 24. marta, 2016. gada 21. marta un 2017. gada 22. marta vēstulēs Padome atbildēja prasītājiem, ka pret pirmo prasītāju joprojām turpinās tiesvedības attiecībā uz darbībām par valsts līdzekļu nelikumīgu piesavināšanos un ka šajās tiesvedībās pēc būtības ir jālemj Ēģiptes tiesām. Konkrēti attiecībā uz 2011. gada lietu Nr. 38 Padome pirmajā no šīm vēstulēm tostarp norādīja, ka jēdziens “Ēģiptes valsts līdzekļu nelikumīga piesavināšanās” varēja attiekties uz darbībām, ko ir izdarījusi valsts amatpersona, lai gūtu peļņu no valsts aktīviem, un tīšu kaitējuma nodarīšanu. Tā norādīja, ka tiesvedības pret pirmo prasītāju šajā lietā balstījās uz pieņēmumu, ka sabiedrību *El-Dekheila* faktisko apstākļu laikā būtu bijis jāklasificē kā valsts uzņēmumu, jo Ēģiptes valsts bija nozīmīgas mazākuma kapitāla daļas turētājs, un tādēļ šā uzņēmuma aktīvi ir jāuzskata par valsts līdzekļiem, savukārt pirmo prasītāju kā šā uzņēmuma direktoru padomes priekšsēdētāju faktu norises brīdī būtu bijis jāuzskata par valsts amatpersonu.

1) Par argumentiem un iebildumiem kas izvirzīti, pamatojot prasības pieteikumu

- 250 Vispirms jānorāda, ka prasītāju iebildumi un argumenti, kas izvirzīti, lai pamatotu prasības pieteikuma prasījumus, attiecas tikai uz 2011. gada lietu Nr. 38 un tajos prasītāji, nesniedzot pamatojumu, apgalvo, ka tikai šajā lietā minētie fakti ir varējuši atbilst Lēmuma 2011/172 1. panta 1. punkta kritērijiem. Atbilstoši šā sprieduma 244. punktā izklāstītajiem apsvērumiem šie iebildumi un argumenti ir jāizvērtē tikai attiecībā uz pierādījumiem, kurus Ēģiptes iestādes ir iesniegušas pēc prasītāju sākotnējās iekļaušanas sarakstā. Savukārt, ciktāl šie iebildumi un argumenti ir vērsti uz sākotnējās iekļaušanas sarakstā apšaubīšanu, tie ir jānoraida kā nepieņemami atbilstoši šā sprieduma 241. punktam.
- 251 Šajā ziņā jānorāda, ka 2014. gada 13. februāra dokumentā, kuru ir iesniegušas Ēģiptes iestādes, ir minēts, ka 2011. gada lieta Nr. 38 attiecas uz nelikumīgi gūtas peļņas epizodi, kas tiek pārmesta pirmajam prasītājam, apgalvojot, ka viņš kā sabiedrības *El-Dekheila* direktoru padomes priekšsēdētājs ir iegādājies 67 % no šīs sabiedrības kapitāla daļām un mainījis minētās sabiedrības piedāvātās cenas, lai pārdotu sava paša uzņēmuma saražotos metalurģijas produktus kā vienas un tās pašas vienības produkciju. Ēģiptes Kasācijas tiesa savā 2013. gada 14. decembra spriedumā par apelācijas sūdzību pret pirmās instances tiesas spriedumu šajā lietā būtībā ir apstiprinājusi šo pirmajam prasītājam pārmesto faktu aprakstu. Šajā spriedumā turklāt ir apstiprināts, ka pret pirmo prasītāju arī ir izvirzīti fakti par to, ka Ēģiptes valstij bija daļas attiecīgajā sabiedrībā, ka tā ir bijusi pakļauta valsts kontrolei un ka, būdams direktoru padomes priekšsēdētājs, viņš ir uzskatāms par valsts amatpersonu. Turklāt šajā

spriedumā ir norādīts, ka papildus šīm apsūdzībām pirmajam prasītājam tiek pārņemts, ka viņš ir radījis tai pašai sabiedrībai *El-Dekheila* būtiskus finansiālus zaudējumus saistībā ar kredītligumu, kas noslēgts šīs sabiedrības vārdā.

- 252 Jānorāda, ka šie pierādījumi nevar likt apšaubīt Vispārējās tiesas konstatējumu 2014. gada 27. februāra sprieduma *Ezz u.c./Padome* (T-256/11, EU:T:2014:93) 137.–140. punktā, kuru ir apstiprinājusi Tiesa un saskaņā ar kuru Padomei iesniegtā informācija ir ļāvusi uzskatīt, ka pret pirmo prasītāju ir uzsākti kriminālprocesi par darbībām, kas ir kvalificētas kā valsts līdzekļu nelikumīga piesavināšanās.
- 253 Šajā ziņā līdzīgā kontekstā saistībā ar Lēmumu 2011/72, kurš attiecas uz situāciju Tunisijā, Vispārējā tiesa ir nospriedusi, ka jēdziens “valsts līdzekļu nelikumīga piesavināšanās” Lēmuma 2011/72 1. panta 1. punkta izpratnē ietver jebkādu nelikumīgu resursu izmantošanu, kas pieder valsts iestādēm vai atrodas to kontrolē, nolūkos, kuri ir pretrunā to mērķiem, it īpaši privātos nolūkos, un kas minētajām valsts iestādēm rada finansiāli novērtējamus zaudējumus (spriedumi, 2016. gada 30. jūnijs, *CW/Padome*, T-224/14, nav publicēts, EU:T:2016:375, 89. punkts; 2016. gada 30. jūnijs, *Al Matri/Padome*, T-545/13, nav publicēts, EU:T:2016:376, 98. punkts, un 2016. gada 30. jūnijs, *CW/Padome*, T-516/13, nav publicēts, EU:T:2016:377, 69. punkts). Šāda interpretācija ir piemērojama arī šajā gadījumā, jo Lēmuma 2011/72 1. panta 1. punkts būtībā ir formulēts identiski attiecīgajiem Lēmuma 2011/72 noteikumiem un tā mērķi ir līdzīgi.
- 254 Šajā gadījumā no Padomes rīcībā esošajiem pierādījumiem izriet, ka Ēģiptes iestādes ir uzskatījušas, ka pirmais prasītājs, kas, pēc viņu domām, pildīja valsts amatpersonas funkcijas kā valsts sabiedrības padomes priekšsēdētājs uzņēmumā, kurā daļēji kapitāla daļu turētājs fakts norises laikā bija Ēģiptes valsts, ir izmantojis savu stāvokli, lai nelikumīgi gūtu peļņu sava privātā uzņēmuma interesēs, kaitējot minētās sabiedrības finansiālajām interesēm. Tādējādi, pat ja Ēģiptes iestādes nav skaidri kvalificējušas šos faktus kā Ēģiptes valsts līdzekļu nelikumīgu piesavināšanos, viņu pieņemtā kvalifikācija atbilst šim jēdzienam, kā tas ir nostiprināts judikatūra.
- 255 Turklāt jānorāda, ka prasītāji neapstrīd, ka Ēģiptes iestādes 2011. gada lietā Nr. 38 pret prasītāju izvirzītos faktus, kuri atbilst jēdzienam “valsts līdzekļu nelikumīga piesavināšanās”, ir kvalificējušas kā noziedzīgu nodarījumu. Prasītāju iebildumi šajā daļā ir konkrēti balstīti uz pieņēmumu, ka šīs iestādes ir kļūdaini uzskatījušas, ka šie fakti ietilpst šajā jēdzienā, un ka Padomei nav vajadzējis apstiprināt šo nostāju, lai noteiktu, vai tiesvedība šajā lietā bija pamats uzskatīt, ka pirmais prasītājs atbilst Lēmuma 2011/72 1. panta 1. punkta kritērijiem.
- 256 Kā ir atzinusi Vispārējā tiesa un Tiesa, Padomei bija tiesības prasītāju iekļaut sarakstā tikai tādēļ vien, ka pret viņu Ēģiptē ir uzsākta tiesvedība, kura jebkādā veidā ir bijusi saistīta ar izmeklēšanu attiecībā uz faktiem par valsts līdzekļu nelikumīgu piesavināšanos, proti, kā Vispārējā tiesa ir atzinusi, pamatojoties uz Tiesas vērtējumu, Padome nav pieļāvusi kļūdu tiesību piemērošanā, jo Ēģiptes iestādes šos faktus ir kvalificējušas kā atbilstošus šim jēdzienam. Līdz ar to, ciktāl informācija par 2011. gada lietu Nr. 38, kas ir aktualizēta 2014. un 2015. gadā, nerada šaubas par Ēģiptes iestāžu nostājas analīzi, ko Padome un Vispārējā tiesa veica šajā lietā, Padome šo pašu iemeslu dēļ varēja pagarināt minēto iekļaušanu sarakstā, ņemot vērā, ka tiesvedība minētajā lietā vēl nebija pabeigta.
- 257 Savukārt pretēji pieņēmumam, uz kuru balstīta prasītāju argumentācija, no šā sprieduma 66. un 245. punktā atgādinātajiem principiem izriet, ka Padomei nav jālemj par Ēģiptes iestāžu pieņemtās kriminālatbildības kvalifikācijas precizitāti un atbilstību, ciktāl tā attiecas uz faktiem, par kuriem ir uzsākta pirmā prasītāja kriminālvajāšana, jo šis uzdevums ir Ēģiptes tiesu kompetencē, kas ir atbildīgas par minētās personas vainas noteikšanu. Šajā gadījumā netiek apstrīdēts, ka datumā, kad tika pagarināta pirmā prasītāja iekļaušana sarakstā 2015. gadā, valsts tiesa, kurai attiecīgā lieta bija nodota iztiesāšanai, vēl nebija pieņēmusi lēmumu pēc tam, kad Ēģiptes Kasācijas tiesa bija atcēlusi pirmo spriedumu un nosūtījusi lietu jaunai izskatīšanai.

- 258 Turklāt pierādījumi, uz kuriem atsaucas prasītāji, lai apšaubītu Ēģiptes iestāžu izvēlēto kvalifikāciju saskaņā ar krimināltiesībām, nebija tādi, kas varētu radīt Padomei pamatotas bažas un mudinātu pieprasīt papildu informāciju.
- 259 Šajā ziņā arguments, ka Ēģiptes iestāžu izvēlēta kvalifikācija saskaņā ar krimināltiesībām neatbilstot *CNUCC* noteikumiem, nevar likt apšaubīt Padomes tiesības pamatoties uz tiesvedību 2011. gada lietā Nr. 38. Proti, šīs konvencijas pieminēšana pirmā prasītāja iekļaušanas pamatojumā nozīmē tikai to, ka Ēģiptes iestādes bija plānojušas uz to atsaukties attiecīgajās tiesvedībās. Savukārt Padome prasītāju aktīvus iesaldēja nevis, balstoties uz šīs konvencijas noteikumiem, bet gan saistībā ar sadarbības politiku ar Ēģiptes iestādēm, kas veikta saskaņā ar KĀDP tai piešķirtajām autonomajām pilnvarām, un ņemot vērā mērķus, kas izklāstīti Lēmuma 2011/172 1. un 2. apsvērumā. Līdz ar to, lai arī nevar pilnībā izslēgt, ka attiecīgajai Ēģiptes tiesai ir jāizskata jautājums par atbilstību starp Ēģiptes iestāžu izvēlēto krimināltiesisko kvalifikāciju un *CNUCC* noteikumiem, šis jautājums tomēr nav Padomes kompetencē, jo tā varēja pārliecināties, ka minētā krimināltiesiskā kvalifikācija atbilst jēdzienam “valsts līdzekļu nelikumīga piesavināšanās” Lēmuma 2011/172 1. panta 1. punkta izpratnē.
- 260 Jebkurā gadījumā *CNUCC* 2. panta a) punkta iii) apakšpunkta noteikumos, uz kuriem atsaucas prasītāji, ir paredzēts, ka valsts amatpersonu var definēt kā “jebkuru [...] personu, kas definēta kā “valsts amatpersona” dalībvalsts tiesību aktos”. Prasītāji paši atzīst, ka Ēģiptes Kriminālkodeksa 119. panta g) punktā, kura noteikumi ir norādīti prasības pieteikuma pielikumā, ir paredzēts, ka nolūkā kvalificēt valsts līdzekļu nelikumīgu piesavināšanos jēdziens “valsts amatpersona” esot jāinterpretē šā kodeksa izpratnē kā tāds, kas attiecas uz jebkuru darbinieku uzņēmumā, kurā Ēģiptes valstij pieder kapitāla daļas. Turklāt no šīs Ēģiptes Kriminālkodeksa normas neizriet, ka izšķirošs ir jautājums, vai uzņēmēj sabiedrība ir jākvalificē kā “publiska uzņēmēj sabiedrība” gadījumā, kad daļa no šīs sabiedrības kapitāla daļām pieder valstij. Līdz ar to no pašu prasītāju iesniegtajiem pierādījumiem izriet, ka, uzskatīdamas pirmo prasītāju par valsts amatpersonu, jo viņš veica sabiedrības *El-Dekheila* direktoru padomes priekšsēdētāja funkcijas, Ēģiptes iestādes bija piemērojušas Ēģiptes Kriminālkodeksu, un šāda piemērošana atbilst *CNUCC* 2. panta a) punkta iii) apakšpunktam. Apgalvojums, ka šī kvalifikācija nav saderīga ar citiem Ēģiptes tiesību aktu noteikumiem, it īpaši attiecībā uz komerciesībām, ir elements, ko var izvērtēt tikai kompetentā Ēģiptes tiesa. Turklāt nav nozīmes tam, ka, prasītāju ieskatā, pirmo prasītāju nevar kvalificēt kā valsts amatpersonu saskaņā ar kritērijiem, kas izklāstīti attiecīgi *CNUCC* 2. panta a) punkta i) apakšpunktā un 2. panta a) punkta ii) apakšpunktā. No šā 2. panta formulējuma kopumā skaidri izriet, ka i), ii) un iii) apakšpunktā secīgi izklāstītie kritēriji ir alternatīvi, nevis kumulatīvi.
- 261 No visa iepriekš minētā izriet, ka Padome varēja pamatoties atsaukties uz tiesvedību 2011. gada lietā Nr. 38, lai uzskatītu, ka tai ir pietiekams faktiskais pamats pagarināt pirmā prasītāja iekļaušanu sarakstā saskaņā ar Lēmumu 2015/486 neatkarīgi no tā, vai citas tiesvedības pret pirmo prasītāju, kuras tai tika paziņotas, atbilst Lēmuma 2011/172 1. panta 1. punkta kritērijiem (šajā nozīmē un pēc analogijas skat. spriedumu, 2016. gada 30. jūnijs, *Al Matri*/Padome, T-545/13, nav publicēts, EU:T:2016:376, 49. un 100. punkts).
- 262 Turklāt, kā norādīts šā sprieduma 201. punktā, tiesvedības 2011. gada lietās Nr. 107 un Nr. 291, par kurām Padome bija informēta pirms Lēmuma 2015/486 pieņemšanas, arī ir saistītas ar faktiem par valsts līdzekļu nelikumīgu piesavināšanos. Pirmajā no šīm lietām pirmais prasītājs tiek apsūdzēts par to, ka viņš ir konsultējies ar tirdzniecības un rūpniecības ministru un Rūpniecības attīstības iestādes priekšsēdētāju, lai, pārkāpjot piemērojamus noteikumus, iegūtu enerģijas licences savas grupas uzņēmumiem publiskā šādu licenču iepirkumā tērauda nozarē. Šajā gadījumā prasītājam tiek pārņemts, ka viņš savā labā ir piedalījies nelikumīgā tādu līdzekļu piešķiršanā, ko valsts vārdā kontrolē valsts amatpersonas, kuras atbild par šo resursu piešķiršanu, kā rezultātā valstij ir radušies finansiāli zaudējumi līdzvērtīgi summai, kuru prasītāja uzņēmumiem būtu bijis jāsamaksā, lai izmantotu minētos resursus. Šo faktu kvalifikācija saskaņā ar krimināltiesībām tāpēc atbilst jēdzienam “Ēģiptes valsts līdzekļu nelikumīga piesavināšanās” Lēmuma 2011/172 1. panta 1. punkta izpratnē, kas definēts šā sprieduma 253. punktā. Turklāt 2011. gada lieta Nr. 291 attiecas uz nelikumīgi iegūtu līdzekļu

legalizāciju, kas veikta ar līdzekļiem, no kuriem pirmais prasītājs, kā uzskata Ēģiptes iestādes, ir nelikumīgi guvis labumu apstākļos, par ko ir ierosinātas 2011. gada lietas Nr. 38 un Nr. 107. Tādējādi, lai arī atsaucoties uz faktiem, kas paši par sevi neatbilst jēdzienam “valsts līdzekļu nelikumīga piesavināšanās”, 2011. gada lietai Nr. 291, ņemot vērā Ēģiptes iestāžu sniegto informāciju, bija tieša saikne ar faktiem par valsts līdzekļu nelikumīgu piesavināšanos. Ir jānorāda, ka, lai gan prasītāji apgalvoja, ka neviena no Ēģiptes iestāžu minētajām lietām, izņemot 2011. gada lietu Nr. 38, nav saistīta ar faktiem, kurus varētu kvalificēt kā valsts līdzekļu nelikumīgu piesavināšanos, viņi nav iesnieguši nevienu argumentu, kas varētu apšaubīt iepriekš minētos apsvērumus.

263 No iepriekš minētā izriet, ka trešā pamata pirmā daļa ir jānoraida, ciktāl ar to ir pamatoti prasījumi par prasības pieteikuma atcelšanu.

2) Attiecībā uz argumentiem un iebildumiem, kas izvirzīti pirmajā grozījumā rakstā ietvertu prasījumu atbalstam

264 Pirmajā grozījumā rakstā prasītāji turpina apstrīdēt valsts līdzekļu nelikumīgas piesavināšanās kvalifikāciju saistībā ar faktiem 2011. gada lietā Nr. 38, balstoties uz pirmā prasītāja juridisko pārstāvju Ēģiptē sagatavotajiem pierādījumiem un viņu liecībām. Tomēr šā sprieduma 257. punktā izklāstīto iemeslu dēļ šī argumentācija un šie pierādījumi ir jānoraida. Viņi neapstrīd, ka Ēģiptes ģenerālprokurors ir kvalificējies saskaņā ar krimināltiesībām šīs lietas faktus, kas atbilst valsts līdzekļu nelikumīgas piesavināšanās jēdzienam, bet tikai apstrīd pašu kvalifikāciju un pret pirmo prasītāju celtās apsūdzības pamatotību šajā kontekstā. Konkrēti, prasītāji būtībā apgalvo, ka viņam pārmestie darījumi ir veikti pareizi un ar kompetento iestāžu atļauju. Lai arī Ēģiptes tiesa, kas ir kompetenta lemt par pirmā prasītāja atbildību šajā lietā, var ņemt vērā šos pierādījumus, tie nedeva pamatu Padomei apšaubīt tās rīcībā esošo pierādījumu atbilstību, kas tai ļāva uzskatīt, ka minēto faktu kvalifikācija saskaņā ar krimināltiesībām atbilst Lēmuma 2011/172 1. panta 1. punkta kritērijiem. Šajā ziņā ir jānorāda, ka Ēģiptes iestāžu 2016. gada 2. janvāra vēstulē iesniegtie elementi attiecībā uz šo lietu būtiski neatšķiras no informācijas, ko tās jau iepriekš bija iesniegušas Padomei, un tādēļ nevarēja likt apšaubīt pēdējās minētās veikto vērtējumu.

265 Prasītāju argumenti, ka šis novērtējums neatbilstot Vispārējās tiesas un ECT judikatūrai, nav pārlicinoši.

266 Pirmkārt, pretēji prasītāju apgalvotajam tas, ka jēdziens “valsts līdzekļu nelikumīga piesavināšanās” Lēmuma 2011/172 1. panta 1. punkta izpratnē ir jāinterpretē autonomi, neatkarīgi no jebkādas valsts sistēmas (spriedums, 2016. gada 30. jūnijs, *Al Matri*/Padome, T-545/13, nav publicēts, EU:T:2016:376, 84. un 96. punkts), nenozīmē, ka no šā jēdziena varētu tikt izslēgtas tādas darbības, ko Ēģiptes iestādes ir šādi kvalificējušas saskaņā ar krimināltiesību normām. Gluži pretēji, saskaņā ar to pašu judikatūru šis jēdziens attiecas vismaz uz darbībām, kuras par tādām var uzskatīt saskaņā ar Ēģiptes krimināltiesībām (pēc analogijas skat. spriedumu, 2016. gada 30. jūnijs, *Al Matri*/Padome, T-545/13, nav publicēts, EU:T:2016:376, 95. punkts). Tomēr šajā lietā, kā tas ir norādīts šā sprieduma 260. punktā, prasītāji ir atzinuši, ka Ēģiptes iestāžu pieņemtais raksturojums atbilst Ēģiptes Kriminālkodeksam.

267 Turklāt jebkāda cita interpretācija liktu apšaubīt Vispārējās tiesas argumentāciju, ko Tiesa ir apstiprinājusi un kas ir citēta šā sprieduma 238. punktā, ka prasītāju iekļaušana Lēmuma 2011/172 pielikumā ietvertajā sarakstā, pamatojoties tikai uz to, ka pret tiem Ēģiptē ir uzsākta tiesvedība, kurai ir saikne ar izmeklēšanu par faktiem, kas attiecas uz valsts līdzekļu nelikumīgu piesavināšanos, atbilda Lēmuma 2011/172 1. panta 1. punkta kritērijiem (šajā nozīmē skat. spriedumus, 2015. gada 5. marts, *Ezz u.c./Padome*, C-220/14 P, EU:C:2015:147, 71.–73. punkts, un 2014. gada 27. februāris, *Ezz u.c./Padome*, T-256/11, EU:T:2014:93, 67., 95. un 97. punkts).

- 268 Otrkārt, prasītāju norādītā Vispārējās tiesas un ECT judikatūra attiecībā uz valsts iestādes jēdzienu nav būtiska. Pirmām kārtām, kā tas ir konstatēts šā sprieduma 260. punktā, jautājums, vai sabiedrību *El-Dekheila* var kvalificēt par valsts uzņēmumu vai publisku uzņēmēj sabiedrību, nav izšķirošs, lai kvalificētu valsts līdzekļu nelikumīgu piesavināšanos Ēģiptes krimināltiesībās, ja vien valstij pieder kaut dažas kapitāla daļas minētajā sabiedrībā. Otrām kārtām, minētā judikatūra attiecās uz jautājumu, kas ir pilnīgi atšķirīgs no jautājuma par to, vai 2011. gada lietā Nr. 38 pret pirmo prasītāju izvirzītos pārkāpumus varēja kvalificēt par valsts līdzekļu nelikumīgu piesavināšanos kontekstā, kas bija pilnīgi atšķirīgs no ierobežojošajiem pasākumiem pret Irānu, kuri pieņemti, lai novērstu kodolieroču izplatīšanu. Lietās, uz kurām balstījās šī judikatūra, jautājums bija par to, vai prasītāja uzņēmums ir uzskatāms par Irānas valsts veidojumu, ciktāl tas piedalās valsts varas īstenošanā vai sniedz publisku pakalpojumu iestāžu kontrolē (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2013. gada 29. janvāris, *Bank Mellat* /Padome, T-496/10, EU:T:2013:39, 42. punkts un tajā minētā judikatūra). Turklāt jānorāda, ka minētajās lietās iestādes, kas attiecīgās sabiedrības bija kvalificējušas par Irānas valsts veidojumiem un pret tām pieņēmušas ierobežojošus pasākumus, to nebija darījušas – atšķirībā no šī gadījuma –, pamatoties uz valsts tiesvedībām, kuras ir balstītas uz šādu kvalifikāciju.
- 269 Treškārt, prasītāju atsauces uz 2016. gada 15. septembra spriedumu *Klyuyev*/Padome (T-340/14, EU:T:2016:496) nav būtiskas. Kā norāda šīs atsauces, minētajā spriedumā Vispārējā tiesa norādīja, ka attiecīgie ierobežojošie pasākumi ir bijuši balstīti vienīgi uz Ukrainas ģenerālprokurora vēstuli, kas ietvēra tikai vispārēju un nekonkrētu apgalvojumu, saskaņā ar kuru prasītāju vārdi, līdzās citām bijušajām augsta līmeņa amatpersonām, tiek saistīti ar izmeklēšanu, kurā būtībā esot konstatēta šo personu līdzdalība valsts līdzekļu piesavināšanās nodarījumos un nebija sniegti papildu precizējumi. Tādējādi Padomei nebija informācijas par faktiem vai rīcību, ko Ukrainas iestādes konkrēti būtu izvirzījušas pret prasītāju (spriedums, 2016. gada 15. septembris, *Klyuyev*/Padome, T-340/14, EU:T:2016:496, 40. un 41. punkts).
- 270 Tā tas nav šajā lietā, jo, pirmām kārtām, pret pirmo prasītāju ir uzsāktas tiesvedības, nevis tikai norit sākotnējā izmeklēšana. Otrām kārtām, Ēģiptes iestāžu sniegtā informācija 2014., 2015. un 2016. gadā nebija tikai vienkāršs apstiprinājums par faktiem saistībā ar valsts līdzekļu nelikumīgu piesavināšanos, bet ietvēra precīzu un konkrētu to rīcībā esošo faktu aprakstu, vismaz 2011. gada lietās Nr. 38, Nr. 107 un Nr. 291, kas ļauj izprast to noziedzīgo nodarījumu precīzo raksturu, uz kuriem attiecas šīs lietas, un viņa iesaistišanās pakāpi, kā arī tiesvedības virzību šajās lietās. Tādējādi šīs lietas faktiskais konteksts nekādā gadījumā nav salīdzināms ar lietu T-340/14 neatkarīgi no tā, vai ierobežojošie pasākumi, kas pieņemti saskaņā ar Lēmumu 2011/172, ir salīdzināmi ar pasākumiem, kuri tiek pārbaudīti šajā lietā.
- 271 Pieņemot, ka prasītāji ir atsaukušies uz 2016. gada 15. septembra spriedumu *Klyuyev*/Padome (T-340/14, EU:T:2016:496), lai apgalvotu, ka Padomei ir jāpārbauda Ēģiptes iestāžu apgalvojumi par faktiem, kas saistīti ar tiesvedībām pret pirmo prasītāju, no šā sprieduma 256., 257. un 264. punkta izriet, ka šāda argumentācija nav pieņemama.
- 272 Tāpat nevar piekrist prasītāju argumentam, ka Padomes veiktais novērtējums neatbilst “vispārējām starptautiskajām tiesībām”. Šajā ziņā pietiek norādīt, ka prasītāji atsaucas uz jēdzienu “valsts varas orgāns”, kā tas ir definēts Apvienoto Nāciju Starptautisko tiesību komisijas komentārā attiecībā uz 2001. gada Rezolūciju par valsts atbildību par starptautiski prettiesiskām darbībām un Starptautiskās šķirējtiesas lēmumos par valsts atbildību saistībā ar strīdiem starp valsti un privātiem uzņēmumiem. Tādējādi šīm atsaucēm līdzīgu iemeslu dēļ kā tie, kas izklāstīti šā sprieduma 268. punktā, šajā lietā nav nozīmes.
- 273 Nav nozīmes arī prasītāju apgalvotajam apstāklim, ka tikai četras no lietām, kas minētas Ēģiptes iestāžu 2016. gada 2. janvāra vēstulē, attiecas uz pašreiz notiekošām tiesvedībām, jo to pašu iemeslu dēļ, kas izklāstīti šā sprieduma 261. un 262. punktā, Padome varēja turpināt balstīties uz 2011. gada lietām Nr. 38, Nr. 107 un Nr. 291, lai uzskatītu, ka Lēmuma 2016/411 pieņemšanas dienā pret pirmo prasītāju bija ierosinātas tiesvedības, kas bija saistītas ar valsts līdzekļu nelikumīgu piesavināšanos.

274 Tāpēc argumenti un iebildumi, kas izvirzīti pirmajā grozījumu rakstā ietverto prasījumu atbalstam, ir jānoraida.

3) Attiecībā uz argumentiem un iebildumiem, kas izvirzīti otrajā grozījumu rakstā ietverto prasījumu atbalstam

275 Otrajā grozījumu rakstā prasītāji lielākoties ir pārņēmuši prasības pieteikumā un pirmajā grozījumu rakstā ietverto argumentāciju. It īpaši viņi turpina apšaubīt to faktu precizitāti un atbilstību, uz kuriem ir balstīta apsūdzība pret pirmo prasītāju 2011. gada lietā Nr. 38, tostarp attiecībā uz valstij nodarītā kaitējuma novērtējumu. Tomēr šī argumentācija ir jānoraida, ņemot vērā tos pašus iemeslus, kuri ir izklāstīti šā sprieduma 251.–262 un 264.–273. punktā. Attiecībā uz jauniem iebildumiem un argumentiem ir jānorāda, kā izklāstīts turpmāk.

276 Pirmkārt, prasītāju apgalvojums, ka Lēmuma 2011/172 1. panta 1. punkta kritēriji ir jāinterpretē tādējādi, ka Padomei ir pienākums pārbaudīt, vai attiecīgie fakti par valsts līdzekļu nelikumīgu piesavināšanos, ņemot vērā to apmēru un nelikumīgi piesavināto līdzekļu veidu un kontekstu, kādā tas noticis, var apdraudēt tiesiskumu Ēģiptē, ir pretrunā šajā lietā piemērojamai Vispārējās tiesas un Tiesas judikatūrai.

277 Vispirms ir jākonstatē, kā tas izriet no šā sprieduma 238.–240. punkta, ka Tiesa un Vispārējā tiesa jau ir atrisinājušas jautājumu par prasībām, kādām ir jāatbilst faktiskajiem pierādījumiem, uz kuriem Padome ir balstījusies, lai iekļautu prasītājus sarakstā saskaņā ar Lēmuma 2011/172 1. panta 1. punkta kritērijiem. Tomēr jānorāda, ka Tiesa un Vispārējā tiesa nav uzskatījušas, ka nolūkā izpildīt šīs prasības tostarp būtu jādemonstrē, ka fakti par valsts līdzekļu nelikumīgu piesavināšanos ir tādi, kas var apdraudēt tiesiskumu Ēģiptē.

278 Turpinājumā ir jāatgādina, ka atbilstoši Vispārējās tiesas nospriestajam Lēmums 2011/172 pilnībā ir balstīts uz KĀDP un atbilst mērķiem, kas minēti LES 21. panta 2. punkta b) un d) apakšpunktā (skat. šā sprieduma 122. punktu). Vispārējā tiesa arī ir nospriedusi, ka norāde Lēmuma 2011/172 2. apsvērumā, saskaņā ar kuru šā lēmuma 1. panta 1. punktā norādītās personas ir “identificētas kā atbildīgas par Ēģiptes valsts līdzekļu nelikumīgu piesavināšanos un [...] tādējādi liedz Ēģiptes tautai gūt labumu no ekonomikas un sabiedrības ilgtspējīgas attīstības, kā arī grauj demokrātijas attīstību valstī”, nav papildu nosacījums, kas ir jāievēro, iekļaujot jaunu personu šim lēmumam pievienotā sarakstā. Tas ir tikai šā lēmuma galīgā mērķa precizējums (spriedums, 2014. gada 27. februāris, *Ezz u.c./Padome*, T-256/11, EU:T:2014:93, 143. punkts). Šo argumentāciju Tiesa būtībā ir apstiprinājusi (spriedums, 2015. gada 5. marts, *Ezz u.c./Padome*, C-220/14 P, EU:C:2015:147, 44.–46. un 70. punkts).

279 Tādējādi no šiem apsvērumiem ir jāsecina, ka, veicinot Ēģiptes iestāžu cīņu pret valsts līdzekļu nelikumīgu piesavināšanos, tiek uzskatīts, ka Lēmuma 2011/172 1. panta 1. punktā minēto personu, kas atbildīgas par valsts līdzekļu nelikumīgu piesavināšanos, vai saistīto personu aktīvu iesaldēšana atbilst Padomes atbalsta politikas Ēģiptē vispārīgajiem mērķiem, kas minēti šā lēmuma 1. apsvērumā, proti, tiesiskuma un pamattiesību ievērošanai. Līdz ar to, lai personu iekļautu šim lēmumam pievienotā sarakstā, šā lēmuma 1. panta 1. punktā netiek pieprasīts, lai fakti par valsts līdzekļu nelikumīgu piesavināšanos, par kuriem ir uzsāktas tiesvedības, kas pamato šo iekļaušanu sarakstā, būtu specifiski, ņemot vērā nelikumīgi piesavināto līdzekļu apjomu vai raksturu vai šo apstākļu kontekstu, ko varētu uzskatīt par tiesiskuma apdraudējumu Ēģiptē.

280 Visbeidzot, prasītāji šajā sakarā nevar atsaukties uz Vispārējās tiesas judikatūru par ierobežojošiem pasākumiem, kas pieņemti Padomes lēmumu kontekstā saistībā ar situāciju Ukrainā, ciktāl vispārīgo kritēriju, kas ļauj noteikt to personu loku, uz kurām attiecas šie pasākumi, interpretāciju Vispārējā tiesa veica, ņemot vērā šo lēmumu konkrēto tiesisko kontekstu, kas atšķiras no Lēmuma 2011/172 konteksta.

281 It īpaši jākonstatē, ka 2. apsvērumā Padomes Lēmumā 2014/119/KĀDP (2014. gada 5. marts) par ierobežojošiem pasākumiem, kas vērsti pret konkrētām personām, vienībām un struktūrām saistībā ar situāciju Ukrainā (OV 2014, L 66, 26. lpp.), uz ko attiecās lietas, kurās ir pasludināts 2016. gada 15. septembra spriedums *Klyuyev*/Padome (T-340/14, EU:T:2016:496) un 2016. gada 15. septembra spriedums *Yanukovych*/Padome (T-348/14, EU:T:2016:508), ko citē prasītāji, ir norādīts:

“Padome 2014. gada 3. martā vienojās koncentrēt ierobežojošos pasākumus uz līdzekļu iesaldēšanu un atgūšanu personām, kas identificētas kā atbildīgas par Ukrainas valsts līdzekļu nelikumīgu piesavināšanos, un personām, kas atbildīgas par cilvēktiesību pārkāpumiem, lai nostiprinātu un atbalstītu tiesiskumu un cilvēktiesību ievērošanu Ukrainā.”

282 Tādējādi personu, kuras ir identificētas kā atbildīgas par valsts līdzekļu nelikumīgu piesavināšanos, aktīvu iesaldēšanas objekts ir tiesiskuma stiprināšana un atbalstīšana un cilvēktiesību ievērošana Ukrainā. Šajā kontekstā Vispārējā tiesa varēja uzskatīt, ka kritērijs par iekļaušanu Lēmuma 2014/119 sarakstā ir jāinterpretē tādējādi, ka tas nevis abstrakti attiecas uz jebkādu valsts līdzekļu piesavināšanās darbību, bet gan uz valsts līdzekļu vai aktīvu piesavināšanās aktiem, kas, ņemot vērā piesavināto līdzekļu vai aktīvu summu vai veidu vai kontekstu, kurā šie fakti ir notikuši, ir tādi, kas vismaz var apdraudēt Ukrainas institucionālos vai juridiskos pamatus, it īpaši likumības, izpildvaras patvaļas aizlieguma, efektīvas pārbaudes tiesā un vienlīdzības likuma priekšā principus un galarezultātā – apdraudēt tiesiskuma ievērošanu šajā valstī (spriedumi, 2016. gada 15. septembris, *Klyuyev*/Padome, T-340/14, EU:T:2016:496, 91. punkts, un 2016. gada 15. septembris, *Yanukovych*/Padome, T-348/14, EU:T:2016:508, 102. punkts).

283 Savukārt, kā tas ir norādīts šā sprieduma 279. punktā, Lēmuma 2011/172 mērķis palīdzēt Ēģiptes iestādēm cīnā pret valsts līdzekļu nelikumīgu piesavināšanos, tiesiskuma un pamattiesību ievērošanu ir tikai viens no Padomes atbalsta politikas Ēģiptei vispārīgajiem mērķiem kopumā, kura kontekstā, tostarp, iekļaujas minētais lēmums. Tāpēc Vispārējās tiesas spriedumos, kas minēti šā sprieduma 281. un 282. punktā, izklāstītie principi šajā gadījumā nav piemērojami.

284 Otrkārt, lai noteiktu, vai juridiskā persona pieder citai personai vai vienībai vai atrodas tās kontrolē, prasītāji kļūdaini atsauca uz kritērijiem, kas ir izklāstīti Padomes 2015. gada 24. jūnija dokumenta “ES paraugprakse attiecībā uz ierobežojošo pasākumu efektīvu īstenošanu” 62. un 63. punktā. Kā tostarp izriet no šā dokumenta 66. punkta, nolūkā novērst risku, ka persona vai vienība apiet tās līdzekļu iesaldēšanu, minētie kritēriji tiek piemēroti vienīgi, lai pārbaudītu, vai līdzekļi, kas pieder kādai citai juridiskai personai vai vienībai, neatrodas [sarakstā iekļautas] personas vai vienības īpašumā vai kontrolē un vai šādi līdzekļi ir iesaldējami. Šie kritēriji tāpat nekādā gadījumā nav piemērojami, lai noteiktu, vai Padomei ir pienākums pārliecināties, ka tiesvedības Ēģiptē, uz kurām tā ir balstījies, pagarinot personu iekļaušanu Lēmuma 2011/172 pielikumā ietvertajā sarakstā, ir saistītas ar valsts līdzekļu nelikumīgu piesavināšanos.

285 Treškārt, ir jākonstatē, ka pierādījumi, kas pirmo reizi ir darīti zināmi otrajā grozījumu rakstā, ar ko tiek apstrīdēta valsts līdzekļu nelikumīgas piesavināšanās kvalifikācija saistībā ar faktiem, uz kuriem attiecas tiesvedības 2011. gada lietās Nr. 107 un Nr. 291, nevar tikt pieņemti. Attiecībā uz pirmo no šīm lietām šā sprieduma 262. punktā tika konstatēts, ka fakti tiesvedībā atbilst jēdzienam “valsts līdzekļu nelikumīga piesavināšanās” Lēmuma 2011/172 1. panta 1. punkta izpratnē. Pretēji prasītāju apgalvotajam Ēģiptes iestāžu sniegtais šo faktu apraksts dokumentos, kurus Padome ir reģistrējusi 2017. gada 6. janvārī un kuri būtiski neatšķiras no 2015. un 2016. gadā Padomes rīcībā esošajiem dokumentiem, šo analīzi neliek apšaubīt. Attiecībā uz 2011. gada lietu Nr. 291 šā sprieduma 262. punktā arī tika konstatēts, ka, lai arī lieta attiecās uz nelikumīgi iegūtu līdzekļu legalizāciju, tai bija saistība ar faktiem par valsts līdzekļu nelikumīgu piesavināšanos, ciktāl pirmajam prasītājam pārmestā nelikumīgi iegūtu līdzekļu legalizācija attiecās uz nelikumīgi piesavinātiem līdzekļiem, no kuriem viņš varētu būt guvis labumu 2011. gada lietās Nr. 38 un Nr. 107. Iepriekš minētajos dokumentos 2011. gada lietas Nr. 291 apraksts nesatur jaunu informāciju, kas liktu apšaubītu saikni starp šo lietu un valsts līdzekļu nelikumīgu piesavināšanos, kas ir citu iepriekš minēto lietu priekšmets.

286 No iepriekš minētā izriet, ka ir jānoraida iebildumi un argumenti, ar kuriem tiek pamatota otrā grozījumu raksta trešā pamata pirmā daļa un līdz ar to arī visa šī daļa kopumā.

c) Par trešā pamata otro daļu, ar ko tiek apgalvots, ka atbilstoši Ēģiptes Kasācijas tiesas konstatētajam tiesvedībām pret pirmo prasītāju nav uz pierādījumiem balstīta pamata

287 Pamatodami trešā pamata otro daļu, prasītāji apgalvo, ka Ēģiptes Kasācijas tiesa savos 2012. gada 20. decembra, 2013. gada 12. maija un 2013. gada 14. decembra nolēmumos ir “noraidījusi” pret pirmo prasītāju uzsāktos kriminālprocesus. Turklāt 2013. gada 14. decembra nolēmumā šī tiesa esot nospriedusi, ka 2011. gada lietā Nr. 38 nav bijuši pierādījumi, kas liecinātu, ka prasītāju varētu apsūdzēt par noziedzīga rakstura nodarījumu un ka pirmās instances tiesa bija kļūdaini atteikusies pieņemt atbildētāja iesniegtos pierādījumus un argumentus. Tādēļ esot jāsecina, ka šī procedūra balstās uz nepamatotiem apgalvojumiem un ka Padome nevarēja turpināt paļauties tikai uz Ēģiptes iestāžu paziņojumiem, bet tai bija jāveic pašai sava izmeklēšana. Turklāt prasītāji apgalvo, ka tajā pašā lēmumā šī tiesa ir konstatējusi, ka Ēģiptes valstij nav nodarīts kaitējums.

288 Pirmkārt, ciktāl šajā daļā prasītāji apgalvo, ka Ēģiptes Kasācijas tiesa ir noraidījusi pret pirmo prasītāju celtās apsūdzības 2011. gada lietās Nr. 38, Nr. 107 un Nr. 291, pietiek atgādināt, ka spriedumos, uz kuriem viņi atsaucas, šī tiesa nav lēmusi pēc būtības, bet tikai ir atcēlusi pirmās instances tiesas notiesājošos spriedumus un nosūtījusi lietas šai tiesai jaunai izskatīšanai. Turklāt šķiet, ka pēc minēto spriedumu pieņemšanas tiesvedības šajās lietās turpinās līdz brīdim, kad tiesa pieņems jaunus nolēmumus pēc būtības. Līdz ar to Padome varēja pamatoti uzskatīt, ka šīs tiesas nolēmumi attiecīgajās lietās neizbeidza attiecīgās tiesvedības, un tādējādi tā varēja turpmāk pagarināt pirmā prasītāja iekļaušanu sarakstā, pamatojoties uz minētajām tiesvedībām.

289 Otrkārt, ciktāl prasītāji šajā daļā apgalvo, ka Ēģiptes Kasācijas tiesas 2013. gada 14. decembra spriedumā izklāstītie apsvērumi liek apšaubīt 2011. gada lietā Nr. 38 celto apsūdzību pamatu, ir jānorāda, ka prasītāji neapgalvo, ka tas pats attiecas uz 2011. gada lietām Nr. 107 un Nr. 291. Tomēr, kā tas tika konstatēts šā sprieduma 262. un 285. punktā, Padome varēja arī balstīties uz tiesvedībām šajās divās pēdējās lietās, lai pagarinātu pirmā prasītāja iekļaušanu sarakstā.

290 Attiecībā uz 2011. gada lietu Nr. 38 no Ēģiptes Kasācijas tiesas 2013. gada 14. decembra sprieduma satura izriet, ka šī tiesa pirmās instances spriedumu ir pārbaudījusi, ņemot vērā vienīgi piemērojamo tiesību normu ievērošanu, nevis faktu izvērtējuma pamatojamību. Tādēļ tā nav lēmusi ne par faktiem, uz kuriem šī lieta ir balstīta, nedz arī par apsūdzēto atbildības raksturu un apjomu, kas tādējādi ir jānosaka pirmās instances tiesai pēc minētās lietas nosūtīšanas jaunai izskatīšanai. Šo analīzi apstiprina Ēģiptes iestāžu paskaidrojumi, kas sniegti ĒĢP 2015. gada 9. februāra memorandā un NCRAA 2016. gada 5. decembra memorandā, kuros ir norādīts, ka pirmajā apelācijas tiesvedībā par pirmās instances tiesas lēmumu krimināllietā Ēģiptes Kasācijas tiesa ir pārbaudījusi tikai tiesību jautājumus.

291 Ēģiptes Kasācijas tiesas 2013. gada 14. decembra spriedumā ietvertie apsvērumi, uz kuriem atsaucas prasītāji, pretēji viņu interpretācijai nav pirmā prasītāja apsūdzību pamatotības un tās pamatā esošo pierādījumu pietiekamības vērtējums, bet gan vērtējums par to, vai, lemjot par šīm apsūdzībām un pierādījumiem, pirmās instances tiesas juridiskā argumentācija ir bijusi atbilstīga.

292 Turklāt ir jānorāda, ka Ēģiptes Kasācijas tiesas 2013. gada 14. decembra sprieduma daļā, uz kuru prasītāji īpaši atsaucas prasības pieteikumā, pretēji prasītāju apgalvotajam šī tiesa neuzskatīja, ka nebūtu pierādījumu, lai sauktu prasītāju pie kriminālatbildības, par pamatu ņemot pret viņu vērstās apsūdzības, vai ka pirmās instances tiesa būtu kļūdaini atteikusies ņemt vērā atbildētāja iesniegtos pierādījumus un argumentus. Minētā sprieduma apstrīdētā daļa attiecas uz šīs tiesas izvērtējumu attiecībā uz ģenerālprokurora apelācijas sūdzību par pirmās instances tiesas lēmumu, ar kuru šī tiesa bija

attaisnojusi dažus apsūdzētos vienā vai vairākās apsūdzībās. Šī minētā sprieduma daļa līdz ar to netika pārbaudīta pirmā prasītāja apelācijas sūdzība par spriedumiem, kas pret viņu tika pieņemti pirmajā instancē, un tādēļ prasītāji nekādā gadījumā nevar uz to atsaukties, lai atbalstītu šīs daļas trešo pamatu.

293 Attiecībā uz Ēģiptes Kasācijas tiesas 2013. gada 14. decembra sprieduma daļu, kuru prasītāji ir citējuši otrajā grozījumu rakstā, lai pamatotu savu argumentu, kas balstīts uz kaitējuma neesamību Ēģiptes valstij 2011. gada lietā Nr. 38, pietiek konstatēt, ka šī tiesa tikai ir norādījusi, pirmkārt, uz pretrunu pirmās instances tiesas argumentācijā, jo tā pirmajam prasītājam vienlaicīgi bija pārmetusi, ka viņš ir mēģinājis gan pārņemt kontroli sabiedrībā *El-Dekheila*, gan mēģinājis to iznīcināt, un, otrkārt, uz valstij nodarīto kaitējumu aplēšu un apsūdzētajiem uzlikto naudas sodu nepamatoto raksturu. Tādējādi šie apsvērumi tikai norāda, ka pirmās instances tiesai, skatot lietu no jauna, ir jānodrošina, ka tās argumentācija, lemjot par valstij nodarītā kaitējuma esamību, ir konsekventa, un, ja vajadzīgs, jānodrošina, ka minētā kaitējuma izvērtējums ir pietiekami pamatots. Tomēr šie apsvērumi nekādā veidā neizslēdz šāda kaitējuma esamību.

294 No tā izriet, ka trešā pamata otrā daļa ir jānoraida.

d) Par trešā pamata trešo daļu, ar ko tiek apgalvots, ka kriminālprocess pret pirmo prasītāju ir politiski motivēts

295 Pamatodami trešā pamata trešo daļu, prasītāji norāda, ka kriminālprocesi pret pirmo prasītāju neesot īstenoti labticīgi, kas, viņuprāt, izrietot no tā, ka trūkstot jebkādu pierādījumu, ar ko pamatot Ēģiptes ģenerālprokurora apgalvojumus un Ēģiptes Kasācijas tiesas 2012. gada 20. decembra, 2013. gada 12. maija un 2013. gada 14. decembra spriedumus, kā arī tas izrietot no pierādījumiem par pamattiesību pārkāpumiem, kurus prasītāji ir izvirzījuši pirmajā un otrajā pamatā. Šajā ziņā viņi uzskata, ka Padome savā 2015. gada 24. marta vēstulē nav norādījusi pamatu, uz kuru tā ir balstījusies, lai noraidītu viņu apgalvojumu par politiski motivētu kriminālvajāšanu.

296 Pirmkārt, attiecībā uz apgalvojumu, ka neesot pierādījumu, lai pamatotu tiesvedības pret pirmo prasītāju, pietiek atgādināt, kā tas izriet no šā sprieduma 250.–285. punktā izklāstītās Vispārējās tiesas veiktās pārbaudes par prasītāju argumentiem, ar kuru tie ir pamatojuši šā pamata pirmo daļu, ka ne Padomei, ne Vispārējai tiesai nav jālemj, vai apsūdzības pierādījumi pret pirmo prasītāju attiecīgajās tiesvedībās ir pietiekami, jo tas ietilpst Ēģiptes tiesas kompetencē. Turklāt no dokumentiem, kurus Ēģiptes iestādes ir sniegušas Padomei, izriet, ka vismaz 2011. gada lietās Nr. 38, Nr. 107 un Nr. 291 tiesvedības ir bijušas balstītas uz noteiktu daudzumu faktu, kurus apkopojis Ēģiptes ģenerālprokurors, lai noteiktu pirmā prasītāja atbildību par šajās tiesvedībās identificētajiem noziedzīgajiem nodarījumiem. Tādējādi, neierobežojot šo pierādījumu juridisko kvalifikāciju, kas ir jāveic kompetentajai Ēģiptes tiesai, nevar apgalvot, ka minētās tiesvedības nebūtu balstītas ne uz vienu pierādījumu.

297 Otrkārt, no Ēģiptes Kasācijas tiesas 2012. gada 20. decembra, 2013. gada 12. maija un 2013. gada 14. decembra spriedumu satura neizriet, ka kriminālprocess nebūtu uzsākts labticīgi. Protams, kā tas tika norādīts šā sprieduma 185. un 221. punktā, minētajos spriedumos šī tiesa konstatēja pirmās instances tiesas trūkumus, izvērtējot tai iesniegtos pierādījumus, tostarp attiecībā uz pirmā prasītāja vainu 2011. gada lietās Nr. 38, Nr. 107 un Nr. 291. Tomēr, to darot, šī tiesa nav kritizējusi pret šo personu uzsāktās kriminālvajāšanas tādējādi, lai rastos pamatotas bažas par šā procesa pamatā esošajiem nodomiem, bet vienīgi kritizējusi to, kā pirmās instances tiesa ir izskatījusi lietas pēc būtības. Turklāt no šiem spriedumiem var secināt tikai to, ka pirmās instances tiesai ir atkārtoti jāpārbauda apsūdzēto atbildība pēc būtības, nevis noteikti jānoraida pret tiem izvirzītās apsūdzības.

298 Treškārt un visbeidzot, pat pieņemot, ka prasītāju pirmajā un otrajā pamatā iesniegtie pierādījumi, lai pamatotu pamattiesību un tiesiskuma pārkāpumus Ēģiptē, it īpaši tiesvedībās pret pirmo prasītāju, būtu varējuši radīt pamatotas šaubas par šādiem pārkāpumiem, tas nekādā gadījumā nav pamats automātiski secināt, ka minētie procesi ir bijuši vienīgi politiski motivēti. Turklāt, pat ja daži no prasītāju iesniegtajiem dokumentiem šajā kontekstā, it īpaši *IBAHRI* un D. ziņojumi par 2011. gada lietas Nr. 107 izskatīšanu, skaidri norāda uz politisku manipulāciju risku tiesvedībās, kas vērstas pret personām, kuras ir piederējušas pie valdošām aprindām bijušā republikas prezidenta M. H. Mubaraka pilnvaru laikā, šie dokumenti neietver pietiekami precīzus un saskaņotus faktus par šāda riska esamību attiecībā uz pirmo prasītāju. Turklāt, kā tas ir norādīts šā sprieduma 221.–226. punktā, Padome, ņemot vērā Ēģiptes Kasācijas tiesas spriedumus un turpmākās procesa stadijas, varēja pamatoti uzskatīt, ka pirmajam prasītājam bija nodrošināta pietiekama tiesiskā aizsardzība pret risku, ka kriminālprocesā pret viņu varētu tikt pieņemts lēmums, ar ko tiktu pārkāptas viņa tiesības uz lietas taisnīgu izskatīšanu un nevainīguma prezumpcijas ievērošanu. To pašu var konstatēt attiecībā uz risku, ka šo lēmumu varētu ietekmēt kādi politiski motīvi, kas būtu bijuši šo tiesvedību pamatā.

299 Līdz ar to no visa iepriekšminētā izriet, ka Padome ir pamatoti uzskatījusi, ka politiski apsvērumi nevarēja ietekmēt tiesvedības, uz kurām bija balstīta pirmā prasītāja iekļaušanas sarakstā pagarināšana. Tādējādi trešā pamata trešā daļa ir jānoraida.

e) Par trešā pamata ceturto daļu, ar ko tiek apgalvots, ka nav pierādījumu attiecībā uz otrās, trešās un ceturtais prasītājas individuālo situāciju

300 Prasības pieteikumā prasītāji apgalvo, ka pirmā prasītāja iekļaušanas sarakstā neatbilstība vispārīgajiem kritērijiem, kas definēti Lēmuma 2011/172 1. panta 1. punktā, liek atzīt par nederīgu arī otrās, trešās un ceturtais prasītājas iekļaušanu sarakstā, jo tā esot balstīta vienīgi uz rīkojumu par līdzekļu iesaldēšanu, kas pieņemts kriminālprocesā pret viņu laulāto. Replikā viņi apgalvo, ka minētais rīkojums nevar kalpot par pamatu viņu iekļaušanas sarakstā pagarināšanai, jo neviena izmeklēšana pret pirmo prasītāju nav tikusi pabeigta un pret otro, trešo un ceturto prasītāju neesot uzsākta neviena tiesvedība. Šāds rīkojums pēc sava rakstura esot papildinājums attiecīgo līdzekļu atgūšanas procedūrai. Prasītāji precizē, ka uz trešo un ceturto prasītāju vairs neattiecoties rīkojums par aktīvu iesaldēšanu, ciktāl tas ir vērsts pret viņu personīgajiem līdzekļiem. Pirmajā grozījumu rakstā viņi apgalvo, ka Ēģiptes iestāžu 2016. gada 2. janvāra vēstulē nav minētas otrā, trešā un ceturtais prasītāja un ka viņas nav varējušas iesniegt savus apsvērumus par minēto iestāžu 2016. gada 7. marta vēstuli. Turklāt viņi apgalvo, ka kopš 2013. gada decembra otrā prasītāja vairs nav laulāta ar pirmo prasītāju un ka Padome par to ir tikusi informēta 2016. gada 29. janvārī. Otrajā grozījumu rakstā viņi apgalvo, ka otrā, trešā un ceturtais prasītāja, pirms viņu iekļaušana sarakstā tika pagarināta ar Lēmumu 2017/496, nav saņēmušas informāciju, uz kuru Padome ir balstījusies, lai veiktu šo pagarināšanu. Turklāt Ēģiptes iestāžu sniegtā informācija neattiecoties uz otro, trešo un ceturto prasītāju. Tikai 2011. gada lietā Nr. 38 pieņemtais rīkojums par aktīvu iesaldēšanu varētu kalpot par pamatu, lai pagarinātu šo personu iekļaušanu sarakstā, jo pārējie rīkojumi par aktīvu iesaldēšanu ir saistīti ar kriminālprocesiem, kuri neattiecas uz valsts līdzekļu nelikumīgu piesavināšanos. Turklāt nekas no Ēģiptes iestāžu sniegtās informācijas neliecinot, ka uz otro, trešo un ceturto prasītāju joprojām attiektos lēmums par aktīvu iesaldēšanu. Visbeidzot viņi apgalvo, ka trešās un ceturtais prasītājas aktīvu iesaldēšanas apjoma maiņa apstiprina, ka viņas nevar uzskatīt par atbildīgām valsts līdzekļu nelikumīgas piesavināšanās darbībās.

301 Vispirms ir jāatgādina, kā tas ir norādīts šā sprieduma 238. un 239. punktā, ka Vispārējās tiesas ieskatā, ko Tiesa ir apstiprinājusi, otrās, trešās un ceturtais prasītājas iekļaušanu sarakstā Padome varēja pamatot ar to, ka bija spēkā rīkojums par aktīvu iesaldēšanu saistībā ar izmeklēšanu pret pirmo prasītāju par valsts līdzekļu nelikumīgu piesavināšanos, jo Lēmuma 2011/172 1. panta 1. punkta kritēriji attiecas ne tikai uz personām, pret kurām ir uzsākta kriminālvajāšana par šādiem faktiem, bet arī ar tām saistītām personām, uz kurām *inter alia* attiecas aizsardzības pasākumi, kas paredzēti, lai saglabātu iespējams nelikumīgi piesavinātus aktīvus.

- 302 Šādos apstākļos, ciktāl prasītāju argumenti, kas ir izklāstīti šā sprieduma 300. punktā, ir vērsti, lai apšaubītu otrās, trešās un ceturtās prasītājas sākotnējo iekļaušanu sarakstā, it īpaši tāpēc, ka 2011. gada rīkojums neesot pietiekams pamats un ka pret šīm personām nekad neesot uzsākts kriminālprocess, ar šiem argumentiem tiek ignorēts 2015. gada 5. marta *Ezz u.c./Padome* (C-220/14 P, EU:C:2015:147) un 2014. gada 27. februāra *Ezz u.c./Padome* (T-256/11, EU:T:2014:93) spriedumu pamatojumos nostiprinātais *res judicata* princips. Tāpēc šo argumentāciju nevar pieņemt.
- 303 Ciktāl šie argumenti ir izvirzīti ar mērķi apšaubīt šīs iekļaušanas sarakstā pagarināšanu, prasītāju argumentācija, kas izklāstīta šā sprieduma 300. punktā, daļēji ir acīmredzami nepamatota. Attiecībā uz Vispārējās tiesas apsvērumiem, kurus Tiesa ir apstiprinājusi (skat. šā sprieduma 238. un 239. punktu), prasītāji nevar atsaukties, pirmkārt, uz to, ka tiesvedības pret pirmo prasītāju nav tikušas pabeigtas, jo Vispārējā tiesa un Tiesa ir nospriedušas, ka Padome varēja balstīties uz tobrīd notiekošu tiesvedību. Otrkārt, viņi nevar atsaukties uz faktu, ka pret otro, trešo un ceturto prasītāju nav uzsākta neviena tiesvedība, jo Padome bija tiesīga – saskaņā ar Vispārējās tiesas un Tiesas viedokli – iekļaut viņas sarakstā, pamatojoties uz to, ka pret viņām kā saistītām personām Lēmuma 2011/172 1. panta 1. punkta izpratnē bija vērsta procedūra, kas ir saistīta ar kriminālprocesu par valsts līdzekļu nelikumīgu piesavināšanos, jo šāda saistīta procedūra šajā gadījumā pati par sevi ir uzskatāma par tiesvedību. Tāpat arī otrā grozījumu raksta argumenti, ka trešās un ceturtās prasītājas personīgo aktīvu izslēgšana no rīkojuma par aktīvu iesaldēšanu darbības jomas liecinot, ka viņas nav atbildīgas par valsts līdzekļu nelikumīgu piesavināšanos, balstās uz acīmredzami kļūdainu pieņēmumu, ka šo personu aktīvi ir tikuši iesaldēti tādēļ, ka Ēģiptes iestādes viņas ir turējušas aizdomās par valsts līdzekļu nelikumīgu piesavināšanos.
- 304 Visbeidzot, vienīgais jaunais jautājums, kas izriet no argumenta, ar kuru tiek pamatota šī trešā pamata daļa, attiecas uz to, vai pēc otrās, trešās un ceturtās prasītājas sākotnējās iekļaušanas sarakstā ir notikušas tādas izmaiņas attiecībā uz pirmo prasītāju vai viņu individuālo situāciju, kas ir uzskatāmi par šķēršļiem, lai viņu sākotnējā iekļaušana sarakstā tiktu pagarināta, balstoties uz rīkojumu par aktīvu iesaldēšanu, kas bija pamatā sākotnējai iekļaušanai sarakstā.
- 305 Pirmkārt, attiecībā uz prasības pieteikumā norādīto argumentu, ka pirmā prasītāja iekļaušanas sarakstā pagarināšana neesot pamatota, ir jānorāda, ka šā pamata pirmās trīs daļas, ar ko šī pamatotība tiek apšaubīta, tika noraidītas šā sprieduma 250.–299. punktā, vismaz attiecībā uz 2011. gada lietām Nr. 38, Nr. 107 un Nr. 291. Tādējādi otrās, trešās un ceturtās prasītājas iekļaušanas sarakstā pagarināšana ar šo pamatu nevar tikt apstrīdēta.
- 306 Otrkārt, attiecībā uz argumentiem par trešās un ceturtās prasītājas aktīvu iesaldēšanas apjoma ierobežošanu, kas pirmo reizi tika sniegti replikā, šie argumenti, pat ja tie ir pieņemami, nav būtiski. Prasītāji tikai apgalvo, ka šī aktīvu iesaldēšana vairs neattiecas uz šo personu personīgajiem aktīviem, bet viņi neapgalvo, ka tā būtu pilnībā izbeigta, tostarp attiecībā uz aktīviem, kas ir kopīgi ar pirmo prasītāju. Šo interpretāciju apstiprina dokumenti, kurus prasītāji ir iesnieguši, lai pamatotu savu apgalvojumu. Viņi norāda, pirmkārt, attiecībā uz trešo prasītāju, ka pēc tiesas rīkojuma šo aktīvu iesaldēšana vairs neesot piemērojama mantai un aktīviem, ko tā ir mantojusi no tēva, pirms tika uzsāktas tiesvedības pret pirmo prasītāju, un, otrkārt, attiecībā uz ceturto prasītāju, ka Ēģiptes ģenerālprokurors ir izbeidzis to aktīvu iesaldēšanu, kas bija viņas īpašumā pirms laulībām ar pirmo prasītāju. Līdz ar to no šiem elementiem ir jāsecina, ka tā trešās un ceturtās prasītājas aktīvu daļa, uz kuru neattiecas iepriekš minētie tiesas lēmumi, joprojām ir pakļauta Ēģiptes ģenerālprokurora 2011. gadā noteiktajai aktīvu iesaldēšanai attiecībā uz visiem prasītājiem, un to pēdējie minētie neapstrīd. Tādējādi šie argumenti ir jānoraida.
- 307 Treškārt, attiecībā uz pirmajā grozījumu rakstā minētajiem argumentiem par informāciju attiecībā uz otro, trešo un ceturto prasītāju, kura esot bijusi Padomes rīcībā pirms Lēmuma 2016/411 pieņemšanas, prasītāji neapstrīd, ka 2016. gada 7. marta vēstulē Ēģiptes iestādes ir norādījušas Padomei, ka uz šīm personām joprojām attiecas trīs rīkojumi par aktīvu iesaldēšanu saistībā ar kriminālprocesu pret pirmo prasītāju 2011. gada lietās Nr. 38, Nr. 107 un Nr. 291 un ka uz otro un

trešo prasītāju arī attiecas aktīvu iesaldēšana 2011. gada lietā Nr. 4. Šādos apstākļos nav nozīmes, ka šīs personas nav pieminētas šo pašu iestāžu 2016. gada 2. janvāra vēstulē. Turklāt apgalvojumam, ka prasītāji nav varējuši iesniegt savus apsvērumus par 2016. gada 7. marta vēstulē sniegto informāciju, nav nozīmes šā pamata kontekstā, un to var pārbaudīt tikai saistībā ar ceturto pamatu, ar ko tiek apgalvoti prasītāju tiesību uz aizstāvību pārkāpumi. Visbeidzot – fakts, ka otrā prasītāja ir šķīrusies no pirmā prasītāja, nevar ietekmēt šīs personas iekļaušanas sarakstā pagarināšanu, jo, kā tas ir apstiprināts 2016. gada 7. marta vēstulē, uz viņu tomēr joprojām attiecas aktīvu iesaldēšanas pasākumi saistībā ar atsevišķiem kriminālprocešiem pret viņas bijušo vīru. Šīs pagarināšanas pamatā ir nevis viņas saikne ar bijušo vīru, bet gan tas, ka uz [otro prasītāju] attiecas tiesvedības, kuras ir saistītas ar tiesvedībām par valsts līdzekļu nelikumīgu piesavināšanos. Turklāt prasītāji neapgalvo, ka laulības šķiršanas rezultātā otrajai prasītājai vairs nav nekādu attiecību ar pirmo prasītāju, it īpaši saistībā ar laulāto mantu. Tieši tāpēc tas, ka Padome turpināja iekļaut šo personu Lēmuma 2011/172 pielikumā, pieņemot Lēmumu 2016/411, kā pirmā prasītāja laulāto, nevar ietekmēt viņas iekļaušanas sarakstā pagarināšanas likumību. Tāpēc šie argumenti ir jānoraida.

308 Ceturtkārt un visbeidzot, attiecībā uz otrajā grozījumu rakstā minētajiem argumentiem vispirms ir jānorāda, ka to pašu iemeslu dēļ, kas ir izklāstīti šā sprieduma 307. punktā, faktam, ka Padomes 2017. gada 27. janvāra vēstulē ietvertā informācija otrajai, trešajai un ceturtajai prasītājai tika paziņota tikai pēc viņu iekļaušanas sarakstā pagarināšanas, nav nozīmes. Turklāt prasītāji atzīst, ka, ciktāl minētā vēstule bija nosūtīta pirmā prasītāja juridiskajiem pārstāvjiem, kas pārstāv arī otro, trešo un ceturto prasītāju, visas prasītājas varēja pirms viņu iekļaušanas sarakstā pagarināšanas pārbaudīt informāciju, uz kuru Padome bija balstījies. Turklāt prasītāji kļūdaini apgalvo, ka Padome ir varējusi balstīties tikai uz 2011. gada lietā Nr. 38 pieņemto rīkojumu par aktīvu iesaldēšanu. Kā norādīts šā sprieduma 262. un 285. punktā, arī 2011. gada lietas Nr. 107 un Nr. 291 attiecas uz faktiem par valsts līdzekļu nelikumīgu piesavināšanos, līdz ar to Padome varēja balstīties arī uz tiem rīkojumiem par aktīvu iesaldēšanu, kas pieņemti attiecībā uz visiem prasītājiem šajās lietās. Visbeidzot, attiecībā uz argumentu, ka Padomes sniegtajā informācijā par Lēmuma 2017/496 pieņemšanu nekas neliecinot, ka uz otro, trešo un ceturto prasītāju joprojām attiektos viņu aktīvu iesaldēšana, ir jānorāda, ka šīs informācijas ietvaros Padome ir nosūtījusi kopijas ar dažādiem rīkojumiem, kas 2011. gadā ir tikuši pieņemti attiecībā uz visiem prasītājiem. Prasītāji vienīgi apgalvo, ka šo rīkojumu darbības joma vēlāk ir tikusi grozīta, kā viņi to ir norādījuši pirmajā grozījumu rakstā, tomēr viņi nav snieguši nevienu konkrētu pierādījumu, kas varētu liecināt, ka minētie rīkojumi vairs nav spēkā attiecībā uz otro, trešo un ceturto prasītāju. Šie argumenti tāpēc ir jānoraida.

309 No visa iepriekš minētā izriet, ka trešā pamata ceturtā daļa ir jānoraida. Tādējādi šis pamats ir jānoraida pilnībā.

3. Par ceturto pamatu, ar ko tiek apgalvots, ka ir pieļauts tiesību uz aizstāvību un tiesību uz efektīvu tiesību aizsardzību tiesā pārkāpums

310 Ceturtais pamats būtībā ir iedalīts piecās daļās. Pirmajā daļā prasītāji apgalvo, ka Padome viņiem nav sniegusi ticamus un konkrētus pierādījumus, ar kuriem būtu pamatota ierobežojošu pasākumu piemērošana pret viņiem. Otrajā daļā viņi apgalvo, ka Padome nav sniegusi nevienu pierādījumu, ka tā būtu veikusi pamatotu un objektīvu pārbaudi par iekļaušanas sarakstā pamatotību, it īpaši, ņemot vērā viņu apsvērumus. Trešajā daļā prasītāji apgalvo, ka Padome nav sniegusi viņiem pierādījumus, uz kuriem tā ir balstījies, lai pagarinātu viņu iekļaušanu sarakstā. Atbilstoši ceturtajā daļā apgalvotajam, pat pieņemot, ka Padome prasītājiem ir darījusi zināmus visus tās rīcībā esošos dokumentus, esot jāuzskata, ka tā ir tikai atkārtojusi Ēģiptes iestāžu izteikumus, neveikdama nekādas pārbaudes. Piektajā daļā prasītāji apgalvo, ka Padome nav izpildījusi viņu lūgumus tikt uzklautiem, neskatoties uz to, ka, ņemot vērā prasītāju apsvērumus, uzklauti esot bijusi nepieciešama.

- 311 Padome apgalvo, ka 2015. gada 5. marta spriedumā *Ezz u.c./Padome* (C-220/14 P, EU:C:2015:147) un 2014. gada 27. februāra spriedumā *Ezz u.c./Padome* (T-256/11, EU:T:2014:93) prasītāju iebildumi par viņu tiesību uz aizstāvību pārkāpumiem un viņu tiesībām uz efektīvu tiesību aizsardzību tiesā jau ir noraidīti saistībā ar viņu sākotnējo iekļaušanu sarakstā. Arī attiecībā uz šīs iekļaušanas sarakstā pagarināšanu šie iebildumi ir tikuši noraidīti 2016. gada 15. februāra rīkojumā *Ezz u.c./Padome* (T-279/13, nav publicēts, EU:T:2016:78). Turklāt savos apsvērumos par pirmo grozījumu rakstu Padome apstrīd, ka tā būtu pārkāpusi savu pienākumu paziņot tās rīcībā esošo informāciju un ļaut prasītājiem iesniegt viņu apsvērumus saistībā ar Lēmuma 2016/411 pieņemšanu. Savos apsvērumos par otro grozījumu rakstu Padome piebilst, ka fakts, ka tā nav pieņēmusi vai ņēmusi vērā prasītāju apsvērumus, nenozīmē, ka tā tos nav izvērtējusi. Padome arī norāda, ka tai nav bijis pienākuma atsevišķi paziņot otrajai, trešajai un ceturtajai prasītājai informāciju, kas tika iesniegta pirmā prasītāja juridiskajiem pārstāvjiem un kas attiecas tikai uz pirmā prasītāja juridisko situāciju. Visbeidzot tā būtībā apgalvo, ka nav būtiski, ka otrā prasītāja, iekļaujot sarakstā, ir dēvēta par pirmā prasītāja laulāto.
- 312 Saskaņā ar pastāvīgo judikatūru Savienības tiesām atbilstoši tām LESD līgumā piešķirtajām pilnvarām ir jānodrošina visu Savienības tiesību aktu tiesiskuma pilnīga pārbaude, ņemot vērā pamattiesības, kas ir Savienības tiesību sistēmas neatņemama sastāvdaļa, kas arī ietver tiesību uz aizstāvību ievērošanu un tiesības uz efektīvu tiesību aizsardzību tiesā (spriedumi, 2008. gada 3. septembris, *Kadi un Al Barakaat International Foundation/Padome* un Komisija, C-402/05 P un C-415/05 P, EU:C:2008:461, 326. punkts, un 2013. gada 18. jūlijs, Komisija u.c./*Kadi*, C-584/10 P, C-593/10 P un C-595/10 P, EU:C:2013:518, 97. un 98. punkts).
- 313 It īpaši procedūrā, kas attiecas uz lēmumu iekļaut personu to personu un vienību sarakstā, kuru aktīvi tiek iesaldēti, vai uz lēmumu pagarināt šo iekļaušanu sarakstā, tiesību uz aizstāvību ievērošana nozīmē, ka kompetentajai Savienības iestādei, lai pamatotu savu lēmumu, ir jāpaziņo attiecīgajai personai informācija, kas ir šīs iestādes rīcībā; tas ir vērsts uz to, lai šī persona pēc iespējas labākos apstākļos varētu aizstāvēt savas tiesības un, zinot visus apstākļus, nolemt, vai ir lietderīgi vērsties Savienības tiesā. Turklāt, to paziņojot, kompetentajai Savienības iestādei ir jāļauj šai personai lietderīgi paust savus apsvērumus par pamatojumu, kas pret to ir vērsts. Visbeidzot, attiecībā uz tādu lēmumu, kurā attiecīgās personas vārds ir ticis saglabāts šādā sarakstā, šā divkāršā procesuālā pienākuma ievērošanai – atšķirībā no sākotnējās iekļaušanas – ir jānotiek pirms šā lēmuma pieņemšanas (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2013. gada 18. jūlijs, Komisija u.c./*Kadi*, C-584/10 P, C-593/10 P un C-595/10 P, EU:C:2013:518, 111.–113. punkts un tajos minētā judikatūra). Tomēr šis divkāršais procesuālais pienākums ir nepieciešams tikai tad, ja, pagarinot attiecīgo personu iekļaušanu sarakstā, kompetentā iestāde balstās uz jauniem pierādījumiem. Turklāt attiecīgajām personām jebkurā gadījumā ir pastāvīgas tiesības iesniegt apsvērumus, it īpaši, ja periodiski tiek atkārtoti pārbaudīti ierobežojošie pasākumi pret tām (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2015. gada 18. jūnijs, *Ipatau/Padome*, C-535/14 P, EU:C:2015:407, 26. un 27. punkts un tajos minētā judikatūra).
- 314 Turklāt tiesības tikt uzklausītam nozīmē, ka kompetentajai iestādei ir jāpamato savs lēmums, nosakot individuālus, specifiskus un konkrētus iemeslus, kādēļ kompetentās iestādes uzskata, ka uz attiecīgo personu arī turpmāk ir jāattiecina ierobežojoši pasākumi, neskatoties uz jebkādiem attaisnojošiem šīs personas iesniegtiem pierādījumiem (šajā nozīmē skat. spriedumus, 2012. gada 22. novembris, M., C-277/11, EU:C:2012:744, 88. punkts, un 2013. gada 18. jūlijs, Komisija u.c./*Kadi*, C-584/10 P, C-593/10 P un C-595/10 P, EU:C:2013:518, 114. un 116. punkts).
- 315 Turklāt jāņem vērā, ka tas, vai ir tikušas pārkāptas tiesības uz aizstāvību un tiesības uz efektīvu tiesību aizsardzību tiesā, ir jāpārbauda atkarībā no katra gadījuma īpašajiem apstākļiem, tostarp no attiecīgā akta būtības un apstākļiem, kādos tas ir pieņemts, kā arī no attiecīgo jomu regulējošo tiesību normu kopuma (spriedums, 2013. gada 18. jūlijs, Komisija u.c./*Kadi*, C-584/10 P, C-593/10 P un C-595/10 P, EU:C:2013:518, 102. punkts).

- 316 Šajā lietā, kā tas ir konstatēts šā sprieduma 81.–88. punktā, pieņemdamā apstrīdētos lēmumus, Padome balstījās ne vien uz informāciju, kas tai jau bija pieejama brīdī, kad prasītāji pirmoreiz tika iekļauti sarakstā 2011. gadā, bet arī uz 2014., 2015., 2016. un 2017. gadā aktualizēto informāciju, it īpaši par izmaiņām tiesvedībā pret prasītājiem. Ciktāl prasītāju iekļaušanas pamatojums ir balstīts uz izskatīšanā esošām tiesvedībām, Padomei ir jāpārbauda – it īpaši saistībā ar atkārtotu periodisku šīs iekļaušanas sarakstā pārbaudi nolūkā to pagarināt – stadija, kādā atrodas šīs tiesvedības un, vajadzības gadījumā, to iznākums (šajā nozīmē un pēc analogijas skat. spriedumu, 2017. gada 26. jūlijs, Padome/*LTTE*, C-599/14 P, EU:C:2017:583, 46. un 52. punkts). Līdz ar to, lai ievērotu prasītāju tiesības uz aizstāvību un tiesības uz efektīvu tiesību aizsardzību tiesā, Padomei bija pienākums sniegt viņiem šo aktualizēto informāciju, lai viņi varētu par to iesniegt apsvērumus pirms apstrīdēto lēmumu pieņemšanas, un minēto lēmumu pamatojumos norādīt viņiem iemeslus, kādēļ Padome ir turpinājusi uzskatīt, ka bija pamats pagarināt viņu iekļaušanu sarakstā.
- 317 Šajā ziņā ir jākonstatē, kā prasītāji to ir precizējuši replikā, ka ar šo pamatu viņi neapgalvo, ka būtu pārkāptas viņu tiesības uz aizstāvību un viņu tiesības uz efektīvu tiesību aizsardzību tiesā saistībā ar viņu sākotnējo iekļaušanu sarakstā, jo viņi atzīst, ka Vispārējā tiesa par šo iebildumu jau ir lēmusi. Tomēr viņi apgalvo, ka apstrīdēto lēmumu kontekstā Padome ir pieļāvusi līdzīgu pārkāpumu. Līdz ar to apstāklis, ka Vispārējā tiesa jau ir pārbaudījusi šāda pārkāpuma esamību attiecībā uz prasītāju sākotnējo iekļaušanu sarakstā un šīs iekļaušanas sarakstā pagarināšanu 2013. gadā, pretēji Padomes apgalvotajam nevarot šajā pamatā tikt vērsti pret prasītājiem.
- 318 Šī pamata dažādās daļas ir jāizvērtē, ņemot vērā šos apsvērumus. Vispirms ir jāpārbauda šā pamata pirmā un trešā daļa, kuras abas būtībā ir vērstas uz to, ka Padome esot pārkāpusi savu pienākumu iepriekš paziņot informāciju, ar kuru tā ir paredzējusi pamatot apstrīdētos lēmumus.

a) Par pirmo un trešo daļu, ar ko būtībā tiek apgalvots, ka ir pārkāpts pienākums iepriekš paziņot par pierādījumiem, kas kalpo par apstrīdēto lēmumu faktisko pamatu

- 319 Vispirms, tā kā pirmā daļa attiecas uz nopietnu norāžu vai ticamu pierādījumu neesamību, lai pamatotu prasītāju iekļaušanas sarakstā pagarināšanu, šā pamata kontekstā tā ir jānorāda kā neefektīva. Tas skar jautājumu par šīs pagarināšanas pamatotību, kas turklāt jau ir aplūkota trešā pamata ietvaros un tādēļ ir nošķirama no jautājuma, vai ir pārkāptas prasītāju tiesības uz aizstāvību un tiesības uz efektīvu tiesību aizsardzību tiesā (šajā nozīmē un pēc analogijas skat. spriedumu, 2016. gada 30. jūnijs, *Al Matri* /Padome, T-545/13, nav publicēts, EU:T:2016:376, 134. punkts).
- 320 Neskatoties uz iepriekš minēto, ir jānorāda, ka pirms apstrīdēto lēmumu pieņemšanas Padome nepaziņoja visus elementus, kurus tai bija iesniegušas Ēģiptes iestādes un uz kuriem tā ir balstījusies, lai uzskatītu, ka prasītāju pagarināšana bija pamatota.
- 321 Pirmkārt, [*konfidenciāli*]. Tādējādi, kā pēdējie minētie to ir precizējuši savā 2016. gada 1. jūnija atbildē uz Vispārējās tiesas jautājumiem, tikai vēlāk, lai pieņemtu Lēmumus 2016/411 un 2017/496, Padome tiem bija paziņojusi līdzīga satura dokumentus. Turklāt savā 2015. gada 24. marta vēstulē prasītājiem, kurā Padome ir pamatojusi prasītāju iekļaušanas sarakstā pagarināšanu uz 2015. gadu, tā nekādā veidā nav pieminējusi šo dokumentu. [*konfidenciāli*]. Turklāt, kā tas ir norādīts šā sprieduma 157., 192., 224. un 290. punktā, šajā dokumentā ir sniegtas noderīgas norādes, lai novērtētu šo risku, kā arī – kopumā – lai novērtētu tiesvedību pret prasītājiem juridisko kontekstu. [*konfidenciāli*]. Papildus tas, ka pirms Lēmuma 2016/411 un Īstenošanas regulas 2017/491 pieņemšanas Padome viņiem bija paziņojusi līdzīga satura dokumentus, liek apšaubīt šo nostāju.
- 322 Otrkārt, kā tas ir konstatēts šā sprieduma 307. punktā, par Ēģiptes iestāžu 2016. gada 7. marta vēstuli Padome ir paziņojusi tikai pēc Lēmuma 2016/411 pieņemšanas. Tomēr minētajā vēstulē bija ietverta specifiska informācija attiecībā uz rīkojumu par aktīvu iesaldēšanas saglabāšanu spēkā attiecībā uz visiem prasītājiem, kas tādējādi sniedz atbildi uz prasītāju iebildumiem par to, ka otrā, trešā un ceturtā

prasītāja neesot pieminētas šo pašu iestāžu 2016. gada 2. janvāra vēstulē, kura viņiem tika nosūtīta. Šī 2016. gada 7. marta vēstule acīmredzami bija pierādījums, uz kuru Padome varēja pamatoties, lai pagarinātu minēto personu iekļaušanu sarakstā, kas turklāt ir apstiprināts Padomes 2016. gada 21. marta vēstule prasītājiem, kurā tā atbild uz viņu iebildumiem, atsaukdams uz minēto vēstuli un pievienodama pielikumā tās kopiju.

- 323 Treškārt, kā tas ir konstatēts šā sprieduma 308. punktā, Padomes 2017. gada 27. janvāra vēstule, kurā bija ietverta konkrēta informācija par otrās, trešās un ceturtais prasītājas individuālo situāciju, tika paziņota prasītāju juridiskajiem pārstāvjiem, adresējot to tikai pirmajam prasītājam. Tomēr, tā kā šīs vēstules adresāti Padomē pārstāvēja arī otro, trešo un ceturto prasītāju, viņi savu klientu vārdā varēja ņemt vērā informāciju, kas uz tām attiecās, un iesniegt savus apsvērumus šajā ziņā. Līdz ar to nevar uzskatīt, ka Padome ir pārkāpusi savus pienākumus attiecībā uz otro, trešo un ceturto prasītāju, paziņodama 2017. gada 27. janvāra vēstulī visu prasītāju juridiskajiem pārstāvjiem, nosūtot to vienīgi pirmā prasītāja pārstāvjiem.
- 324 Toties no šā sprieduma 321. un 322. punkta izriet, ka, pieņemdamā Lēmumu 2015/486 un Lēmumu 2016/411, Padome ir pārkāpusi savus pienākumus, savlaicīgi nepaziņodama noteiktu informāciju, uz kuru tā ir balstījusies, lai pagarinātu prasītāju iekļaušanu sarakstā saistībā ar šiem lēmumiem, un līdz ar to neesot tiem ļāvusi pirms minētās pagarināšanas iesniegt par to savus apsvērumus.
- 325 Tomēr jāatgādina, kā izriet no pastāvīgās judikatūras, ka ar tiesībām uz aizstāvību saistītā pārkāpuma rezultātā apstrīdētais akts var tikt atcelts vienīgi gadījumā, ja šā pārkāpuma dēļ procedūras iznākums ir atšķirīgs, tādējādi konkrēti ietekmējot personas tiesības uz aizstāvību (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2016. gada 30. jūnijs, *Jinan Meide Casting/Padome*, T-424/13, EU:T:2016:378, 81. punkts un tajā minētā judikatūra).
- 326 Pirmām kārtām, attiecībā uz ĒGP 2015. gada 9. februāra memorandu šā sprieduma 158. punktā ir norādīts, ka prasītāji varēja šajā prasībā Vispārējā tiesā iesniegt apsvērumus par šiem dokumentiem [*konfidenciāli*] viņu 2017. gada 1. jūnija [*konfidenciāli*] rakstveida atbildē. Tādējādi viņu tiesības uz efektīvu tiesību aizsardzību tiesā bija nodrošinātas. Turklāt no šiem apsvērumiem neizriet, ka prasītāji, ja viņi būtu varējuši iepazīties ar šo dokumentu pirms Lēmuma 2015/486, būtu varējuši apšaubīt tā saturu vai nozīmi attiecībā uz viņu iekļaušanas sarakstā pagarināšanu. Līdz ar to viņi nav pierādījuši, ka gadījumā, ja tā būtu bijis, procedūras iznākums būtu bijis atšķirīgs.
- 327 Otrām kārtām, attiecībā uz Ēģiptes iestāžu 2016. gada 7. marta vēstuli netiek apstrīdēts, ka prasītājiem bija iespēja iepazīties ar šo vēstuli, izmantojot Padomes 2016. gada 21. marta vēstuli, un prasītāji neiebilst, ka viņi ar to ir iepazinušies pietiekami savlaicīgi, lai viņiem būtu iespēja iesniegt apsvērumus šajā ziņā viņu pirmajā grozījumu rakstā. Tomēr, kā izriet no šo apsvērumu izvērtēšanas šā sprieduma 307. punktā, tie nebūtu mainījuši procedūras iznākumu arī tad, ja būtu iesniegti pirms Lēmuma 2016/411 pieņemšanas.
- 328 Līdz ar to šā sprieduma 321., 322. un 324. punktā konstatētie pārkāpumi nevar izraisīt apstrīdēto lēmumu atcelšanu. Tādējādi šā pamata pirmā un trešā daļa ir jānoraida.

b) Par ceturto pamata otro daļu, ar ko tiek apgalvots, ka nav pierādījumu, ka Padome būtu rūpīgi un objektīvi pārbaudījusi prasītāju iekļaušanas sarakstā pagarināšanas pamatotību

- 329 Šajā daļā prasītāji apgalvo, ka Padome nav sniegusi nevienu pierādījumu, kas ļautu pārliecināties, ka tā ir pietiekami ņemusi vērā apsvērumus, kuri tai tikuši iesniegti par katru viņu iekļaušanas sarakstā pagarināšanu, pamatojoties uz pieņēmumu, ka, ņemot vērā šos apsvērumus, tai būtu bijis jāsecina, ka šo secīgo pagarinājumu pamatojums nav pamatots.

- 330 Šajā ziņā ir jāatgādina, ka saskaņā ar pastāvīgo judikatūru, lai arī minēto tiesību ievērošana Savienības iestādēm prasa ļaut ieinteresētajām pusēm lietderīgi paust savu viedokli, tā minētajām iestādēm nevar uzlikt pienākumu piekrist šim viedoklim. Šo personu viedokļa iesniegšanas lietderīgums prasa vienīgi, lai šis viedoklis būtu iesniegts savlaicīgi – tā, lai Savienības iestādes ar pienācīgu vērību varētu ar tiem iepazīties un izvērtēt to atbilstību pieņemamā akta saturam (skat. spriedumu, 2016. gada 30. jūnijs, *Jinan Meide Casting/Padome*, T-424/13, EU:T:2016:378, 126. punkts un tajā minētā judikatūra).
- 331 Šajā gadījumā tas vien, ka Padome nav nedz konstatējusi, ka prasītāju iekļaušanas sarakstā pagarināšana ir nepamatota, nedz arī, ņemot vērā prasītāju apsvērumus, uzskatījusi par vajadzīgu veikt pārbaudes, nekādā gadījumā nevar būt uzskatāms par prasītāju tiesību uz aizstāvību pārkāpumu, jo tiem bija iespēja minētos apsvērumus iesniegt savlaicīgi.
- 332 Pieņemot, ka šajā daļā prasītāji vēlas apgalvot, ka apstrīdētie lēmumi nav pamatoti, ir jānorāda, ka savās 2015. gada 24. marta, 2016. gada 21. marta un 2017. gada 22. marta vēstulēs Padome ir identificējusi atsevišķus, specifiskus un konkrētus iemeslus, kuru dēļ tā uzskatīja par vajadzīgu pagarināt prasītāju iekļaušanu sarakstā. Šajās vēstulēs tā ir arī atbildējusi uz konkrētiem prasītāju apsvērumiem. Apstākļi, ka Padome nav atbildējusi uz visiem ļoti daudzajiem prasītāju jautājumiem, nenozīmē, ka tā tos nav ņēmusi vērā, bet vienīgi norāda uz to, ka Padome tos nav uzskatījusi par izšķirošiem attiecībā uz viņu iekļaušanas sarakstā pagarināšanu.
- 333 Turklāt ir jānorāda, ka apstrīdētie lēmumi, ar ko attiecīgi ceturto, piekto un sesto reizi tiek pagarināta prasītāju iekļaušana sarakstā, notika viņiem zināmā kontekstā. Pirmkārt, pamatojums viņu iekļaušanai sarakstā nav mainījies kopš viņu sākotnējās iekļaušanas sarakstā. Turklāt Vispārējā tiesa un Tiesa jau ir lēmušas par svarīgiem jautājumiem attiecībā uz šo pamatojumu likumību. Otrkārt, no lietas materiāliem izriet, ka kopš sākotnējās prasītāju iekļaušanas sarakstā Padome ir paziņojusi prasītājiem, ja ne pirms secīgo lēmumu pieņemšanas, tad vismaz uzreiz pēc to pieņemšanas, Ēģiptes iestāžu sniegtos dokumentus, uz kuriem ir balstīti šie lēmumi, lai prasītāji, ņemot vērā šos dokumentus, varētu noteikt, vai ir nepieciešams iesniegt apelācijas sūdzību, un spētu efektīvi apstrīdēt to spēkā esamību. Tāpat Vispārējā tiesa, ņemot vērā visus šos pierādījumus, varēja pietiekami precīzi noteikt specifiskus un konkrētos iemeslus, uz kuriem ir balstīti apstrīdētie lēmumi, un īstenot šo lēmumu tiesisko kontroli.
- 334 Tāpēc otrā daļa ir jānoraida.

c) Par ceturtnā pamata ceturto daļu, ar ko tiek apgalvots, ka Padome ir tikai atkārtojusi Ēģiptes iestāžu paziņojumus, neveicot nekādas pārbaudes

- 335 Attiecībā uz šo daļu ir jānorāda, ka tā ir izvērsta tikai pakārtoti, gadījumā, ja Padome būtu nosūtījusi prasītājiem visus tās rīcībā esošos dokumentus. Tomēr šā sprieduma 321. punktā tika konstatēts, ka tas tā nav, jo Padome viņiem nebija nosūtījusi ĒĢP 2015. gada 9. februāra memorandu. Jebkurā gadījumā to, ka Padome ir balstījies uz Ēģiptes iestāžu paziņojumiem, neveicot pārbaudes, nevar uzskatīt par prasītāju tiesību uz aizstāvību un tiesību uz efektīvu tiesību aizsardzību tiesā pārkāpumu (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2016. gada 18. februāris, *Padome/Bank Mellat*, C-176/13 P, EU:C:2016:96, 89. un 90. punkts). Tāpēc šis pamats ir jānoraida.

d) Par ceturtnā pamata piekto daļu, ar ko tiek apgalvots, ka Padome nav atbildējusi uz prasītāju lūgumiem tos uzklaustīt

- 336 Šajā daļā prasītāji apgalvo, ka 2014. gada 23. decembra, 2015. gada 12. janvāra, 2015. gada 3. februāra, 2015. gada 2. marta un 2016. gada 29. janvāra vēstulēs viņi ir lūguši “ārkārtas” uzklausišanu un ka šī uzklausišana būtu bijusi nepieciešama, lai, viņuprāt, izvairītos no Padomes pieļautajām “acimredzamajām kļūdām”.

337 Šajā ziņā no šā sprieduma 313. punktā minētās judikatūras izriet, ka Padomei šajā lietā bija rīcības brīvība, nosakot, vai ir lietderīgi apmierināt prasītāju lūgumu tikt uzklausītiem. Vienkāršas sākotnējā lēmuma pagarināšanas kontekstā prasītāju tiesības tikt uzklausītiem nozīmē tikai to, ka viņi var efektīvi izteikt savu viedokli, iesniedzot – jebkurā laikā un jo īpaši saistībā ar viņu atkārtotu iekļaušanu sarakstā – apsvērumus, kuri Padomei ir jāizskata objektīvi un rūpīgi. Tā kā prasītāji ir varējuši savlaicīgi iesniegt Padomei gan zināmu daudzumu dokumentu, kas varētu kalpot kā attaisnojoši pierādījumi, gan no šiem dokumentiem izdarītos secinājumus, tie nav pierādījuši, ka šīs lietas apstākļos būtu bijusi nepieciešama mutvārdu uzklausīšana. Pirms apstrīdēto lēmumu pieņemšanas Padomei bija pietiekami daudz laika, lai nepieciešamības gadījumā lūgtu prasītājiem rakstiski iesniegt paskaidrojumus vai precizējumus par šiem attaisnojošajiem pierādījumiem vai arī attiecīgā gadījumā veiktu pārbaudi Ēģiptes iestādēs. Turklāt, kā tas ir norādīts šā sprieduma 330. punktā, Padomei nebija pienākuma piekrist prasītāju apsvērumos izteiktajam viedoklim. Tādējādi ar apgalvojumu, ka uzklausīšana ir bijusi nepieciešama, lai nepieļautu, ka Padome izdara “acīmredzamas” kļūdas vērtējumā, nevar pierādīt, ka, šādu uzklausīšanu neorganizējot, tiek pārkāptas prasītāju tiesības tikt uzklausītiem. Turklāt no Vispārējās tiesas veiktās pirmā, otrā un trešā pamata pārbaudes šā sprieduma 114.–308. punktā izriet, ka pirms apstrīdēto lēmumu pieņemšanas prasītāji nav iesnieguši nevienu pierādījumu, kas liecinātu par nepieciešamību organizēt mutvārdu uzklausīšanu.

338 Tādējādi ceturrtā pamata piektā daļa un attiecīgi šis pamats kopumā ir jānoraida.

4. Par piekto pamatu, ar ko tiek apgalvots, ka ir nepamatoti un nesamērīgi ierobežotas prasītāju tiesības uz īpašumu un nodarīts kaitējums viņu reputācijai

339 Pamatodami šo pamatu, prasītāji atsauca uz argumentiem, kas ir izklāstīti lietas T-279/13 prasības pieteikuma 102.–110. punktā. Viņi uzskata, ka šos argumentus apstiprina fakts, ka viņu aktīvi ir iesaldēti jau ilgāk par četriem gadiem. Tādējādi Padomei esot bijis daudz laika, lai ar Ēģiptes iestādēm pārbaudītu iespējamo nelikumīgi piesavināto līdzekļu apjomu, tomēr tā to nav izdarījusi. Pirmajā grozījumu rakstā vispirms prasītāji apgalvo, ka nosacījums, saskaņā ar kuru, piemērojot samērīguma principu, ar attiecīgo noteikumu ir jāspēj sasniegt leģitīmus mērķus, līdz šim nav ievērots, jo ierobežojošo pasākumu saglabāšana pret prasītājiem neesot nedz atbilstoša, nedz piemērota, lai sasniegtu mērķi atbalstīt tiesiskumu Ēģiptē, kas paredzēts Lēmumā 2011/172. Viņi atsauca uz savu argumentāciju, kas šajā ziņā ir izklāstīta pirmajā pamatā. Turpinājumā viņi apgalvo, ka viņu iekļaušana sarakstā nav nepieciešama, jo šos mērķus varot sasniegt ar dalībvalstu tiesu iestāžu lēmumiem mazāk ierobežojošā veidā. Visbeidzot viņi norāda, ka tiesvedībās, uz kurām Padome ir balstījies, Ēģiptes iestādes nav apgalvojušas, ka prasītāji būtu Savienībā pārskaitījuši līdzekļus, kas radušies no Ēģiptes valsts līdzekļu nelikumīgas piesavināšanās. Turklāt viņi norāda, ka viņu argumentu pastiprina ilgaus laikposms, proti, seši gadi, kuri ir pagājuši kopš viņu sākotnējās iekļaušanas sarakstā.

340 Padome apstrīd šo argumentu, būtībā norādot, ka Vispārējā tiesa jau ir lēmusi par to, vai apstrīdētie pasākumi atbilst samērīguma principam.

341 Pirmkārt, pietiek norādīt, ka 2016. gada 15. februāra rīkojuma Ezz u.c./Padome (T-279/13, nav publicēts, EU:T:2016:78) 70.–74. punktā Vispārējā tiesa ir noraidījusi prasītāju izvirzītos argumentus, uz kuriem tā bija balstījusi pamatu, kas ir identisks šim pamatam un bija celts lietā, par kuru tika pieņemts minētais rīkojums. Tādējādi, pat neatbildot uz jautājumu, vai prasītājiem ir tiesības atsaukties uz prasības pieteikumam pievienotu iebildumu rakstu, neiekļaujot tā saturu prasības pieteikumā, viņu atsauces uz iepriekš minētās lietas prasības pieteikuma 102.–110. punktu ir jānoraida.

342 Otrkārt, attiecībā uz to, ka Padome neesot pārbaudījusi nelikumīgi piesavināto līdzekļu apjomu, neskatoties uz laiku, kas pagājis kopš prasītāju sākotnējās iekļaušanas sarakstā, ir jāatgādina Vispārējās tiesas nospriestais, ka, tā kā par Ēģiptē norītošo tiesvedību pamatotību nav pieņemts tiesas nolēmums, Padome nevarēja zināt pirmā prasītāja iespējami veiktās Ēģiptes valsts līdzekļu piesavināšanās raksturu, nedz arī pati norādīt tās apmēru (spriedums, 2014. gada 27. februāris, Ezz u.c./Padome, T-256/11,

- EU:T:2014:93, 208. punkts). Tomēr šajā gadījumā no lietas materiāliem izriet, ka nevienā no kriminālprocesiem, kas ir vērsti pret pirmo prasītāju, šajā stadijā nebija pieņemts galīgs tiesas nolēmums. It īpaši attiecībā uz tiesvedībām 2011. gada lietās Nr. 38, Nr. 107 un Nr. 291 šķiet, ka pēc tam, kad Ēģiptes Kasācijas tiesa bija atcēlusi pirmās instances tiesas nolēmumus un šīs lietas tika nodotas jaunai izskatīšanai pēc būtības, šīs lietas vēl joprojām atrodas iztiesāšanā. Tāpēc šis arguments ir jānoraida.
- 343 Treškārt, no šā sprieduma 118.–165. un 176.–208. punktā izklāstītā Vispārējās tiesas vērtējuma par pirmā pamata pirmo daļu un otrā pamata otro daļu izriet, ka prasītāji nav pierādījuši, ka Padome būtu pieļāvusi acīmredzamu kļūdu vērtējumā par jautājumu, vai, ņemot vērā Lēmuma 2011/172 pamatā esošos politikas mērķus, ir nepieciešams saglabāt šā lēmuma piemērošanu kopumā un, it īpaši, pagarināt prasītāju iekļaušanu sarakstā. Līdz ar to arguments, ar ko tiek apgalvots, ka apstrīdētie lēmumi nav nedz būtiski, nedz piemēroti, lai sasniegtu Padomes atbalstīto tiesiskuma mērķi, ir jānoraida.
- 344 Ceturtkārt ir jāatgādina, ka lietā, kurā tika pasludināts 2014. gada 27. februāra spriedums *Ezz u.c./Padome* (T-256/11, EU:T:2014:93), Vispārējā tiesa ir uzskatījusi, ka Padomes pasākumi, kurus tā bija pieņēmusi, tostarp pamatojoties uz Lēmuma 2011/172 1. panta 1. punktu, bija atbilstoši, lai sasniegtu šā lēmuma mērķus. Šie pasākumi efektīvi palīdz konstatēt valsts līdzekļu piesavināšanos, kas ir veikta, kaitējot Ēģiptes iestādēm, un ļauj šīm iestādēm vieglāk atgūt šādi piesavinātos līdzekļus (spriedums, 2014. gada 27. februāris, *Ezz u.c./Padome*, T-256/11, EU:T:2014:93, 206. punkts). Līdz ar to prasītāji nevar apstrīdēt šos apsvērumus, apgalvojot, ka Ēģiptes iestāžu 2011. gada 24. februāra vēstule ir bijusi adresēta valsts tiesu iestādēm, un tādējādi Padomes administratīvais un politiskais lēmums neesot bijis nedz vajadzīgs, nedz piemērots, lai iesaldētu viņu aktīvus. Tādējādi šis arguments ir jāatzīst par nepieņemamu.
- 345 Piektkārt, attiecībā uz prasītāju argumentu, ka Ēģiptes iestādes tiesvedībās pret prasītājiem neesot apgalvojušas, ka naudas līdzekļi, kas Ēģiptē iegūti no valsts līdzekļu nelikumīgas piesavināšanās, būtu pārskaitīti Savienībā, šā sprieduma 238. punktā jau ir norādīts, ka lietā, kurā ir pasludināts 2014. gada 27. februāra spriedums *Ezz u.c./Padome* (T-256/11, EU:T:2014:93), Vispārējā tiesa ir nospriedusi un Tiesa apelācijas kārtībā ir apstiprinājusi, ka Padomei bija tiesības iekļaut prasītājus Lēmuma 2011/172 pielikumā ietvertajā sarakstā tikai tādēļ vien, ka pret viņiem Ēģiptē bija uzsākta ar izmeklēšanu par valsts līdzekļu nelikumīgu piesavināšanos saistīta tiesvedība. Tādējādi šis arguments ir daļēji nepieņemams, ciktāl ar to ir paredzēts apstrīdēt prasītāju sākotnējo iekļaušanu sarakstā, un daļēji acīmredzami nepamatots, ciktāl ar to ir paredzēts apstrīdēt šīs iekļaušanas sarakstā pagarināšanu.
- 346 Sestkārt un visbeidzot, ir jāatgādina Tiesas atzītais, ka ierobežojumi attiecībā uz to personu tiesībām uz īpašumu, uz kurām attiecas ierobežojošie pasākumi, proti, prasītājiem piederošo aktīvu iesaldēšana, izrietēja ne tikai no attiecīgā pasākuma vispārējās darbības jomas, bet dažos gadījumos arī no tā piemērošanas faktiskā ilguma (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2013. gada 18. jūlijs, Komisija u.c./*Kadi*, C-584/10 P, C-593/10 P un C-595/10 P, EU:C:2013:518, 132. punkts un tajā minētā judikatūra). Tādējādi laikposms, kurā tiek piemērots tāds pasākums kā apstrīdētais pasākums, ir viens no faktoriem, kas Savienības tiesām ir jāņem vērā, izvērtējot šā pasākuma samērīgumu (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2016. gada 30. jūnijs, CW/*Padome*, T-516/13, nav publicēts, EU:T:2016:377, 172. punkts).
- 347 Tomēr šajā gadījumā fakts, ka prasītājiem piederošo aktīvu iesaldēšana Savienībā tika pagarināta ar Lēmumu 2017/496 pēc tam, kad tā bija turpinājusies sešus gadus pēc kārtas, pats par sevi nerada samērīguma principa pārkāpumu. Šajā ziņā, pirmām kārtām, kā jau ir norādīts šā sprieduma 135. punktā attiecībā uz Lēmuma 2011/172 mērķiem, tā ietvaros pieņemtie ierobežojošie pasākumi, lai saglabātu efektivitāti, ir jāsaglabā līdz tiesas procesa beigām Ēģiptē. Netiek apstrīdēts, ka brīdī, kad 2017. gadā tika pagarināta prasītāju iekļaušana sarakstā, kriminālprocesi pret pirmo prasītāju vēl nebija pabeigti. Turklāt, kā tas ir norādīts šā sprieduma 308. punktā, prasītāji nav iesnieguši nevienu pierādījumu, kas liecinātu, ka pret viņiem visiem pieņemtie rikojumi par aktīvu iesaldēšanu vairs nav spēkā. Otrām kārtām, lai pamatotu šo argumentu, prasītāji neatsaucas uz minēto procedūru pārmērīgo

ilgumu. Papildus jānorāda, ka šajās tiesvedībās, kuras attiecas uz sarežģītiem faktiem, ir notikušas vairākas izmaiņas, konkrēti, Ēģiptes Kasācijas tiesa ir atcēlusi pirmās instances tiesas lēmumus un nosūtījusi lietas jaunai izskatīšanai. Tādējādi ar lietas materiāliem nav pierādīts, ka šīs procedūras ilgums ir acīmredzami pārmērīgs. Tāpēc šis arguments ir jānoraida.

348 Tādējādi iepriekš minēto iemeslu dēļ ir jānoraida piektais pamats.

349 Līdz ar to, tā kā neviens no šīs prasības pamatiem nav apmierinošs, šī prasība ir jānoraida kopumā, bez vajadzības veikt prasītāju pieprasīto izmeklēšanu.

IV. Par tiesāšanās izdevumiem

350 Atbilstoši Reglamenta 134. panta 1. punktam lietas dalībniekam, kuram nolēmums ir nelabvēlīgs, piespriež atlīdzināt tiesāšanās izdevumus, ja to ir prasījis lietas dalībnieks, kuram nolēmums ir labvēlīgs.

351 Tā kā prasītājiem spriedums ir nelabvēlīgs, tiem jāpiespriež atlīdzināt tiesāšanās izdevumus saskaņā ar Padomes prasījumiem.

Ar šādu pamatojumu

VISPĀRĒJĀ TIESA (piektā palāta paplašinātā sastāvā)

nospiež:

1) **Prasību noraidīt.**

2) ***Ahmed Abdelaziz Ezz un Abla Mohammed Fawzi Ali Ahmed Salama, Khadiga Ahmed Ahmed Kamel Yassin un Shahinaz Abdel Azizabdel Wahab Al Naggat* sedz savus un atlīdzina Eiropas Savienības Padomes tiesāšanās izdevumus.**

Gratsias

Labucka

Dittrich

Ulloa Rubio

Xuereb

Pasludināts atklātā tiesas sēdē Luksemburgā 2018. gada 27. septembrī.

[Paraksti]

Satura rādītājs

I. Tiesvedības priekšvēsture un lietas faktiskie apstākļi	2
A. Attiecībā uz prasītājiem pieņemtie Padomes akti	2
B. Tiesvedības, kuras prasītāji uzsākuši Savienības tiesās pirms šīs lietas vai vienlaikus ar to	3
II. Tiesvedība un lietas dalībnieku prasījumi	4
III. Juridiskais pamatojums	6
A. Par prasībā ietverto prasījumu pieņemamību	6
B. Par lietas būtību	7
1. Par pirmo un otro pamatu, ar kuriem, pirmkārt, tiek izvirzīta iebilde par Lēmuma 2011/172, kas pagarināts ar Lēmumu 2015/486, Lēmumu 2016/411 un Lēmumu 2017/496, 1. panta 1.punkta, un Regulas Nr. 270/2011 2. panta 1. punkta prettiesiskumu un, otrkārt, tiek apgalvots, ka Padome ir pārkāpusi LES 6. pantu saistībā ar LES 2. pantu un 3. panta 5. punktu un Hartas 47 un 48. pantu	9
a) Ievada apsvērumi	9
1) Juridiskais pamatojums	9
2) Fakti	12
i) Par pierādījumiem attiecībā uz tiesvedībām pret prasītājiem Ēģiptē	12
ii) Par prasītāju iesniegtajiem pierādījumiem pirms viņu iekļaušanas sarakstā pagarināšanas 2015., 2016. un 2017. gadā	13
iii) Par Padomes veikto prasītāju sniegtās informācijas izskatīšanu	16
b) Par pirmo pamatu, ar ko tiek apgalvots, ka Lēmumi 2015/486, 2016/411 un 2017/496 un Regula Nr. 270/2011 ir prettiesiski	17
1) Par pirmo daļu, ar ko tiek apgalvots, ka Lēmumi 2015/486, 2016/411 un 2017/496 ir prettiesiski, ciktāl ar tiem tiek pagarināts Lēmuma 2011/172 1. panta 1. punkts	17
i) Par iebildumu, kas saistīts ar juridiskā pamata trūkumu	17
ii) Par iebildumu, kas attiecas uz samērīguma principa pārkāpumu	19
– Par pirmo argumentu, kas balstīts uz Padomes atbalstīto “jaunās Ēģiptes iestāžu” atlaišanu	19
– Par otro argumentu, kas balstīts uz riskiem, ko izraisa Ēģiptes politiskā konteksta nestabilitāte un apgalvotie tiesiskuma un pamattiesību pārkāpumi ...	20
– Par trešo argumentu, kas balstīts uz risku, ka pirmā prasītāja tiesības uz lietas taisnīgu izskatīšanu netiekot ievērotas pret viņu vērstajā kriminālprocesā Ēģiptē	23

2) Par otro daļu, ar ko tiek apgalvots, ka Regulas Nr. 270/2011 2. panta 1. punktam nav juridiskā pamata	24
c) Par otro pamatu, ar ko tiek apgalvots, ka Padome ir pārkāpusi LES 6. pantu saistībā ar LES 2. un 3. pantu un Hartas 47. un 48. pantu	24
1) Par otro daļu, ar ko tiek apgalvots, ka prasītāju iekļaušanas sarakstā pagarināšana ir pretrunā Lēmuma 2011/172 1. apsvērumā noteiktajiem mērķiem	25
2) Par pirmo daļu, ar ko tiek apgalvots, ka Padome nav nodrošinājusi, ka prasītāju pamattiesības tiek ievērotas, un ir piemērojusi neapstrīdamu prezumpciju, ka Ēģiptes iestādes ir ievērojušas šīs pamattiesības	30
2. Par trešo pamatu, ar ko tiek apgalvots, ka nav ievēroti vispārīgie Lēmuma 2011/172 1. panta 1. punkta un Regulas Nr. 270/2011 2. panta 1. punkta kritēriji	33
a) Ievada apsvērumi	34
b) Par trešā pamata pirmo daļu, ar ko tiek apgalvots, ka tiesvedības pret pirmo prasītāju ir kvalificētas kļūdaini	35
1) Par argumentiem un iebildumiem kas izvirzīti, pamatojot prasības pieteikumu	36
2) Attiecībā uz argumentiem un iebildumiem, kas izvirzīti pirmajā grozījumu rakstā ietverto prasījumu atbalstam	39
3) Attiecībā uz argumentiem un iebildumiem, kas izvirzīti otrajā grozījumu rakstā ietverto prasījumu atbalstam	41
c) Par trešā pamata otro daļu, ar ko tiek apgalvots, ka atbilstoši Ēģiptes Kasācijas tiesas konstatētajam tiesvedībām pret pirmo prasītāju nav uz pierādījumiem balstīta pamata	43
d) Par trešā pamata trešo daļu, ar ko tiek apgalvots, ka kriminālprocess pret pirmo prasītāju ir politiski motivēts	44
e) Par trešā pamata ceturto daļu, ar ko tiek apgalvots, ka nav pierādījumu attiecībā uz otrās, trešās un ceturtais prasītājas individuālo situāciju	45
3. Par ceturto pamatu, ar ko tiek apgalvots, ka ir pieļauts tiesību uz aizstāvību un tiesību uz efektīvu tiesību aizsardzību tiesā pārkāpums	47
a) Par pirmo un trešo daļu, ar ko būtībā tiek apgalvots, ka ir pārkāpts pienākums iepriekš paziņot par pierādījumiem, kas kalpo par apstrīdēto lēmumu faktisko pamatu	49
b) Par ceturta pamata otro daļu, ar ko tiek apgalvots, ka nav pierādījumu, ka Padome būtu rūpīgi un objektīvi pārbaudījusi prasītāju iekļaušanas sarakstā pagarināšanas pamatotību	50
c) Par ceturta pamata ceturto daļu, ar ko tiek apgalvots, ka Padome ir tikai atkārtojusi Ēģiptes iestāžu paziņojumus, neveicot nekādas pārbaudes	51
d) Par ceturta pamata piekto daļu, ar ko tiek apgalvots, ka Padome nav atbildējusi uz prasītāju lūgumiem tos uz klausīt	51
4. Par piekto pamatu, ar ko tiek apgalvots, ka ir nepamatoti un nesamērīgi ierobežotas prasītāju tiesības uz īpašumu un nodarīts kaitējums viņu reputācijai	52
IV. Par tiesāšanās izdevumiem	54

